การศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร

นางสาวฐิติรัตน์ สุวรรณสม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาควิชามัธยมศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2544
ISBN 974-17-0439-9
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A STUDY ON USING RESTRUCTURING STRATEGIES AND ABILITIES IN ENGLISH LANGUAGE EXPOSITORY WRITING OF UNDERGRADUATE ENGLISH MAJORS, NARESUAN UNIVERSITY

Miss Thitirat Suwannasom

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Teaching English as a Foreign Language
Department of Secondary Education
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2001

ISBN 974-17-0439-9

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร
โดย	นางสาวฐิติรัตน์ สุวรรณสม
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ สินลารัตน์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ สุจิตรา สวัสดิวงษ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ พร้อมพรรณ อุดมสิน)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทร์ทรงกลด คชเสนี สุทธิพิบูลย์)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ฐิติรัตน์ สุวรรณสม : การศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร. (A STUDY ON USING RESTRUCTURING STRATEGIES AND ABILITIES IN ENGLISH LANGUAGE EXPOSITORY WRITING OF UNDERGRADUATE ENGLISH MAJORS, NARESUAN UNIVERSITY). อ. ที่ปรึกษา : รศ. ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล, 209 หน้า. ISBN 974-17-0439-9

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบได้แก่ การเขียนแบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย และแบบให้เหตุผลของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งประกอบด้วยกลวิธี 4 ประเภทคือ กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางคำศัพท์ กลวิธีทางลีลาภาษา และกลวิธีทางโครงสร้าง (2) ศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ (3) เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบ ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี และ(4) เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการเขียนความเรียงแต่ละรูปแบบ ตัวอย่างประชากรได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษภาคปกติ ปีการศึกษา 2544 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวน 73 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ หัวข้องานเขียน 3 รูปแบบ รายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา และแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งได้รับการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านและผ่านการทดลองใช้กับนิสิตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต มัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าไคสแควร์

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาเรียงตามลำดับความถี่จากมากไปหาน้อยดังนี้คือ กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางโครงสร้าง กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางลีลาภาษา นิสิตใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษามากที่สุดในการเขียนแบบเล่าเรื่อง รองลงมาคือแบบให้เหตุผล และแบบบรรยายตามลำดับ

2. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีมีความสามารถในการเขียนความเรียงโดยรวม 3 รูปแบบอยู่ในระดับปานกลางโดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 61.61 เมื่อพิจารณาความเรียงในแต่ละรูปแบบพบว่า นิสิตมีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องและแบบให้เหตุผลอยู่ในระดับปานกลางโดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 63.23 และ 61.18 ตามลำดับ และมีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบบรรยายอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำโดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 59.91

3. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนแบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย และแบบให้เหตุผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

4. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางลีลาภาษา กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางโครงสร้างไม่แตกต่างกัน และใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องและแบบให้เหตุผลไม่แตกต่างกัน แต่ใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงแบบบรรยายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ภาควิชา มัธยมศึกษา ลายมือชื่อนิสิต_____

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา_____

ปีการศึกษา 2544 ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม_____-_____

4283701227 : MAJOR TEACHING ENGLISH AS A FOREIGN LANGUAGE
KEY WORD : RESTRUCTURING STRATEGY IN WRITING /ENGLISH EXPOSITORY WRITING ABILITY

THITIRAT SUWANNASOM : A STUDY ON USING RESTRUCTURING STRATEGIES AND ABILITIES IN ENGLISH LANGUAGE EXPOSITORY WRITING OF UNDERGRADUATE ENGLISH MAJORS, NARESUAN UNIVERSITY.
THESIS ADVISOR: ASSOC.PROF.SUMITRA ANGWATANAKUL,Ph. D., 209 pp.
ISBN 974-17-0439-9.

The purposes of this study were: (1) to study 4 types of restructuring strategy used: ideational, textual, lexical and morpho-syntactic on 3 modes of expository writing: narrative, descriptive and argumentative of the undergraduate English majors of Naresuan University; (2) to study the English writing abilities of the undergraduate English majors on 3 modes of expository writing; (3) to compare the restructuring strategies used by the undergraduate English majors on 3 modes of expository writing and(4) to compare the restructuring strategies used between the groups of undergraduate English majors with high and low expository writing abilities on each mode of expository writing. The samples of the study were 73 of 4th year undergraduate English majors of Faculty of Humanities and Social Science, Naresuan University selected by purposive sampling technique. The instruments used in this study were: topics on 3 modes of expository writing, a list of restructuring strategies and a structured interview form constructed by the researcher and approved the content validity by 3 specialists before trying with undergraduate English majors who were not the samples. The data were analyzed by means of arithmetic mean, percentage of mean score, standard deviation and Chi Square.

The results of the study were as follows:

1. The undergraduate English majors used ideational strategies the most, next were morpho- syntactic, lexical and textual strategies respectively. They also used restructuring strategies on narrative writing the most, next were argumentative and descriptive writing respectively.

2. The undergraduate English majors had the moderate ability on overall expository writing with the mean score at the percentage of 61.61 and had the moderate ability on narrative and argumentative writing with the mean score at the percentage of 63.23 and 61.18 respectively, while their ability on descriptive writing was at the passing minimum criteria with the percentage of 59.91.

3. The undergraduate English majors used restructuring strategies on 3 modes of expository writing differently at .05 level of significance .

4. The groups of undergraduate English majors with high and low expository writing abilities used restructuring strategies: ideational, textual, lexical and morpho-syntactic indifferently. They also used restructuring strategies on narrative and argumentative writing indifferently but used restructuring strategies on descriptive writing differently at .05 level of significance.

Department Secondary Education Student's signature_____
Field of study Teaching English as a Foreign Language Advisor's signature_____
Academic year 2001 Co-advisor's signature_____-_____

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของ รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล อาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้ไข ตลอดจนให้ข้อคิดเห็นต่างๆ อันเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการทำวิจัยในครั้งนี้ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์สุจิตรา สวัสดิวงษ์ รองศาสตราจารย์พร้อมพรรณ อุดมสิน และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทร์ทรงกลด คชเสนี สุทธิพิบูลย์ ซึ่งเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาสละเวลาให้คำปรึกษา และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องยิ่งขึ้น ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำ และตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ให้มีความถูกต้องเหมาะสม ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. เกรียงศักดิ์ สยะนานนท์ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจงานเขียน และขอบคุณนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี ตลอดจนคณาจารย์และเจ้าหน้าที่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ที่ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยด้วยความเต็มใจยิ่ง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์รุจิรัตน์ ชัยแสง ที่ได้เสียสละเวลาให้ความช่วยเหลือเป็นผู้ช่วยวิจัยในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณ คุณธิดารัตน์ นาคเกี้ยว คุณนงลักษณ์ สืบสายลา คุณสุพัตรา ตู้จินดา และคุณอิสราภรณ์ จันทรัศมี รวมทั้งเพื่อนนิสิตมหาบัณฑิตภาควิชามัธยมศึกษาทุกท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือทั้งในด้านการเรียนและการทำวิทยานิพนธ์แก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาการศึกษา

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อคุณแม่ คุณย่า และน้องสาวที่ได้ให้ความรัก ให้การสนับสนุน และเป็นแรงใจแก่ผู้วิจัยให้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนมาโดยตลอด

ฐิติรัตน์ สุวรรณสม

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... จ

กิตติกรรมประกาศ..... ฉ

สารบัญตาราง..... ญ

สารบัญแผนภูมิ..... ฐ

บทที่

1 บทนำ..... 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา..... 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย..... 12

สมมติฐานในการวิจัย..... 12

ขอบเขตของการวิจัย..... 13

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย..... 13

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย..... 16

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 17

ความหมายของการเขียน..... 18

ความสำคัญของการเขียน..... 20

กระบวนการเขียน..... 21

ขั้นตอนการเขียน..... 29

รูปแบบการเขียน..... 34

กลวิธีการเขียน..... 38

กลวิธีการเขียนขั้นก่อนการเขียน..... 38

กลวิธีการเขียนขั้นร่างงานเขียน..... 41

กลวิธีการเขียนขั้นแก้ไขทบทวนงานเขียน..... 43

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
	กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน.....	47
	กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษากลุ่มการเรียบเรียงความคิดและลีลาภาษา.....	48
	กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษากลุ่มการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์.....	49
	ความสามารถในการเขียน.....	49
	ความหมายของความสามารถในการเขียน.....	49
	องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน.....	50
	การวัดและประเมินความสามารถในการเขียน.....	62
	หลักการวัดและประเมินความสามารถในการเขียน.....	62
	การตรวจให้คะแนนงานเขียน.....	64
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	76
	งานวิจัยในประเทศ.....	76
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	82
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	87
	การศึกษาค้นคว้า.....	87
	ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร.....	87
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	88
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	92
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	100
	สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	101
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	104

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	155
	สรุปผลการวิจัย	157
	อภิปรายผลการวิจัย	158
	ข้อเสนอแนะ	163
รายการอ้างอิง		166
ภาคผนวก		174
	ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ	175
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย	177
	ภาคผนวก ค ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	182
	ภาคผนวก ง ตัวอย่างงานเขียนของนิสิต	192
	ภาคผนวก จ คะแนนความสามารถในการเขียนของนิสิต	199
	ภาคผนวก ฉ ตัวอย่างการคำนวณทางสถิติ	203
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์		209

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของการตรวจให้คะแนนความสามารถในการเขียนระหว่างผู้วิจัย ผู้ช่วยวิจัย และผู้ทรงคุณวุฒิ	99
2	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของการตรวจให้คะแนนความสามารถในการเขียนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย.....	100
3	แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ.....	105
4	แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิดของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ.....	106
5	แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางลีลาภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ.....	107
6	แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางคำศัพท์ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ.....	108
7	แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้างของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ.....	109
8	แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความสามารถของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ.....	110
9	แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความสามารถของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ.....	111
10	แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบและค่า χ^2	113
11	แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3รูปแบบ จำแนกตามประเภทกลวิธีที่ใช้และค่า χ^2	114

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่ หน้า

12 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบจำแนกตามประเภทกลวิธีที่ใช้ และค่า χ^2 114

13 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำจำแนกตามการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ และค่า χ^2 115

14 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่อง และค่า χ^2 116

15 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการเขียนความเรียงแบบบรรยาย และค่า χ^2 117

16 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการเขียนความเรียงแบบให้เหตุผล และค่า χ^2 118

17 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนและกลุ่มของความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ..... 200

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่ หน้า

1 กระบวนการเขียนตามทฤษฎีของ ฟลาวเออร์ และ เฮยส์..... 25

2 กระบวนการเขียนแบบถ่ายทอดความรู้ของเบเรียทเทอร์ และ สคาร์ดามาเลีย..... 27

3 กระบวนการเขียนแบบปริวรรตความรู้ของเบเรียทเทอร์ และ สคาร์ดามาเลีย..... 28

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากโลกปัจจุบันเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร มนุษย์มีการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ใหม่กันอย่างกว้างขวาง โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ ดังนั้นในการติดต่อสื่อสาร ภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทอย่างมากเนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้กันแพร่หลาย เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการแสวงหาความรู้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจะเป็นผู้ที่ได้เปรียบ เพราะสามารถใช้ติดต่อสื่อสารได้ในทุกสังคมไม่ว่าจะเป็นสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สอง (J.B. Hughey, et al, 1983 : 36) ความรู้ความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษจึงช่วยให้บุคคลมีโอกาสก้าวหน้าในการเรียน และการเลือกประกอบอาชีพที่ดีกว่าในอนาคต

ประเทศไทยได้เห็นความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรระดับต่างๆ มาเป็นระยะเวลายาวนาน แม้ในปัจจุบันหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษได้รับการจัดให้เป็นเพียงวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ 2539: 14) แต่ผู้สอนภาษาต่างประเทศและนักเรียนต่างมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีประโยชน์และมีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาซึ่งหนังสือวิชาการส่วนใหญ่จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ นิสิตจึงต้องมีความสามารถในภาษาอังกฤษเพื่อช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนและและเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบัน นอกจากนั้น ชัยอนันต์ สมุทรวณิช (2542 : 12) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า เป็นภาษาที่มีบทบาทในการสื่อสารระหว่างชนชาติและการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม อีกทั้งเป็นสื่อที่รองรับการเปลี่ยนแปลงของโลก เช่น การปฏิวัติของข้อมูลข่าวสาร การตกลงต่อรองทางการค้า และการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์

โดยทั่วไปแล้วการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นทักษะทั้ง 4 ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งทักษะการเขียนจัดเป็นทักษะซับซ้อนที่สุด เนื่องจากการเขียนเป็น

กระบวนการที่ผู้เขียนต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้ของตนออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตรงตามความตั้งใจ ดังนั้น ผู้เขียนต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์และการใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างสละสลวย นอกจากนั้นทักษะการเขียนยังเป็นทักษะส่งสารที่มีความสำคัญ อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2536: 1)ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนซึ่งสรุปได้ว่า ในสังคมที่มีอารยธรรม ภาษาเขียนสามารถช่วยให้เข้าใจความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ปัญหา และความคิดเห็นของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน อีกทั้งใช้บันทึกประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม วิวัฒนาการของสังคมตลอดจนวิทยาการในสาขาต่างๆ หน้าที่ของการสื่อสารของการเขียนจึงมีนัยทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคตโดยเป็นเครื่องมือถ่ายทอดที่เชื่อมโยงกาลเวลาและสถานที่ ดังนั้นการเขียนจึงมีความเป็นอมตะและสากลภาพ

อย่างไรก็ตามในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษานั้นพบว่า นิสิตนักศึกษามีปัญหาในเรื่องการเขียนมากกว่าทักษะอื่นๆ อาร์ เจ โอเวนส์ (R.J. Owens 1970:10) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “นักเรียนส่วนใหญ่ในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำกว่ามาตรฐาน” ถึงแม้ว่าการเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่จะต้องเรียนรู้ในการเรียนภาษา แต่โดยปกติแล้วการสอนทักษะการเขียนจะเป็นอันดับสุดท้ายหลังจากผู้เรียนได้ฝึกทักษะ การฟัง การพูด และการอ่านตามลำดับ ทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนมาก การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนได้จะต้องมีทักษะพื้นฐานจากการฟัง พูด และอ่านมาแล้วอย่างดี ซึ่ง เอ็ม ริเวอร์ส (M. Rivers 1968: 243-244) ได้กล่าวว่า “การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น ผู้เรียนต้องมีความรู้ความสามารถ 4 ด้าน คือ การเขียนตัวอักษรในภาษา วิธีสะกดคำตามระเบียบแบบแผนภาษา การใช้โครงสร้างทางภาษาเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ และวิธีเลือกคำศัพท์ หรือกลุ่มคำเพื่อแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนอย่างเหมาะสม แล้วจึงนำความสามารถเหล่านั้นมารวมกันเพื่อเขียนออกมาให้ได้ตามที่ผู้เขียนต้องการ”

เนื่องจากผู้ที่จะมีความสามารถในการเขียนได้ดีนั้นต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาในหลายๆด้าน การเขียนจึงเป็นทักษะที่ยากและมีความซับซ้อน นิสิต นักศึกษาไทยจึงมีปัญหาในเรื่องทักษะการเขียนมากกว่าทักษะอื่นๆ เจ ดี พาล์มเมอร์ (J.D. Plamer 1980 : 16-19) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับการเขียนของนักเรียนไทยว่า นักเรียนไทยเขียนประโยคต่างๆที่มีความหมายระดับประโยคได้ถูกต้อง แต่เมื่อนำประโยคมาเรียบเรียงจะไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความต่อเนื่องกัน และจากการศึกษาของ ปรียา ธีระวงศ์ และคณะ (2525: 63-67)

พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำ และมีปัญหาในด้านการเรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และโครงสร้างทางภาษามากเป็นอันดับ 1,2 และ3 จากการศึกษาของ สุภาณี ชินวงศ์ (2543: บทคัดย่อ) พบว่านิสิตคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาอังกฤษเฉพาะสาขา ในปีการศึกษา 2541 และ 2542 มีความสามารถในการเขียนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และปัญหาที่พบมากที่สุดในการเขียนของนิสิตคือ ด้านไวยากรณ์ รองลงมาคือ คำศัพท์ การเรียบเรียงเนื้อความ การคิดเนื้อความที่จะเขียน และกลไกการเขียนตามลำดับ นอกจากนั้น จากการวิจัยเกี่ยวกับระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของ รสริน วรรธนะภัฏ (2531: 113-115) และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของ ศิริพร พัวพันธ์ (2532: 113-114) พบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มีค่าเรียงลำดับตามระดับความสามารถในการเขียนระดับที่ 1-5 คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุดที่ระดับ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตต่ำที่สุดในระดับที่ 5 คือระดับวิเคราะห์วิจารณ์

จากงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษาไทยดังกล่าว โดยสรุปแล้วแสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำและยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอสำหรับการใช้สื่อสารในสังคมปัจจุบัน อาจเนื่องมาจากลักษณะเฉพาะของการเขียนที่มีความซับซ้อนและมีความยุ่งยากมากกว่าทักษะอื่นๆ และนักศึกษาไทยมีโอกาสในการฝึกฝนการเขียนในชีวิตประจำน้อย นอกจากฝึกฝนในห้องเรียนเท่านั้น ผู้ที่จะมีความสามารถในการเขียนได้ดีมักจะเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ เพราะการถ่ายทอดความคิดที่ต้องการสื่อออกมาเป็นภาษาเขียนให้สื่อความหมายได้ดีนั้น ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถที่สูงกว่าการใช้ทักษะอื่นๆ จากงานวิจัยต่างๆที่พบปัญหาของการเขียนของนักเรียนไทยดังกล่าว ทำให้นักการศึกษา นักภาษาศาสตร์ และผู้สอนภาษา พยายามหาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงการเรียนการสอนการเขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จะเห็นได้จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทักษะการเขียนหลายชิ้นได้เสนอผลการศึกษาที่เน้นเกี่ยวกับกระบวนการเขียน (Writing Process) ของผู้เรียนมากกว่าผลงานการเขียน (Writing Product) ของผู้เรียนโดยมีผู้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเขียนของผู้เรียนไว้ สรุปได้ดังนี้

เอ็น เอ เครมเมอร์ (N.A. Cramer 1985: 3-4) กล่าวว่า “ การเขียนเป็นเครื่องมือทางความคิดอย่างหนึ่ง ดังนั้นในการสอนเขียนครูควรมุ่งเน้น ความสำคัญของกระบวนการ (Process) ที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้งานเขียนนั้นประสบความสำเร็จ ทั้งนี้เพราะการเขียนกับการพัฒนาความคิดมีความเกี่ยวข้องกันอย่างลึกซึ้ง” ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เจ อีมิค (J. Emig 1977:122) ที่กล่าวถึงการเขียนว่า เป็นวิธีการเรียนรู้ที่สำคัญ เพราะประกอบด้วยกระบวนการ (Process) และผลผลิต (Product) และกลวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategies)ที่มีประสิทธิภาพ ในทำนองเดียวกัน เอช เอช สเติร์น (H.H. Stern 1980: 54-71) กล่าวถึงการศึกษาเกี่ยวกับการเขียนว่า ผู้สอนและผู้วิจัยควรศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเขียน และพฤติกรรมหรือกระบวนการเขียนของผู้เรียนขณะทำการเขียน โดยเฉพาะกลวิธีและกระบวนการเขียนของผู้เรียนที่มีความสามารถสูง เนื่องจากสามารถนำกลวิธีและพฤติกรรมที่พบดังกล่าวมาประยุกต์ใช้เพื่อช่วยแนะนำผู้เรียนที่มีความสามารถต่ำ ให้ใช้กลวิธีหรือกระบวนการเขียนตามอย่างผู้เรียนที่มีความสามารถในการเขียนสูงเพื่อช่วยให้งานเขียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า กระบวนการเขียนและกลวิธีการเขียนนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญในการเขียน และมีผลต่อความสำเร็จในการเขียนของผู้เรียน

แอล เอส ฟลาวเออร์ และ เจ อาร์ เฮย์ส (L.S. Flower and J.R. Hayes 1981: 370 - 372) ได้แบ่งกระบวนการเขียนออกเป็น 3 กระบวนการ ซึ่งได้แก่

1. การเตรียมการ (Planning) คือ การวางแผนในระยะก่อนการเขียน เกี่ยวกับการตั้งจุดประสงค์ในการเขียนเพื่อสร้างกรอบแนวคิดของข้อมูล การประมวลและจัดเรียงลำดับของความคิด

2. การแปลความ (Translating) คือ การเปลี่ยนความคิดที่ต้องการสื่อให้เป็นตัวอักษรที่เป็นสัญลักษณ์ของภาษาเขียน รวมถึงการใช้ความรู้ความจำเกี่ยวกับข้อมูลทางภาษาที่ผู้เขียนมีอยู่เพื่อนำมาเรียบเรียงเป็นประโยคที่สื่อความได้ตามต้องการ

3. การทบทวน (Reviewing) คือ การทบทวนงานเขียนเพื่อทำการปรับปรุงทางด้านเนื้อหา รูปแบบภาษา คำศัพท์และไวยากรณ์ รวมถึงการแก้ไขงานเขียน และการตรวจสอบว่างานเขียนนั้นสอดคล้องกับแผนการเขียนที่วางไว้หรือไม่

อี ดี กานเย (E.D. Gagne 1985:273) ได้แบ่งการเขียนเป็น 3 กระบวนการย่อย คล้ายคลึงกับของ แอล เอส ฟลาวเวอร์ และ เจ อาร์ เฮย์ส ที่กล่าวมาข้างต้น แต่ได้รวมเอาการแก้ไขงานเขียน (Revision) และการประเมินคุณค่างานเขียน (Evaluation) ไว้ในการแปลความ

(Translating) นอกจากนั้นยังเพิ่มการจัดการ (Execution) ซึ่งเป็นกระบวนสุดท้ายที่ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อให้งานเขียนนั้นๆ ปรากฏแก่สายตาของผู้อ่าน โดยการคัดลอกหรือจัดพิมพ์งานเขียนให้มีความสมบูรณ์

นอกจากกระบวนการเขียนที่มีความสำคัญต่อการเขียนแล้ว สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ช่วยในการสร้างงานเขียนคือ กลวิธีที่ใช้ในการเขียน ซึ่งผู้เขียนใช้เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การสื่อสารทางการเขียนนั้นประสบความสำเร็จมากขึ้น เจ บี ฮิวอีย์ และคณะ (J.B. Hughey, et.al. 1983 : 52-53) ได้กล่าวถึงกลวิธีที่เกี่ยวกับการเขียนไว้ว่า “การที่ผู้เรียนจะสามารถถ่ายทอดข้อมูลออกมาเป็นภาษาเขียนที่สละสลวยได้นั้น ต้องอาศัยกลวิธีในการเขียนที่จะช่วยนำความคิดที่เป็นนามธรรมออกมาปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรบนหน้ากระดาษ ในขณะเขียนนั้นผู้เขียนทำหน้าที่เปรียบเสมือนผู้ออกแบบและผู้ก่อสร้างความคิดของตนให้กลายเป็นข้อความโดยใช้ตัวอักษรของภาษานั้นๆ” ดังนั้นผู้เขียนจึงต้องการกลวิธีในการเขียนเพื่อเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการสร้างงานเขียนอย่างเป็นระบบ กลวิธีดังกล่าวได้แก่

1. การแสวงหาความหมายอย่างรอบคอบ (Making a Conscious Search of Meaning) หมายถึง การที่ผู้เขียนแสวงหาแหล่งข้อมูลในการเขียนให้มากเท่าที่จะทำได้ เพื่อใช้สำหรับการคัดเลือกข้อมูลที่ดีที่สุดนำมาประกอบการเขียน

2. การฝึกควบคุมตนเองในการเขียน (Practicing Self-Monitoring) หมายถึง การที่ผู้เขียนได้เรียนรู้ถึงข้อดีและข้อเสียที่เกี่ยวกับการเขียนของตนเอง และฝึกการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องที่พบ สามารถตรวจสอบความถูกต้องของภาษาที่ใช้ด้วยตนเอง และนำความรู้ทางภาษาที่ได้เรียนรู้เพิ่มเติมมาปรับปรุงคุณภาพของงานเขียน

3. การใช้กลวิธีในการทดลองและการวางแผน (Using Strategies of Experimentation and Planning) หมายถึง การที่ผู้เขียนทดลองวางแผนการเขียนหรือทดลองใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่หลากหลาย เพื่อเลือกรูปแบบที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเขียนที่วางไว้ให้มากที่สุดและสามารถสื่อความหมายที่ต้องการ รวมถึงการตั้งคำถามในการเขียนเพื่อวางแผนและวางกรอบแนวคิดหลักของงานเขียน

4. การใช้ความรู้ภาษาที่หนึ่งเพื่อช่วยในการพัฒนาภาษาที่สอง (Using Understanding of First Language in order to Develop the Second Language) หมายถึง การที่ผู้เขียนใช้ความรู้ในภาษาที่หนึ่งของตน เช่นความรู้เกี่ยวกับความคล้ายคลึงกันของคำศัพท์

สำนวน และโครงสร้าง และการตระหนักถึงลักษณะเฉพาะและกฎเกณฑ์ของภาษาที่สองที่ใช้ในการเขียน

อย่างไรก็ตาม การใช้กลวิธีการเขียนดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ เช่น จุดประสงค์ในการเขียน ทัศนคติ การฝึกฝน ความถนัดของผู้เขียนแต่ละคน การใช้กลวิธีจึงอาจแตกต่างกันไปตามลักษณะและประสบการณ์ของผู้เขียน

เมื่อประมวลสิ่งที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่าสิ่งที่เป็นหลักสำคัญของการเขียนอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ คือ กระบวนการเขียนและกลวิธีการเขียน ซึ่งกระบวนการเขียนนั้นประกอบด้วย 3 กระบวนการใหญ่ คือ การเตรียมการหรือการวางแผนความรู้และความคิดก่อนการเขียน การแปลความหรือการร่างงานเขียนเพื่อสื่อความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน และการทบทวนเพื่อตรวจแก้ไขงานเขียน ส่วนกลวิธีในการเขียนนั้นเป็นสิ่งที่ผู้เขียนสามารถใช้ในขณะทำการเขียนได้ตลอดทุกกระบวนการของการเขียน เนื่องจากมีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ มีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการเขียน การใช้ความรู้ทางคำศัพท์และโครงสร้าง รวมถึงการตรวจสอบภาษาที่ใช้ในการเขียน กระบวนการเขียนและกลวิธีในการเขียนจึงเป็นสิ่งที่สามารถใช้ควบคู่กันเพื่อพัฒนาคุณภาพของงานเขียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้น จึงมีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีในการเขียนของผู้เรียนไว้ดังต่อไปนี้

ไอ เลกี้ (I. Leki, 1995: 25-42) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองใช้ในการเขียนงานเขียน โดยแบ่งประเภทของกลวิธีที่พบจากการสัมภาษณ์ผู้เรียนและจากการวิเคราะห์งานเขียนของผู้เรียนออกเป็น 10 กลวิธี ได้แก่

1. กลวิธีการทำความกระจ่าง (Clarifying Strategies) หมายถึง การขอคำอธิบายอย่างละเอียดจากผู้สอนหรือเพื่อนร่วมเรียน หรือการตีความลักษณะของงานเขียนที่ได้รับมอบหมาย เพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการเขียนงานมากขึ้น

2. กลวิธีการเน้น (Focusing Strategies) หมายถึง การมุ่งให้ความสนใจในงานเขียนที่ได้รับมอบหมายโดยการทบทวนทำความเข้าใจหลายครั้ง ตั้งคำถามเกี่ยวกับงานเขียนหรือการหาข้อมูลจากการอ่านที่เกี่ยวกับหัวข้อของงานเขียนที่ได้รับมอบหมาย

3. กลวิธีการพึ่งประสบการณ์การเขียนในอดีต (Relying on Past Writing Experiences) หมายถึง การที่ผู้เรียนนำเอาความรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียนที่ได้เรียนและได้รับการฝึกฝนในอดีต มาใช้ในการเขียนงานที่ได้รับมอบหมาย

4. กลวิธีการใช้ประโยชน์จากภาษาที่หนึ่งหรือวัฒนธรรม (Taking Advantage of First Language/Culture) หมายถึง การที่ผู้เรียนใช้ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่หนึ่งหรือวัฒนธรรมของตนเพื่อใช้ในการเขียนเพื่อเป็นการทดแทนความรู้ทางภาษาที่ไม่เพียงพอ

5. กลวิธีการใช้ประสบการณ์ปัจจุบันหรือข้อมูลย้อนกลับ (Using Current Experience or Feedback) หมายถึง การที่ผู้เรียนใช้ประสบการณ์การเขียนอื่นๆที่เกิดขึ้นในปัจจุบันหรือการใช้ข้อมูลย้อนกลับจากผู้สอนหรือเพื่อนร่วมเรียนเพื่อช่วยในการเขียนงานเขียนที่ได้รับมอบหมาย

6. กลวิธีการดูตัวอย่างงานเขียน (Looking for Models) หมายถึง การที่ผู้เรียนหางานเขียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับงานเขียนที่ได้รับมอบหมายเพื่อใช้เป็นตัวอย่างในการเขียน

7. กลวิธีการใช้การฝึกการเขียนในปัจจุบันหรืออดีต (Using Current or Past ESL Writing Training) หมายถึง การที่ผู้เรียนนำความรู้จากการได้รับการฝึกการเขียนทั้งในอดีตและปัจจุบันมาใช้ในการเขียนงานเขียนที่ได้รับมอบหมาย

8. กลวิธีการปรับตามความต้องการของผู้สอน (Accommodating Teachers' Demands) หมายถึง การที่ผู้เรียนเขียนงานเขียนให้สอดคล้องกับตามความต้องการของผู้สอนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

9. กลวิธีการต่อต้านความต้องการของผู้สอน (Resisting Teachers' Demands) หมายถึง การที่ผู้เรียนเขียนงานเขียนตามความต้องการของตนโดยที่ไม่สอดคล้องตามความต้องการของผู้สอน หรือการไม่เขียนงาน เนื่องจากผู้เรียนขาดความสนใจในงานเขียนที่ได้รับมอบหมาย หรือมีความเห็นต่อการเขียนที่ขัดแย้งกับของผู้สอน

10. กลวิธีการจัดการเกี่ยวกับความต้องการแข่งขัน (Managing Competing Demands) หมายถึง การที่ผู้เรียนจัดระดับความยากง่ายและปริมาณของงานเขียนแต่ละชิ้นที่ได้รับมอบหมาย และพิจารณาว่าควรจะเขียนงานเขียนใดก่อน เพื่อทำให้เขียนได้ทันตามกำหนดเวลา

จากผลการศึกษาของเลกี้ พบว่า กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการเขียนมากที่สุดคือ กลวิธีการทำความกระจ่าง (Clarifying Strategies) และกลวิธีการเน้น (Focusing Strategies)ตามลำดับ ส่วนกลวิธีที่ผู้เรียนใช้น้อยที่สุดคือ กลวิธีการใช้ประโยชน์จากภาษาที่หนึ่งหรือวัฒนธรรม (Taking Advantage of First Language/Culture) กลวิธีการปรับตามความต้องการของผู้สอน (Accommodating Teachers' Demands) และกลวิธีการต่อต้านความต้องการของผู้สอน (Resisting Teachers' Demands) ตามลำดับ

เอ ไรมส์ (A. Raimes, 1987: 124-152) ได้ทำการศึกษากลวิธีที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองใช้ในการเขียนและเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเขียนของผู้เรียนที่มีความสามารถในการเขียนสูงและต่ำ โดยแบ่งกลวิธีที่ใช้ในการเขียนเป็น 6 ประเภท ได้แก่ การวางแผน (Planning) การทดลองใช้ (Rehearsing) การอ่านทบทวน (Rescanning) การอ่านหัวเรื่อง (Rereading the Assigned Topic) และการแก้ไขและการตรวจทาน (Revising and Editing) พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเขียนสูงใช้กลวิธีการเขียนทุกประเภทในปริมาณที่มากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการเขียนต่ำ

นอกจากนั้น กลวิธีในการเขียนที่มีผู้สนใจทำการศึกษาอย่างแพร่หลายคือ กลวิธีแก้ไขงานเขียน ซึ่งเกี่ยวข้องกับขั้นตอนการทบทวนงานเขียน เอ็น ซอมเมอร์ส (N. Sommers,1980: 167) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้กลวิธีแก้ไขงานเขียนของผู้เขียนที่มีประสบการณ์ เช่น นักหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ และบรรณาธิการกับผู้เขียนที่เป็นนักเรียน พบว่า ผู้เขียนที่มีประสบการณ์จะใช้กลวิธีการแก้ไขเพื่อเพิ่มเติมการนำเสนอความคิดหลังจากที่ได้วางกรอบแนวคิดในการเขียนร่างครั้งแรก ส่วนผู้เขียนที่เป็นนักเรียนนั้นใช้กลวิธีการแก้ไขเพื่อหาคำที่สามารถอธิบายความคิดที่ดีที่สุด

แอล เฟจลีย์ และ เอส วิทท์ (L. Faigley and S. Witte 1981: 409) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการแก้ไขงานเขียนของนักเรียนที่มีประสบการณ์และความสามารถทางการเขียนสูงกับนักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์และความสามารถทางการเขียนต่ำ พบว่าผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนสูงนั้นมีลักษณะของการแก้ไขต่างจากนักเรียนที่มีความสามารถทางการเขียนต่ำ โดยผู้มีความสามารถทางการเขียนสูงจะทำการแก้ไขเกี่ยวกับเนื้อหา ซึ่งเป็นลักษณะที่ทำให้ความหมายของข้อความหรือโครงสร้างประโยคมีความแตกต่างจากเดิมมาก (Macrostructure Differences) ขณะที่ผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนต่ำจะทำการแก้ไขในลักษณะที่ไม่ทำให้ความหมายหรือโครงสร้างประโยคมีความแตกต่างจากเดิมไปมากนัก (Microstructure Differences) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอส วอลล์ และ เอ พีทรอฟสกี (S. Wall and A. Petrovsky 1981: 119) ที่พบว่าผู้มีความสามารถทางการเขียนสูงจะแก้ไขงานเขียนโดยพิจารณาปรับเปลี่ยนหรือจัดเรียงเนื้อหาใหม่เป็นส่วนใหญ่ ส่วนผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนต่ำจะแก้ไขอยู่ในระดับประโยคเพื่อเป็นการทำให้ข้อมูลจากการเขียนฉบับร่างชัดเจนขึ้น

จากงานวิจัยดังกล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า การศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนที่พบในงานวิจัยที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการเขียนโดยรวมและกลวิธีการทบทวนแก้ไข ส่วนกลวิธีที่ผู้เขียนใช้ในขณะทำการเขียนหรือในการร่างงานเขียนนั้น ไม่ได้รับความสนใจทำการศึกษาเท่าที่ควร อย่างไรก็ตาม กระบวนการเขียนที่สำคัญที่สุดซึ่งไม่ควรข้ามไปคือ การแปลความ (Translating) ดังคำกล่าวของ เจ อาร์ เดอ ลาริออส , แอล เมอร์ฟี และ อาร์ แมนชอน (J.R. De Larios, L. Murphy and R. Manchon, 1999: 13-44) ที่ว่า “หากไม่มีกระบวนการแปลความแล้ว งานเขียนก็จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้เลย ส่วนการเตรียมการและการทบทวนนั้นหากผู้เขียนไม่ได้ใช้กระบวนการดังกล่าว งานเขียนนั้นก็จะได้รับเพียงผลกระทบทางคุณภาพและความสมบูรณ์ของงานเขียนเท่านั้น” ดังนั้นการวิเคราะห์กลวิธีการเขียนที่ใช้ในกระบวนแปลความนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะเขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งกลวิธีหนึ่งที่ใช้ในการแปลความคือ กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน (Restructuring Strategies) ตามการศึกษาของ เจ อาร์ เดอ ลาริออส และคณะ ได้ให้คำจำกัดความว่า หมายถึง กลวิธีที่ผู้เขียนใช้ในการปรับโครงสร้างภาษาขณะเขียนฉบับร่างเมื่อเห็นว่าโครงสร้างของภาษาเขียนที่ใช้นั้นยังไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นที่พอใจ โดยแบ่งประเภทของกลวิธีในการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนออกเป็น 4 ประเภทดังนี้

1. กลวิธีทางความคิด (Ideational) คือกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนที่เกี่ยวกับวิธีการเลือกภาษาที่เหมาะสมในการสื่อความคิดให้ตรงตามที่ผู้เขียนตั้งใจมากที่สุด ประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

1.1 การละทิ้ง และการตัดออก ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ (Message Abandonment) เมื่อผู้เขียนพิจารณาว่าเป็นข้อมูลส่วนที่ไม่จำเป็นในงานเขียน

1.2 การเสริมขยายความส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ (Message Elaboration) เมื่อผู้เขียนต้องการอธิบายขยายความข้อมูลนั้นให้ชัดเจนขึ้น

1.3 การจัดระเบียบของข้อความใหม่โดยคำนึงถึงลำดับเหตุและผล (Message Reconceptualization) ซึ่งพิจารณาโดยใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เขียน

2. กลวิธีทางลีลาภาษา (Textual) ประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

2.1 การใช้คำเชื่อม(Using Connectives)ระหว่าง วลี อนุประโยค และประโยค

2.2 การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนของภาษา (Avoiding Repetitions)

2.3 การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความให้มีความหมายเฉพาะเจาะจงหรือมีความเป็นวิชาการมากขึ้น (Precision or Obeying Register Requirements)

3. กลวิธีทางคำศัพท์ (Lexical) ได้แก่ การใช้คำในภาษาที่2 ที่มีความหมายเท่าเทียมกับคำในภาษาที่1 (L1 – L2 Equivalent words)

4. กลวิธีทางโครงสร้างประโยค (Morpho-Syntactic) ได้แก่ การใช้โครงสร้างประโยคในภาษาที่2 ที่เท่าเทียมกับโครงสร้างประโยคในภาษาที่ 1 (L1- L2 Equivalent Structures)

อย่างไรก็ตาม กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้นเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของการเรียบเรียงความคิดและลีลาภาษา (Ideational-Textual Plan) และโครงสร้างของไวยากรณ์-คำศัพท์ (Lexical-Syntactic Plan) ซึ่งในส่วนของการปรับโครงสร้างทางไวยากรณ์-คำศัพท์นั้น แอล เอส เบิร์ดเวลล์ (L.S Birdwell , 1980 : 203-204) ได้แบ่งประเภทของกลวิธีการแก้ไขงานเขียน ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางไวยากรณ์-คำศัพท์ไว้ 6 ระดับ ได้แก่

1. ระดับผิว (Surface Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ อักษรย่อ รูปพหูพจน์ และการเปลี่ยนแปลงแก้ไขระดับผิวอื่นๆ ที่ไม่ทำให้ความหมายของหน่วยคำหรือข้อความในการเขียนเปลี่ยนไปจากเดิม

2. ระดับคำ (Lexical Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น การเพิ่ม การตัดทิ้ง การแทนที่และการเรียงลำดับคำ ตลอดจนการแก้ไขใดๆที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของหน่วยคำ

3. ระดับวลี (Phrase Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับวลี เช่น การเพิ่ม การตัดทิ้ง การแทนที่ การขยายจากคำเป็นวลี หรือการลดจากวลีเป็นคำ ตลอดจนการแก้ไขใดๆที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของหน่วยวลี

4. ระดับอนุประโยค (Clause Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับอนุประโยค เช่น การเพิ่ม การตัดทิ้ง การแทนที่ การเรียงลำดับอนุประโยค การขยายจากวลีเป็นอนุประโยค หรือการลดจากอนุประโยคเป็นวลี ตลอดจนการแก้ไขใดๆที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของอนุประโยค

5. ระดับประโยค (Sentence Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับประโยค เช่น การเพิ่ม การตัดทิ้ง การแทนที่ การเรียงลำดับประโยค การขยายจากอนุประโยคเป็นประโยค หรือการลด

จากประโยคเป็นอนุประโยค การปริวรรตประโยค ตลอดจนการแก้ไขใดๆที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของประโยค

6. ระดับพหุประโยค (Multi-Sentence Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับประโยคมากกว่า 1 ประโยคขึ้นไป เช่น การเพิ่ม การตัดทิ้ง การแทนที่ การเรียงลำดับประโยค การลดจากพหุประโยคเป็นประโยคเดียว การขึ้นย่อหน้า ตลอดจนการแก้ไขใดๆที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของประโยคมากกว่า 1 ประโยคขึ้นไป

เมื่อประมวลสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นจึงสามารถสรุปได้ว่า กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนนั้นแบ่งได้ 2 กลุ่มใหญ่คือ กลุ่มแรกเป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของการเรียบเรียงความคิดและลีลาภาษา (Ideational-Textual Plan) ได้แก่ การตัดทิ้ง การเสริมขยาย การจัดระเบียบข้อความ ตลอดจนการใช้คำเชื่อม การหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน การใช้ภาษาที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงหรือมีความเป็นวิชาการมากขึ้น ส่วนกลวิธีกลุ่มที่สอง คือ กลวิธีเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางคำศัพท์-ไวยากรณ์ (Lexical-Syntactic Plan) ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของประโยคตั้งแต่ระดับผิว ระดับคำ ระดับวลี ระดับอนุประโยคและประโยค จนถึงระดับพหุประโยค และการใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาที่ 1 ที่เท่าเทียมกับภาษาที่ 2

เนื่องจากกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาเป็นกลวิธีที่ผู้เขียนใช้ในการแปลความ (Translating) ซึ่งเป็นกระบวนการสำคัญในการสร้างงานเขียน โดยที่ผู้เขียนต้องใช้ความรู้ความคิดที่ซับซ้อนเพื่อเรียบเรียงความคิดและถ่ายทอดเป็นภาษาเขียน การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาขณะเขียนจึงเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงตามที่ตั้งใจไว้มากที่สุด ช่วยให้งานเขียนนั้นบรรลุจุดมุ่งหมายในการสื่อสารข้อมูลจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษากลวิธีการปรับโครงสร้างในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยเฉพาะนิสิตเอกวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 ในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวมีความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษมากพอที่จะระบุกลวิธีที่ใช้ในการเขียนของตนเองได้ ซึ่งทักษะการเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่ผู้ที่กำลังจะจบการศึกษาควรฝึกฝนให้เกิดความชำนาญเพื่อประโยชน์ในการประกอบวิชาชีพและการศึกษาต่อ ดังนั้นการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีปรับโครงสร้างในการเขียนภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนางานเขียนที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในที่สุด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบได้แก่ แบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย และแบบให้เหตุผล ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งประกอบด้วยกลวิธี 4 ประเภทคือ กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางคำศัพท์ กลวิธีทางลีลาภาษา และกลวิธีทางโครงสร้าง

2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ

3. เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

4. เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการเขียนความเรียงแต่ละรูปแบบ

สมมติฐานในการวิจัย

จากผลการวิจัยของ เอ คัมมิ่ง (A. Cumming , 1990: 482-511) ที่ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการคิดขณะเขียนของผู้เขียน พบว่าผู้เขียนมีการคิดเกี่ยวกับวิธีการเลือกใช้ภาษาและการคิดเพื่อถ่ายทอดความหมาย (Metalinguistics and Ideational Thinking) ในการเขียนแบบให้เหตุผล (Argumentative Writing) แตกต่างจากการเขียนจดหมาย (Letter Writing) ซึ่งมีรูปแบบการเขียนเป็นแบบเล่าเรื่อง (Narrative)

นอกจากนั้นจากการวิจัยของ เจ อาร์ เดอ ลาริออส และคณะ (J.R De Larios., et. al, 1999: 13-44) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของผู้เขียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและปานกลาง พบว่าผู้เขียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีในการปรับโครงสร้างภาษาแตกต่างจากผู้เขียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลาง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

1. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษแบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย และแบบให้เหตุผล แตกต่างกัน

2. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวรที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษแต่ละรูปแบบแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ได้แก่

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

2.1.1 ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูง และต่ำ

2.1.2 การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบ ได้แก่ การเขียนแบบเล่าเรื่อง การเขียนแบบบรรยาย และการเขียนแบบให้เหตุผล

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษ

3. การวิจัยครั้งนี้มิได้พิจารณาถึงองค์ประกอบอื่นที่อาจมีผลต่อความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ อันได้แก่ ความถนัดทางภาษา ระดับสติปัญญา อายุ เพศ วิธีการสอนของอาจารย์ และแรงจูงใจในการเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เขียน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน หมายถึง การที่ผู้เขียนใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาเพื่อเปลี่ยนแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความขณะเขียน เมื่อเห็นว่าโครงสร้างทางภาษาที่ใช้นั้นยังไม่เหมาะสมหรือยังไม่เป็นที่พอใจ ซึ่งโครงสร้างภาษาดังกล่าวนั้นเกี่ยว

ข้องกับโครงสร้างของการเรียบเรียงความคิดและลีลาภาษา (Ideational-Textual Plan) และโครงสร้างของไวยากรณ์-คำศัพท์ (Lexical-Syntactic plan) โดยแบ่งกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1.1 กลวิธีทางความคิด ประกอบด้วยกลวิธีย่อย ได้แก่

1.1.1 การละทิ้งและการตัดออก ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเมื่อพิจารณาว่าเป็นข้อมูลส่วนที่ไม่จำเป็นในงานเขียน

1.1.2 การเสริมขยายความ ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเมื่อต้องการอธิบายขยายความข้อมูลนั้นให้ชัดเจนขึ้น โดยการใช้คำ วลี อนุประโยคหรือประโยค รวมถึง การให้คำจำกัดความ การยกตัวอย่าง และการแจกแจงรายละเอียด

1.1.3 การจัดเรียงลำดับส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความใหม่โดยคำนึงถึงลำดับเหตุผลและเวลา

1.1.4 การสลับตำแหน่งส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อให้ข้อความส่วนดังกล่าวทำหน้าที่เป็นบทนำเรื่อง บทเนื้อเรื่อง หรือบทสรุป

1.2 กลวิธีทางลีลาภาษา ประกอบด้วยกลวิธีย่อย ได้แก่

1.2.1 การใช้คำเชื่อม เพื่อเชื่อมระหว่างคำ วลี อนุประโยค ประโยค และย่อหน้า

1.2.2 การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำ วลี อนุประโยค และประโยคที่ซ้ำกับข้อความในส่วนข้างหน้า

1.2.3 การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการของภาษาที่ใช้ในงานเขียน

1.3 กลวิธีทางคำศัพท์ ประกอบด้วยกลวิธีย่อย ได้แก่

1.3.1 การเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มีความหมายเท่าเทียมกับความหมายของคำในภาษาไทยที่ต้องการ

1.3.2 การเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการใช้คำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการใช้สำนวนแทนคำศัพท์

1.3.3 การเปลี่ยนตัวสะกด

1.4 กลวิธีทางโครงสร้าง ประกอบด้วยกลวิธีย่อย ได้แก่

1.4.1 การเปลี่ยนโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อทำให้ข้อความมีความหมายเท่าเทียมกับความหมายของประโยคในภาษาไทยที่ต้องการ โดยการแสดงส่วนประธาน ส่วนกริยา ส่วนขยาย และส่วนกรรมให้มีความชัดเจนมากขึ้น

1.4.2 การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความที่เกี่ยวกับ เครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่

1.4.3 การเปลี่ยนพจน์และรูปของกริยา และพจน์ของนาม

1.4.4 การเปลี่ยนคำบุพบท

1.4.5 การเปลี่ยนคำสรรพนาม

1.4.6 การเปลี่ยนคำนำหน้านาม

2. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นิสิตสามารถเขียนเรียบเรียงถ้อยคำภาษาอังกฤษเข้าด้วยกันให้เป็นข้อความระดับอนุเฉท อันเป็นที่ยอมรับตามหลักภาษา มีความเหมาะสมกับรูปแบบงานเขียนและสามารถสื่อความได้ ซึ่งวัดได้จากคะแนนในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบภายใต้หัวข้องานเขียนที่ผู้วิจัยกำหนดให้

3. นิสิต หมายถึง นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

4. นิสิตที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูง หมายถึง นิสิตที่มีผลคะแนนจากการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษรวม 3 รูปแบบ อยู่ในกลุ่มที่มีคะแนนสูงจำนวน 27%

5. นิสิตที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำ หมายถึง นิสิตที่มีผลคะแนนจากการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษรวม 3 รูปแบบ อยู่ในกลุ่มที่มีคะแนนต่ำจำนวน 27%

6. การเขียนแบบเล่าเรื่อง หมายถึง การเขียนเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตโดยที่ผู้เขียนสามารถเล่าถึงเหตุการณ์หนึ่งว่าเกิดขึ้นหลังจากอีกเหตุการณ์หนึ่งในลักษณะใดและเกิดขึ้นอย่างไร

7. การเขียนแบบบรรยาย หมายถึง การเขียนบรรยายลักษณะของคน สัตว์ สิ่งของหรือสถานที่ต่างๆให้ผู้อ่านได้เห็นภาพ โดยที่ผู้เขียนอาศัยประสาทสัมผัสทั้งห้าคือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสที่มีต่อสิ่งนั้นมาช่วยในการบรรยาย

8. การเขียนแบบให้เหตุผล หมายถึง การเขียนอธิบายเหตุผลพร้อมทั้งกล่าวถึงข้อดีหรือข้อได้เปรียบของประเด็นใดประเด็นหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อว่าประเด็นที่ผู้เขียนสนับสนุนนั้นดีกว่าอีกประเด็นหนึ่ง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา หรือต่ำกว่า ในการปรับปรุงการเรียนการสอนการเขียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนและผู้เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ ได้เห็นความสำคัญของการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน และนำกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาไปใช้เพื่อปรับปรุงงานเขียนให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "การศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร" ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการเขียน
2. ความสำคัญของการเขียน
3. กระบวนการเขียน
4. ขั้นตอนการเขียน
5. รูปแบบการเขียน
6. กลวิธีการเขียน
   - 6.1 กลวิธีการเขียนขั้นก่อนการเขียน
   - 6.2 กลวิธีการเขียนขั้นร่างงานเขียน
   - 6.3 กลวิธีการเขียนขั้นแก้ไขทบทวนงานเขียน
7. กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน
   - 7.1 กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษากลุ่มการเรียบเรียงความคิดและลีลาภาษา
   - 7.2 กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษากลุ่มการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์
8. ความสามารถในการเขียน
   - 8.1 ความหมายของความสามารถในการเขียน
   - 8.2 องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน
   - 8.3 การวัดและประเมินความสามารถในการเขียน
     - 8.3.1 หลักในการวัดและประเมินความสามารถในการเขียน
     - 8.3.2 การตรวจให้คะแนนงานเขียน
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
   - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
   - 9.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความหมายของการเขียน

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1977: 143) ได้ให้ความหมายของการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนคือ การสื่อความหมายด้วยตัวอักษรของภาษา ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน การเขียนเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย การเขียนโดยไม่ทราบความหมายนั้นไม่นับว่าเป็นการเขียน ถือเป็นเพียงการจารึกตัวอักษรลงบนสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น การเขียนต้องเป็นการใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย ใช้วิธีเรียบเรียงข้อความตามลักษณะโครงสร้างของภาษาที่ใช้ ใช้แบบของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้นๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างถูกต้อง

ดอนน์ ไบร์น (Donn Byrne 1979 : 1) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นตัวอักษรซึ่งเป็นเครื่องหมายแทนเสียงที่ใช้ในการพูด โดยการนำสัญลักษณ์หรือตัวอักษรมาเรียบเรียงเป็นคำ จากคำเป็นประโยค และจากประโยคเป็นข้อความที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีการของการเขียนในแต่ละภาษา ทั้งนี้ ประโยคเหล่านั้นจะต้องมีใจความเกี่ยวเนื่องกันและนำมาเรียบเรียงเชื่อมโยงเข้าด้วยกันตามแนวทางหรือจุดประสงค์ที่ต้องการใช้ข้อความเหล่านั้นเป็นสื่อ ดังนั้นการเขียนจึงไม่ใช่การเขียนเพียงประโยคเดียวหรือหลาย ๆ ประโยคที่ไม่มีความเกี่ยวเนื่องกัน เช่นเดียวกับการพูดซึ่งไม่ได้เป็นเพียงการเปล่งเสียงออกมาเท่านั้น

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White 1980 : 16) มีความเห็นเกี่ยวกับการเขียนว่า การเขียนครอบคลุมมากกว่าการสร้างประโยค เป็นการเขียนและลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามไวยากรณ์และสมเหตุสมผล เขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และผู้อ่านเพื่อให้สื่อสารได้ ดังนั้น สิ่งที่เขียนจะต้องชัดเจน จะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของภาษา (Correctness of Form) และความเป็นเอกภาพของเนื้อเรื่องกับหัวเรื่อง (Unity of Theme and Topic)

ลินดา เอส ฟลาวเออร์ และ เจ อาร์ เฮย์ส (Linda S. Flower and J.R. Hayes 1981: 21-24) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการเขียนว่าเป็นกระบวนการในการสร้างความคิด และการเชื่อมโยงความรู้เดิมมาใช้ในการสร้างความรู้ใหม่ ในการเขียนนั้นมีกระบวนการรวบรวมและจัดเรียงข้อมูล

อย่างมีความหมายตามหลักการใช้ภาษา โดยคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อ่านที่มีต่อเนื้อเรื่อง มีการตรวจทานความเหมาะสมของภาษาที่ใช้เพื่อให้สื่อความได้อย่างชัดเจนที่สุด

แมคซีน แฮร์สตัน (Maxine Hairston 1982: 85) ได้ให้ความหมายในลักษณะที่คล้ายคลึงกันว่า การเขียนเป็นกระบวนการค้นหาข้อมูล (Act of Discovery) โดยผ่านกระบวนการในการค้นหาการพัฒนา และการเรียบเรียงข้อมูลจากความคิด โดยกระบวนการที่เกิดขึ้นเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ได้ถูกกำหนดเป็นระเบียบวิธีที่ตายตัว กระบวนการนี้เกิดขึ้นอย่างผสมผสานกลมกลืน ไม่สามารถแบ่งแยกออกจากกันได้อย่างชัดเจน ในทางตรงกันข้าม กระบวนการเหล่านั้นจะเกิดขึ้นย้อนกลับไปมา (Recursive) ซึ่งประกอบด้วยการวางแผนการเขียน (Plan) การตรวจทานแก้ไข (Revise) การคาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipate) ถึงสิ่งที่จะเขียน และการทบทวนสิ่งที่เขียน (Review)

เจ บี ฮิวอีย์ และคณะ (J. B. Hughey, et.al. 1983 : 1-5) ได้กล่าวถึงการเขียนไว้ว่า เป็นการสื่อสารลักษณะทางเดียว กล่าวคือ ไม่มีการสนองตอบทันทีจากผู้รับสาร และขาดบริบทของสถานการณ์ ผู้เขียนต้องใช้จินตนาการของตนเองในการสร้างสถานการณ์ และบทบาทของผู้อ่าน นอกจากนั้น การเขียนนั้นเรียนรู้ได้จากการเรียนการสอนอย่างจริงจัง ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้เองตามธรรมชาติ เพราะการเขียนต้องมีพื้นความรู้เดิมหลายประการ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนตัวอักษร ความรู้ทางโครงสร้างทั้งระดับคำและประโยค และหลักการเรียบเรียง นอกจากนั้นผู้เขียนยังต้องมีความคิดที่จะนำมาเสนอในงานเขียนนั้นด้วย

เฮนรี จี วิดโดว์สัน (Henry G. Widdowson 1985 : 49) ได้ให้คำนิยามการเขียนว่า คือ กิจกรรมการสื่อสารชนิดหนึ่ง การสื่อสารนี้หมายถึง การถ่ายโอนข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ แต่ความรู้ทางภาษาเพียงอย่างเดียวไม่อาจก่อให้เกิดความสำเร็จในการสื่อสารได้ ผู้เขียนยังต้องมีความรู้ทางโลก กล่าวคือ ความรู้เรื่องของข้อมูลต่าง ๆ และข้อกำหนดทางสังคมร่วมกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร งานเขียนจึงมีลักษณะเป็นข้อความที่แสดงปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน นอกจากนั้น งานเขียนยังต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดของสังคมจึงจะสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้

โรเบิร์ต บี โดนัลด์ (Robert B. Donald 1995: v) ได้ให้ความหมายของการเขียนว่า เป็นการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยใช้ข้อความหรืออนุเฉทเป็นตัวข้อมูลที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้อ่าน

สตีเฟน รีด (Stephen Reid 2000: 3) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า เป็นหนทางหนึ่งของการเรียนรู้และการสื่อสาร (A Mean of Learning and Communication) โดยเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความคิดเพื่อที่จะเขียนให้ผู้อ่านได้เข้าใจ และเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

จากความหมายของการเขียนตามที่ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้เสนอไว้ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การเขียนคือ การเรียบเรียงประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และมีความสมเหตุสมผล เพื่อสามารถสื่อสารสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้เข้าใจถูกต้องตรงกัน และการเขียนนั้นเป็นกระบวนการในการสร้างความคิด โดยมีการรวบรวมและจัดเรียงข้อมูลอย่างมีความหมายตามหลักการใช้ภาษา

ความสำคัญของการเขียน

แฟรงค์ เจ แดนเจโล (Frank J. D'Angelo 1980 : 4-5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า มีบทบาทและความสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนสัญญาต่างๆ ที่ต้องการความถูกต้องและชัดเจน การเขียนบันทึก การเขียนรายงาน การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนจดหมายส่วนตัว รวมถึงการเขียนบทความหรือเรียงความ ซึ่งการเขียนไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดถือเป็นกระบวนการทางความคิดที่เกิดขึ้น ซึ่งมีประโยชน์ในการฝึกให้ผู้เขียนได้ใช้เวลาในการคิดอย่างวินิจวิเคราะห์ และการฝึกการจัดเรียงความคิดหรือประสบการณ์เพื่อที่จะถ่ายทอดเป็นตัวอักษร

อลิซาเบธ แมคมาฮาน และซูซาน เดย์ (Elizabeth McMahan and Susan Day 1984: 149) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า เป็นสิ่งที่ใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้มาก เนื่องจากผู้เรียนสามารถนำความรู้ความสามารถในการเขียนไปใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นได้ตามวัตถุประสงค์ต่างๆ เช่น การให้นิยามคำ การแบ่งแยกประเภท การวิเคราะห์ปัญหา และการแสดงเหตุผล

เจฟฟรี แอล ดันแคน (Jeffrey L. Duncan 1985: 3-4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า เป็นทักษะที่สำคัญที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะในทักษะการสื่อสารนั้น การเขียนเป็นทักษะที่สามารถผลิตข้อมูลหรือข้อความได้สละสลวยมากกว่าการพูด เพราะผู้เขียนสามารถใช้เวลาในการค้นหา สร้างสรรค์ และเรียบเรียงข้อมูลได้นานกว่า และยังสามารถตรวจทานแก้ไขสิ่งที่เขียนได้อีก

เมย์ ชีห์ (May Shih 1986: 121) ได้กล่าวถึงการเขียนว่าเป็นเครื่องมือจำเป็นในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และมีความสำคัญในการศึกษาระดับสูงเช่น การเขียนข้อสอบบรรยายความสั้นๆ (Short Essay Test) การเขียนย่อความ (Summarize) การเขียนวิจารณ์ (Critiques) และการเขียนรายงานการวิจัย (Research Reports) เพื่อแสดงความรู้และความเข้าใจสิ่งที่ได้เรียนและศึกษาค้นคว้ามานอกจากนี้ทักษะการเขียนยังเป็นทักษะที่สำคัญที่ต้องใช้คู่กับทักษะอื่นๆ ได้แก่ ทักษะการฟัง การอ่าน และการพูดอีกด้วย

กล่าวโดยสรุป การเขียนมีความสำคัญในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านได้ข้อมูลตรงตามวัตถุประสงค์ต่างๆของผู้เขียน นอกจากนั้นยังเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและกระตุ้นกระบวนการทางความคิด ในการสร้างและเรียบเรียงข้อความที่สามารถสื่อความได้ชัดเจนและสมบูรณ์ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการประเมินความรู้ความเข้าใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาระดับสูง

กระบวนการเขียน

ลินดา ฟลาวเออร์ และ เจ อาร์ เฮยส์ (Linda Flower and J.R. Hayes 1981: 367) ได้กล่าวถึงกระบวนการเขียนว่า เป็นกระบวนการทางการคิดของผู้เขียนในขณะที่กำลังเขียน ซึ่งกระบวนการคิดนี้มีลักษณะซับซ้อนและคาบเกี่ยวกัน โดยประกอบด้วย 3 กระบวนการพื้นฐานคือ การเตรียมการ (Planning) การแปลความ (Translating) และการทบทวน (Reviewing) โดยกระบวนการเขียนทั้งสามกระบวนการนี้มีกลไกควบคุม (Monitoring) กำกับอยู่ กลไกควบคุมนี้จะทำหน้าที่กำหนดว่าเมื่อไรผู้เขียนจะเปลี่ยนจากกระบวนการเตรียมการเป็นการแปลความและการทบทวน ซึ่งการใช้กลไกควบคุมนี้จะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลและลักษณะของงานเขียน

นอกจากนั้นยังได้กล่าวถึงลักษณะของขั้นตอนการเขียน (Stage of Writing) ว่าต่างจากกระบวนการเขียน โดยที่ขั้นตอนการเขียนคือ การอธิบายความก้าวหน้าของงานเขียน ซึ่งระบุได้จากพฤติกรรมภายนอกที่ผู้เขียนกระทำกับตัวผลงานเขียนนั้น ไม่ใช่กระบวนการภายในของผู้เขียน โดยผู้เขียนมุ่งเน้นที่จะสร้างงานเขียนที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่สามารถอ้างอิงได้ ส่วนกระบวนการเขียนคือ กระบวนการทางความคิด (Mental Processes) และการแสวงหาวิธีแก้ไขปัญหาในขณะเขียน ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ในใจของผู้เขียนโดยกระบวนการเขียนนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดการเขียน

เดวิด แอล ฮิวริง (David L. Heuring 1985: 17-19) ได้กล่าวถึงกระบวนการเขียนว่าเป็นกระบวนการทางความคิดที่ผู้เขียนมีต่องานเขียน โดยเริ่มตั้งแต่การรวบรวมความคิดที่จะนำมาใช้ในการเขียน การถ่ายทอดความคิดนั้นเป็นภาษาเขียน และการปรับปรุงพัฒนาสิ่งที่เขียนไปแล้ว ในขณะเขียนนั้นผู้เขียนสามารถใช้กระบวนการดังกล่าวสลับกันไป โดยแบ่งกระบวนการเขียนไว้ 3 กระบวนการ สอดคล้องกับของ ฟลาวเออร์และเฮยส์ข้างต้น แต่ใช้คำว่า การถอดความ (Transcribing) แทนคำว่า การแปลความ (Translating) นอกจากนั้นได้กล่าวถึงความแตกต่างของกระบวนการเขียนกับขั้นตอนการเขียนไว้ชัดเจนว่า ขั้นตอนการเขียนเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นทางกายภาพของการเขียน (Physical Activities) โดยระบุได้จากพฤติกรรมที่ผู้เขียนแสดงออกในการเขียน ส่วนกระบวนการเขียนคือ กิจกรรมทางความคิด (Mental Activities) ที่ไม่สามารถสังเกตได้จากภายนอก แต่สามารถระบุได้จากการวิเคราะห์การรายงานความคิด (Protocol Analysis) ของผู้เขียน

วิลเลียม เกรบและ โรเบิร์ต บี คัปแลน (William Grabe and Robert B. Kaplan 1996: 6) กล่าวถึงกระบวนการเขียนว่า เป็นกระบวนการที่ยุ่งยาก ซับซ้อน เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิด คือ ผู้เขียนต้องมีเป้าหมายแน่นอนในการเขียน รู้ว่าจะเขียนอะไร เพื่อให้ใครอ่าน ผู้เขียนมีการเตรียมการระดมความคิด เรียบเรียงความคิด ลองเขียนและปรับปรุงแก้ไข ซึ่งกระบวนการเหล่านี้จะเกิดขึ้นซ้ำไปซ้ำมาตลอดการเขียน

จากลักษณะของกระบวนการเขียนตามที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า กระบวนการเขียนนั้นเป็นกระบวนการทางความคิดที่ผู้เขียนใช้ในการเขียน มีความสลับซับซ้อนและเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดการเขียน จึงมีผู้ทำการศึกษาและวิจัยเพื่อคิดค้นและพัฒนาทฤษฎีเกี่ยวกับ

กระบวนการเขียนเพื่อนำมาใช้อธิบายเกี่ยวกับกระบวนการคิดที่ซับซ้อนดังกล่าว ซึ่งทฤษฎีหนึ่งอันเป็นที่ยอมรับและนิยมใช้อย่างแพร่หลายในการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการเขียนคือ ทฤษฎีของ ลินดา ฟลาวเออร์ และ เจ อาร์ เฮยส์ (Linda Flower and J.R. Hayes 1981: 365-387) ซึ่งวิเคราะห์กระบวนการเขียนโดยใช้วิธีที่เรียกว่า "การวิเคราะห์การรายงานความคิด" ("Protocol Analysis") คือ การให้ผู้เขียนพูดความคิดของตนขณะทำการเขียนและบันทึกเสียงไว้เพื่อศึกษากระบวนการคิดของผู้เขียนขณะนั้น และอีกทฤษฎีหนึ่งคือ ทฤษฎีของ คาร์ล เบเรียทเทอร์ และ มาร์ลีน สคาร์ดามาเลีย (Carl Bereiter and Marlene Scardamalia 1987 cited in William Grabe and Robert B. Kaplan 1996: 117-127) ซึ่งอธิบายกระบวนการคิดของผู้เขียนที่ต่างกันและอธิบายความแตกต่างของกระบวนการคิดในการเขียนงานเขียนแต่ละประเภทได้ โดยผู้วิจัยขอนำเสนอรายละเอียดของทฤษฎีทั้งสองตามลำดับดังนี้

1. ทฤษฎีของ ฟลาวเออร์ และเฮยส์

ในปี 1977 ฟลาวเออร์ และเฮยส์ ได้พัฒนาทฤษฎีเกี่ยวกับการเขียนเพื่อใช้อธิบายกระบวนการคิดในขณะเขียน โดยกล่าวถึงองค์ประกอบ 3 ส่วนของการเขียน ดังนี้

1. สภาวะของการเขียน (Task Environment) หมายถึง หัวข้อ ผู้อ่าน ความจำเป็นในการเขียน ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ทำให้เกิดการเขียนเช่น ครูสั่งให้เขียน และข้อความที่ได้เขียนไปแล้ว

2. ความทรงจำระยะยาวของผู้เขียน (Writer's Long -Term Memory) คือ ความรู้ที่ผู้เขียนสะสมไว้หลายด้าน เช่น ความรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่จะเขียน ความรู้เกี่ยวกับผู้อ่าน ความรู้เกี่ยวกับการวางแผนการเขียน

3. กระบวนการเขียน (Writing Processes) ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดซับซ้อนที่ผู้เขียนใช้ระหว่างการเขียน โดยมีลักษณะสำคัญ 4 ประการได้แก่

ก. เป็นกระบวนการคิดที่มีความต่อเนื่องกัน และเกิดขึ้นขณะเขียน

ข. เป็นกระบวนการคิดที่เกิดขึ้นหลายชั้น สลับซับซ้อน และไม่ตายตัว

ค. เป็นกระบวนการคิดที่มีเป้าหมายทั้งเป้าหมายหลัก และเป้าหมายรอง

ง. ในระหว่างการเขียน ผู้เขียนอาจมีเป้าหมายใหม่ๆ เกิดขึ้น หรือเปลี่ยนเป้าหมายจากเดิม

ในกระบวนการเขียนดังกล่าว สามารถแบ่งเป็นกระบวนการย่อยๆได้ดังต่อไปนี้

3.2 การเตรียมการ (Planning) คือ การระดมความคิด การวางแผนเรียบเรียงเนื้อหาและการตั้งเป้าหมายในการเขียน ซึ่งผู้เขียนจะใช้การเตรียมการนี้มากในช่วงเริ่มต้นของการเขียน และขณะเดียวกันจะใช้เพื่อกำหนดขอบเขตของเนื้อหาของงานเขียนตลอดทั้งเรื่อง

3.3 การแปลความ (Translating) คือ การที่ผู้เขียนเปลี่ยนความคิดให้เป็นภาษาเขียน ซึ่งเกี่ยวเนื่องมาจากข้อมูลที่ได้เตรียมไว้จากการเตรียมการ โดยผู้เขียนต้องนำความรู้จากความทรงจำระยะยาวของตนมาใช้ ทั้งทางความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกภาษา เพื่อที่จะถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นข้อความให้ได้ ในการนี้ ฟลาวเออร์ และเฮยส์ ได้อธิบายถึงลักษณะของการแปลความของผู้เขียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศว่า การแปลความจากความคิดเป็นภาษาเขียนนั้น อาจเปลี่ยนจากความคิดที่เป็นภาษาแม่ของผู้เขียนมาเป็นภาษาเขียนของภาษาที่สอง ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้กินเวลานาน หรืออาจเกิดขึ้นตลอดช่วงของกระบวนการเขียน อย่างไรก็ตาม การแปลความจากภาษาแม่นี้เกิดขึ้นกับผู้เขียนบางกลุ่มเท่านั้น โดยพบว่า เมื่อใดที่ผู้เขียนมีความสามารถทางการเขียนเพิ่มขึ้น การแปลความจากภาษาแม่ก็จะลดลงตามลำดับ

3.4 การทบทวน (Reviewing) คือ การประเมินสิ่งที่เขียนไปแล้วหรือสิ่งที่คิดว่ากำลังจะเขียน ถ้าผู้เขียนคิดว่ายังไม่ถูกต้องเหมาะสม ก็จะมีการปรับปรุงและเขียนใหม่ ซึ่งต้องกลับไปสู่การเตรียมการและการแปลความอีกครั้งหนึ่งเพื่อถ่ายทอดเป็นข้อความที่ต้องการ

ในกระบวนการเขียนดังกล่าวมีกลไกควบคุม (Monitor) กำกับอยู่ เพื่อทำหน้าที่กำหนดว่าเมื่อไรผู้เขียนจะเปลี่ยนจากการเตรียมการเป็นการแปลความหรือการทบทวน ซึ่งการใช้กลไกควบคุมนี้จะแตกต่างไปขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล และขึ้นอยู่กับลักษณะงานเขียน เป็นที่สังเกตว่า องค์ประกอบของการเขียนนี้มีความสัมพันธ์กัน

อาจสรุปการเขียนตามทฤษฎีของฟลาวเวอร์ และเฮยส์ ได้ในแผนภูมิที่ 1 ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

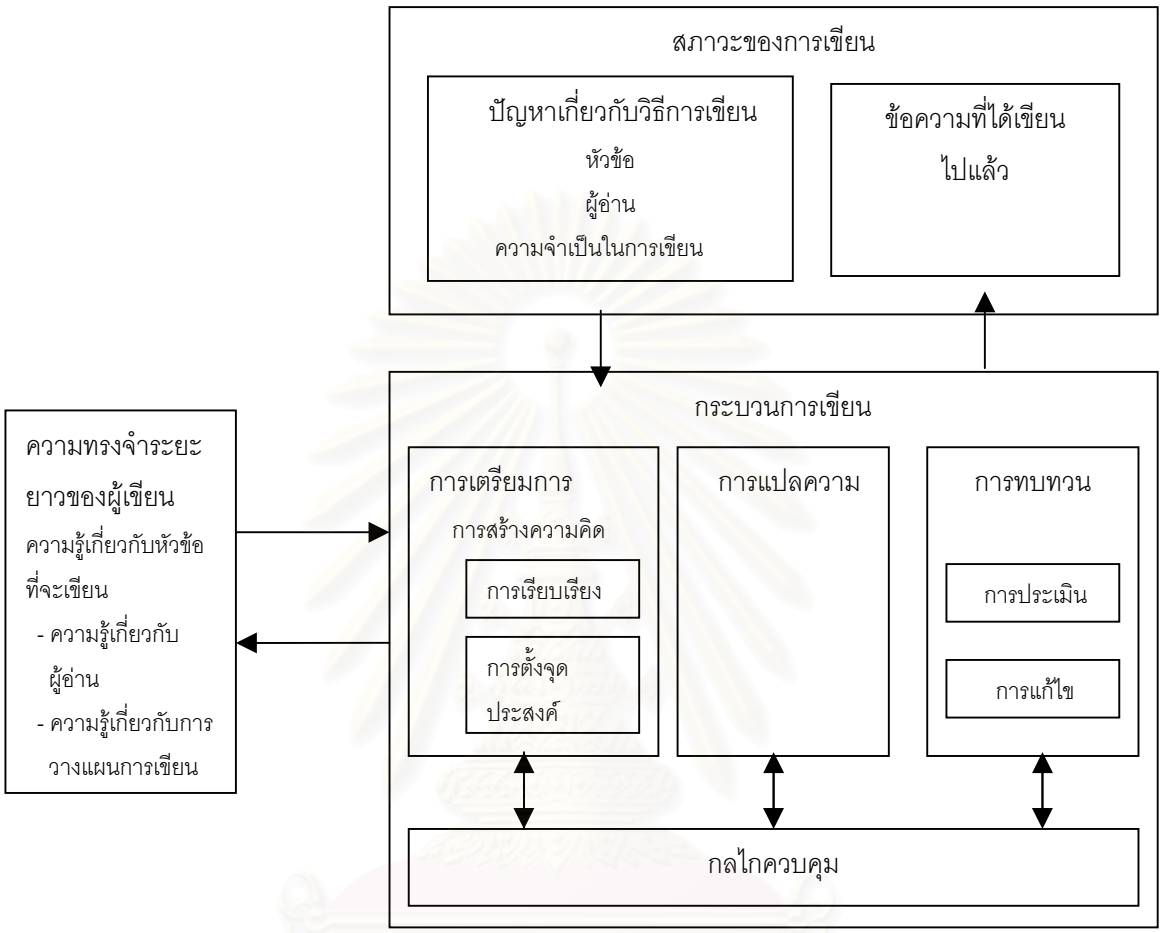

แผนภูมิที่ 1: กระบวนการเขียนตามทฤษฎีของ ฟลาวเออร์ และเฮยส์

นอกจากการเสนอทฤษฎีกระบวนการเขียนดังกล่าว ฟลาวเออร์ และเฮยส์ ได้อธิบายความแตกต่างระหว่างผู้เขียนที่มีประสบการณ์กับผู้เขียนที่ขาดประสบการณ์ว่า ผู้เขียนที่มีประสบการณ์มีการวางแผนการเขียนนานกว่า มีความละเอียดมากกว่า มีการปรับและประเมินแผนบ่อยกว่า มีการพิจารณาองค์ประกอบหลายๆอย่าง เช่น วัตถุประสงค์การเขียน ผู้อ่าน ลีลาการเขียน เป็นต้น และมักทำการแก้ไขงานเขียนในทุกระดับ ทั้งระดับคำ วลี ประโยค และการจัดลำดับเนื้อความ ส่วนผู้เขียนที่ไม่มีประสบการณ์ทำการแก้ไขในระดับคำ มักยึดกฎเกณฑ์ที่ตายตัวและขาดความยืดหยุ่น

อย่างไรก็ตาม แม้ทฤษฎีของฟลาวเออร์ และเฮยส์ จะเป็นหลักสำคัญในการอธิบายกระบวนการเขียนได้ แต่มีผู้วิจารณ์ว่าเป็นทฤษฎีที่มีรูปแบบเป็นเส้นตรง (Linear) เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งไม่สามารถอธิบายกระบวนการเขียนที่สลับซับซ้อนได้ (C.R Cooper อ้างถึงใน Witte, 1988: 7) วิลเลียม เกรบ และ โรเบิร์ต บี คัปแลน (William Grabe and Robert B. Kaplan 1996: 117) ได้ตั้งข้อสังเกตว่าในรูปแบบทฤษฎีนี้ ผู้เขียนทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้เขียนที่มีความชำนาญ หรือไม่มีความชำนาญ จะใช้กระบวนการเดียวกัน แตกต่างกันที่ผู้เขียนที่มีความชำนาญสามารถแก้ปัญหาได้ดีกว่า และอีกประการหนึ่งคือ การใช้วิธีวิจัยโดยการวิเคราะห์การรายงานความคิด (Protocol Analysis) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการเขียนนั้น อาจไม่เหมาะสมในการศึกษากระบวนการคิดของผู้เขียนเนื่องจากเป็นสิ่งที่อยู่ในจิตใต้สำนึกไม่สามารถรายงานออกมาเป็นคำพูดได้ หรืออาจรายงานได้เพียงบางส่วนแต่ไม่ตรงนัก

2. ทฤษฎีของ เบเรียทเทอร์ และ สคาร์ดามาเลีย

ในปี ค.ศ.1987 เบเรียทเทอร์ และสคาร์ดามาเลียได้เสนอทฤษฎีที่เกี่ยวกับกระบวนการเขียนเพื่ออธิบายว่าทำไมผู้เขียนบางคนเห็นว่าการเขียนงานเขียนเป็นสิ่งที่ง่าย บางคนเห็นว่าเป็นสิ่งที่ยาก และทำไมงานเขียนประเภทหนึ่งจึงยากกว่าอีกประเภทหนึ่ง โดยได้เสนอกระบวนการเขียน 2 แบบเพื่ออธิบายประเด็นดังกล่าว คือ

ก. การถ่ายทอดความรู้ (Knowledge Telling) คือ เมื่อผู้เขียนทราบว่าจะต้องเขียนงานเขียน จึงเริ่มพยายามสำรวจข้อมูลที่ตนเองมีอยู่ทั้งทางด้านเนื้อหาที่เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่จะเขียน พร้อมกับตัดสินใจว่าจะใช้รูปแบบการเขียนใด จากนั้นจึงทำการสรรหาข้อความที่คิดว่าเหมาะสม แล้วจึงลงมือเขียน กระบวนการเขียนจึงเป็นการถ่ายทอดข้อมูลความรู้ทางด้านเนื้อหาและวิธีการเขียนข้อความตามที่ผู้เขียนมีอยู่ ซึ่ง เบเรียทเทอร์ และสคาร์ดามาเลีย เรียกกระบวนการนี้อีกอย่างหนึ่งว่า “Low Road” ผู้เขียนที่ใช้กระบวนการนี้มักพยายามหลีกเลี่ยงหรือลดความซับซ้อนของกระบวนการ และแก้ปัญหาในการเขียนด้วยวิธีที่ง่าย คือ เมื่อนึกไม่ออกว่าจะเขียนอะไรก็จะอ่านทบทวนสิ่งที่ตนเขียนไปแล้ว เพื่อกระตุ้นความทรงจำหรือความรู้ที่มีอยู่มาใช้เขียนต่อไปจนจบ ดังนั้นทักษะการเขียนจึงเป็นสิ่งที่ง่ายสำหรับผู้ใช้กระบวนการถ่ายทอดความรู้ เป้าหมายในการเขียนของผู้เขียนที่ใช้กระบวนการนี้คือการถ่ายทอดประสบการณ์หรือการสื่อสารเท่านั้น ซึ่งพบว่ากระบวนการถ่ายทอดความรู้นี้ใช้ในงานเขียนที่เกี่ยวกับการเล่าเรื่องราวส่วนบุคคล เช่น การเขียนจดหมาย หรือการเขียนแบบเล่าเรื่อง อย่างไรก็ตามกระบวนการนี้ไม่สามารถใช้ได้กับงานเขียนในระดับสูง เช่น งานเขียนแบบเชิงวิชาการ ซึ่งต้องพิจารณาปัจจัยหลายอย่าง เช่น การเรียบเรียง

เนื้อหาตามหลักเหตุผล ความคาดหวังของผู้อ่าน และรูปแบบการนำเสนอเนื้อเรื่อง เป็นต้น โดยอาจสรุปกระบวนการเขียนแบบถ่ายทอดความรู้ตามแผนภูมิที่ 2 ดังนี้

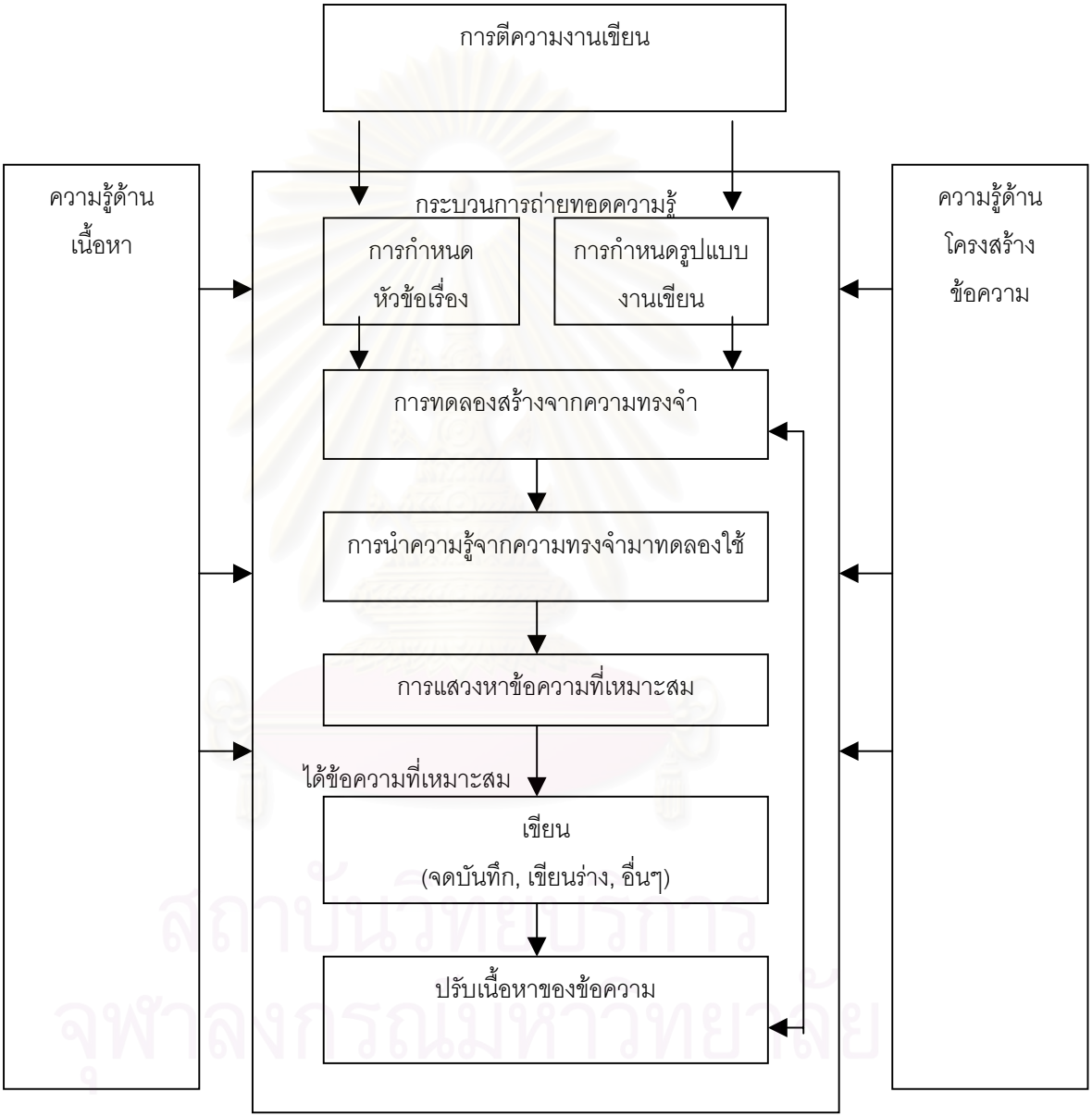

แผนภูมิที่ 2 : กระบวนการเขียนแบบถ่ายทอดความรู้ (Knowledge-Telling)

ข. การปริวรรตความรู้ (Knowledge Transforming) บางครั้งเรียกกระบวนการนี้ว่า “High Road” คือ กระบวนการเขียนที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งรวมเอากระบวนการเขียนแบบถ่ายทอดความรู้ข้างต้นไว้เป็นส่วนประกอบหนึ่ง โดยเมื่อเริ่มเขียน ผู้เขียนจะตีความงานเขียนโดยการวิเคราะห์ปัญหา และตั้งจุดประสงค์ในการเขียน โดยผู้เขียนต้องเตรียมการแก้ปัญหาในการเขียนที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับด้านเนื้อหาของงานเขียน หรือด้านการใช้ภาษาในการเรียบเรียงข้อความ โดยการแก้ปัญหาประเด็นหนึ่งอาจนำไปสู่อีกประเด็นหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนต้องทำการแก้ไขต่อไป หลังจากนั้นจึงเริ่มเขียนโดยผ่านกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ซึ่งในขณะที่เขียนก็พบว่ามีปัญหาอื่นๆเกิดขึ้นตามมาอยู่เสมอ ทำให้กระบวนการเขียนมีความซับซ้อนมากขึ้นเรื่อยๆ และต้องอาศัยความคิดอย่างมาก การเขียนจึงเป็นสิ่งที่ยากเสมอสำหรับผู้ใช้กระบวนการนี้ โดยอาจสรุปกระบวนการเขียนแบบปริวรรตความรู้ตามแผนภูมิที่ 3 ดังนี้

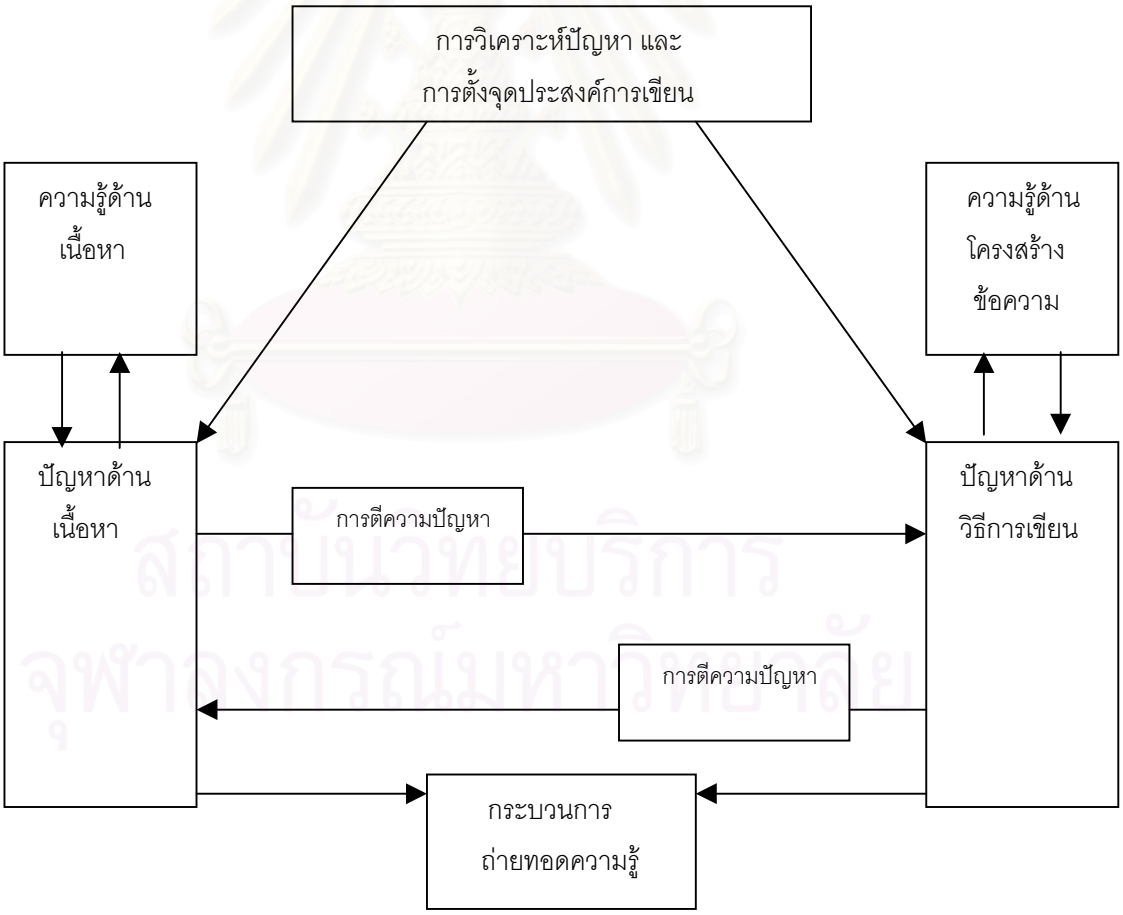

แผนภูมิที่ 3: กระบวนการเขียนแบบปริวรรตความรู้ (Knowledge Transforming)

จากทฤษฎีของ เบเรียทเทอร์ และสคาร์ดามาเลีย ดังที่เสนอมาข้างต้น วิลเลียม เกรบ และ โรเบิร์ต บี คัปแลน (William Grabe and Robert B. Kaplan 1996: 124-125) ได้อธิบายเพิ่มเติมถึงสาเหตุที่รูปแบบงานเขียนประเภทหนึ่งจึงยากกว่างานเขียนอีกประเภทหนึ่ง เนื่องจากการเขียนงานเขียนแต่ละรูปแบบต้องการกระบวนการเขียนที่ต่างกัน กล่าวคือ ในการเขียนแบบเล่าเรื่อง การเขียนจดหมาย หรือการเขียนบันทึกประจำวันนั้น ผู้เขียนเพียงแต่เรียบเรียงข้อมูลที่มีอยู่ตามลำดับการเกิดของเหตุการณ์ เน้นการถ่ายทอดประสบการณ์ของผู้เขียนเป็นหลัก งานเขียนประเภทดังกล่าวจึงเป็นงานเขียนที่ง่าย เนื่องจากเป็นงานเขียนที่เขียนโดยใช้กระบวนการถ่ายทอดความรู้ ในขณะที่การเขียนงานเขียนเชิงวิชาการ ผู้เขียนต้องเรียบเรียงข้อมูลที่มีความซับซ้อนและต้องนำเสนอข้อความตามลำดับอย่างสมเหตุสมผล อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงเนื้อหาและรูปแบบการนำเสนอเนื้อเรื่อง ผู้เขียนจึงต้องทำการคิดแก้ปัญหาตลอดการเขียน ซึ่งเป็นการใช้กระบวนการปริวรรตความรู้ ดังนั้นงานเขียนที่ต้องใช้กระบวนการที่ซับซ้อนดังกล่าวจึงเป็นงานเขียนที่ยาก

กล่าวโดยสรุปทั้งทฤษฎีของ ฟลาวเออร์และ เฮยส์ และทฤษฎีของ เบเรียทเทอร์ และสคาร์ดามาเลียนั้น ได้อธิบายกระบวนการเขียนซึ่งเป็นกระบวนการที่ยุ่งยากและซับซ้อนให้เข้าใจได้ โดยฟลาวเออร์และ เฮยส์ ได้เสนอกระบวนการเขียนที่มีลักษณะเป็นเส้นตรง (Linear) เป็นส่วนใหญ่ โดยกล่าวถึงกระบวนการเขียนของผู้เขียนที่เหมือนกันทุกคนไม่ว่าจะเขียนงานเขียนรูปแบบใด แต่ผู้เขียนที่มีประสบการณ์สามารถใช้กระบวนการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเขียนได้ดีกว่าผู้เขียนที่ไม่มีประสบการณ์ ส่วนทฤษฎีของ เบเรียทเทอร์และสคาร์ดามาเลีย ได้เสนอกระบวนการเขียนที่ต่างไปจากของ ฟลาวเออร์และเฮยส์ คือ กระบวนการเขียนที่มีลักษณะย้อนกลับไปมา (Recursive) และกระบวนการเขียนของผู้เขียนนั้นแตกต่างกัน โดยแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ กระบวนการเขียนแบบถ่ายทอดความรู้ที่มีลักษณะที่ไม่ซับซ้อน และกระบวนการเขียนแบบปริวรรตความรู้ที่มีความซับซ้อนอย่างมาก ซึ่งกระบวนการเขียนทั้ง 2 แบบนี้สามารถอธิบายว่าผู้เขียนแต่ละคนมีกระบวนการเขียนและวิธีคิดแก้ปัญหาที่ต่างกัน นอกจากนี้ยังสามารถใช้อธิบายถึงสาเหตุที่รูปแบบงานเขียนประเภทหนึ่งจึงยากกว่าอีกประเภทหนึ่งอีกด้วย

ขั้นตอนการเขียน

ในการเขียนนั้น ผู้เขียนต้องเป็นทั้งผู้อ่านและผู้เขียนในเวลาเดียวกัน ดังนั้นผู้เขียนจึงต้องพยายามให้ข้อมูลที่เพียงพอให้ผู้อ่านเข้าใจโดยใช้ภาษาเขียนที่ชัดเจน มีการลำดับความอย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้หลายอย่าง คือ ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่จะเขียน

การเรียงลำดับเนื้อความ และกลไกการเขียน นอกจากนั้นผู้เขียนควรทราบว่าต้องทำอย่างไรบ้าง ควรเริ่มต้นด้วยวิธีการใด และดำเนินการไปตามลำดับขั้นตอนจนสิ้นสุดและได้งานเขียนที่สมบูรณ์ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนในการเขียนไว้ดังนี้

เจมส์ บริทตัน (James Britton, 1975 : 11-15) แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 3 ขั้นตอนอันได้แก่

1. การสร้างมโนทัศน์ (Conception) เป็นขั้นตอนเกี่ยวกับการสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน อันได้แก่ การกำหนดวัตถุประสงค์ของการเขียน การวางเค้าโครงเรื่อง ซึ่งในที่นี้อาจกำหนดขึ้นในใจหรือเขียนออกมาคร่าว ๆ ถ้าหากมีเวลา และการรวบรวมแหล่งข้อมูลที่จะใช้ในการเขียน

2. การขัดเกลา (Polishing) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนได้พัฒนาความคิดและเค้าโครงให้ออกมาในรูปของประโยคที่ชัดเจนและมีความหมาย โดยการทบทวน (Revision) และการตรวจแก้ (Correction) รูปแบบการใช้ภาษา

3. การผลิต (Production) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนเสนอผลงานเขียนให้เป็นรูปร่าง ด้วยการคัดลอกหรือจัดพิมพ์

โดนัลด์ เอ็ม เมอร์เรย์ (Donald M. Murray 1978: 83-103) ได้แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การเตรียมความรู้ (Prevision) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนเตรียมความรู้และความคิดก่อนที่จะลงมือเขียน

2. การสร้างจินตนาการ (Vision) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนใช้ความคิดที่เตรียมมานั้นถ่ายทอดผ่านตัวอักษรเป็นงานเขียน

3. การทบทวน (Revision) และการตรวจแก้ (Correction) งานเขียน เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนทบทวนความเหมาะสมของเนื้อหา และปรับปรุงความถูกต้องในด้านการใช้ภาษา

โรเบิร์ต ดับเบิลยู เบลค (Robert W. Blake 1983 : 48) แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นก่อนลงมือเขียน (Prewriting) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนเตรียมรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียน

2. ขั้นเขียนร่าง (Drafting) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนลงมือเขียนด้วยการเรียบเรียงข้อมูลที่เตรียมไว้ลงบนกระดาษ

3. ขั้นทบทวน (Revision) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนทบทวนความเหมาะสมของเนื้อหา และ ตรวจแก้ (Correcting) ความถูกต้องในการใช้ภาษา

4. ขั้นตรวจทาน (Editing) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนตรวจดูรูปแบบการพิมพ์เป็นครั้งสุดท้ายแล้วคัดลอกหรือจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มออกมา

แอนนา โอ เก็บบ์ฮาร์ด (Anna O. Gebbhard 1983: 6-8) แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนเตรียมตัวก่อนลงมือเขียน ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน การทำความเข้าใจในเรื่องที่จะเขียน และการตัดสินใจเลือกหัวเรื่องที่จะเขียน

2. ขั้นเรียบเรียง (Composing) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนได้นำข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน และความรู้ทางภาษามาผสมผสานกัน แล้วผูกเป็นเรื่องราวให้ออกมาในรูปแบบของงานเขียน เช่น การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์ที่เคยเรียนมา และการใช้สำนวนโวหารตามแบบอย่างเจ้าของภาษา

3. ขั้นหลังการเขียน (Postwriting) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนทบทวน (Revise) งานเขียนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเขียน และได้ตรวจแก้ (Correct) ความถูกต้องในการใช้ภาษาอีกด้วย

อลิซาเบธ เพ็นฟิลด์ (Elizabeth Penfield 1985 : 5) แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 5 ขั้นตอน โดยมีรายละเอียดคล้ายคลึงกับผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่มีบางส่วนที่แตกต่างออกไป ดังต่อไปนี้

1. การคิดค้น (Invention) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนเก็บรวบรวมข้อมูลมาประกอบการเขียน ได้แก่ การรวบรวมความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หรือการสังเกตสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวมาช่วยประกอบในการเขียน

2. การเรียบเรียงและการพัฒนา (Organization and Development) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนลงมือเขียนโดยนำข้อมูลที่รวบรวมได้ ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ตลอดจนประสบการณ์มาเรียบเรียงให้เกิดเป็นข้อความ

3. การเลือกใช้ลีลาภาษา (Finding a Voice or Style) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนรู้จักเลือกหัวเรื่องให้สอดคล้องกับความสนใจของผู้อ่าน รวมทั้งการเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมกับระดับผู้อ่าน ในขั้นนี้ก็คือการทบทวน (Revision) งานเขียนนั่นเอง

4. การขัดเกลา (Polishing) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนปรับปรุงหรือขัดเกลาหัวเรื่อง เนื้อเรื่อง และความถูกต้องในการใช้ภาษา ตลอดจนความคล่องแคล่วในการใช้ตัวเชื่อม ซึ่งในขั้นนี้ก็คือการตรวจแก้ (Correction) งานเขียนนั่นเอง

5. การคิดล่วงหน้า (Thinking Ahead) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนวิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียของงานเขียนแล้วเก็บรวบรวมบันทึกไว้ เพื่อประโยชน์ในการเขียนครั้งต่อ ๆ ไป

จอห์น อาร์ แอนเดอร์สัน (John R. Anderson 1985: 375) กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนว่าแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวางโครงเรื่อง (Construction) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนตระเตรียมงานเขียนเพื่อให้เกิดคุณภาพ ซึ่งได้แก่ การวางเค้าโครงงานเขียน การกำหนดวัตถุประสงค์ของการเขียน การคำนึงถึงผู้อ่าน การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการระดมความคิด ตลอดจนการเลือกใช้ลีลาภาษาที่เหมาะสม

2. การปริวรรต (Transformation) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนได้นำข้อมูลทางด้านความคิดที่ตระเตรียมไว้ผนวกเข้ากับข้อมูลทางภาษา แล้วถ่ายทอดออกมาเป็นงานเขียน อันได้แก่ การรู้จักเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ผู้เขียนเคยเรียนมาก่อน การรู้จักใช้ตัวเชื่อมที่เหมาะสม และการรู้จักตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษา ซึ่งการทบทวน (Revision) และการตรวจแก้งานเขียน (Correction) จัดอยู่ในขั้นตอนการปริวรรตนี้

3. การจัดการ (Execution) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนจัดแสดงผลงานให้ปรากฏต่อสายตาของผู้อ่าน ด้วยการคัดลอกหรือจัดพิมพ์งานเขียน

เมอร์เรย์ ซูอิด และแวนดา ลินคอล์น (Murray Suid and Wanda Lincoln 1989 : 31) แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 7 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การสรรหาความคิด (Getting Ideas) โดยผู้เขียนตั้งจุดประสงค์ว่าจะเขียนเรื่องอะไรและเตรียมวิธีการหาความรู้เพื่อนำมาใช้ในการเขียน

2. การวางแผน (Planning) เป็นการรวบรวมข้อมูลเท่าที่จำเป็น อาทิ ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น และจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เช่น ภาพถ่าย แผนภูมิ แผนที่ ซึ่งจำเป็นต่อการสร้างสรรค์งานเขียน

3. การค้นคว้า (Researching) เป็นการรวบรวมข้อมูลต่างๆ อาทิ ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นที่คาดว่าต้องใช้ประกอบการเขียน

4. การจัดระเบียบความคิด (Organizing) เป็น การตัดสินใจให้ได้ว่าสิ่งใดควรตัดออก สิ่งใดควรรวมเข้าด้วยกัน จะเริ่มต้นและสิ้นสุดตรงที่ใด และชี้ชัดให้ได้ว่าจะนำส่วนต่าง ๆ มาเรียบเรียงกันได้อย่างไร

5. การเขียนร่าง (Drafting) เป็นการเขียนข้อความแบบลองผิดลองถูกเป็นครั้งแรก

6. การตรวจทาน (Editing) ด้วยการทบทวน (Revision) ส่วนเนื้อหา การเลือกใช้คำ และการตรวจแก้ (Correction) กลไกการเขียน

7. การจัดพิมพ์ (Publishing) เป็นการเขียนหรือพิมพ์ร่างฉบับสุดท้าย แล้วส่งไปยังกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งได้แก่ ครู เพื่อน หรือสำนักพิมพ์ เป็นต้น

มาร์ติน อาร์นอเด็ต และแมรี บาร์เร็ต (Martin Arnaudet and Mary Barrett 1990 : 85) แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

1. การสำรวจ (Exploring) โดยการกำหนดหัวข้อและลำดับความคิดออกมาเป็นคำหรือวลีให้มากที่สุด

2. การเขียนร่าง (Drafting) โดยการเลือกหัวข้อที่ถนัดมา 1 หัวข้อแล้วนำรายการคำที่รวบรวมได้มาเขียนเป็นประโยคและย่อหน้าต่าง ๆ

3. การพิจารณา (Considering) โดยการทบทวน (Revision) จากข้อเสนอแนะและคำวิจารณ์ และการตรวจแก้ (Correction) โดยการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา การใช้รูปเอกพจน์ พหูพจน์ และการใช้กาลประโยค (Tense) เป็นต้น

เมื่อประมวลสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าในการเขียนนั้นมีหลายขั้นตอนด้วยกัน อย่างไรก็ตาม สามารถสรุปขั้นตอนที่เป็นหลักของการเขียนได้ 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นก่อนการเขียน คือ การที่ผู้เขียนเริ่มสรรหาความคิดเพื่อเลือกหัวข้อที่จะเขียน โดยการกำหนดจุดประสงค์ การวางโครงเรื่อง การรวบรวมข้อมูลและเรียบเรียงความคิดตลอดจนรายละเอียดต่างๆ รวมถึงการสรรหาอุปกรณ์ที่จะนำมาใช้ในการเขียน

2. ขั้นร่างงานเขียน คือ การที่ผู้เขียนนำความคิดต่างๆที่ได้เตรียมไว้มารวบรวมและเรียบเรียงเป็นภาษาเขียนในงานเขียน

3. ขั้นแก้ไขและทบทวนการเขียน คือการที่ผู้เขียนทำการปรับปรุงแก้ไขทั้งทางด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้เพื่อให้ได้งานเขียนฉบับสมบูรณ์

รูปแบบการเขียน

ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้กล่าวถึงรูปแบบการเขียนและได้จำแนกประเภทไว้ ดังต่อไปนี้

ฟลินน์ เฟลชเชอร์ และทอมมัส จี แมคไกวร์ (Flynn Fletcher and Thomas G. Mcquire 1982: 89-114) ได้แบ่งรูปแบบของการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนแบบบรรยาย (Descriptive Writing) คือการเขียนถึงสิ่งของ บุคคล สถานที่ สถานการณ์ โดยที่ผู้เขียนบรรยายถึง รูป รส สี กลิ่น เสียง การเคลื่อนไหว และใช้คำศัพท์ต่างๆเพื่ออธิบายลักษณะของสิ่งนั้นๆ เพื่อทำให้ผู้อ่านวาดภาพในใจถึงสิ่งที่กำลังบรรยายได้ โดยกล่าวถึงลักษณะเด่นของสิ่งนั้นในประโยคใจความสำคัญ การเขียนบรรยายอาจแบ่งเป็น 2 ลักษณะได้แก่ การบรรยายเชิงปรนัย (Objective Describing) คือ การเขียนบรรยายเฉพาะข้อเท็จจริงและลักษณะภายนอกของสิ่งนั้นๆที่รับรู้ได้จากการใช้ประสาทสัมผัส เช่น การบรรยายสถิติ ส่วนการบรรยายเชิงอัตนัย (Subjective Describing) คือ การเขียนบรรยายโดยใช้คำที่บอกลักษณะเชิงนามธรรม มีการเปรียบเปรยหรือใช้สำนวนที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียน เพื่อกระตุ้นอารมณ์ของผู้อ่านให้มีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นเหมือนที่ผู้เขียนรู้สึกรับรู้

2. การเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative Writing) คือ การเขียนเล่าถึงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต โดยใช้ประสบการณ์ของผู้เขียนเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญ เช่น การเขียนจดหมายเหตุหรือบันทึกเหตุการณ์ การเขียนเล่าเรื่องส่วนตัว ซึ่งทำให้ผู้อ่านได้รู้จักผู้เขียนมากขึ้นผ่านเรื่องที่เขียน นอกจากนั้น การเขียนเล่าเรื่องได้นำไปใช้ในการเขียนเรื่องบันเทิงคดี เช่น นวนิยาย บทละคร โดยดำเนินเรื่องเกี่ยวกับบุคคลหลักในเรื่อง

3. การเขียนแบบให้เหตุผล (Argumentative Writing) คือ การเขียนเพื่อทำให้ผู้อ่านได้ข้อมูลที่กระจ่างแจ้งเกี่ยวกับประเด็นที่ผู้เขียนกำลังกล่าวถึง โดยอาจมิได้มีจุดมุ่งหมายที่จะชักจูงให้ผู้อ่านมีความคิดคล้อยตาม แต่ให้ผู้อ่านพิจารณาด้วยวิจารณญาณของตนเอง ผู้เขียนจะเน้นการใช้เหตุผลอธิบายมากกว่าการใช้อารมณ์ของผู้เขียน หัวข้อที่เขียนมักเป็นเรื่องที่สามารถแบ่ง

แยกเป็นสองฝ่าย เช่นเรื่องทางการเมือง เรื่องทางศีลธรรมจริยธรรม และมักมีการอ้างถึงข้อมูลจากหน่วยงานที่เชื่อถือได้มาประกอบการเขียน

4. การเขียนแบบอธิบาย (Expository Writing) คือ การเขียนเพื่ออธิบายประเด็นใดประเด็นหนึ่งให้ผู้อ่านเข้าใจถึงแนวคิดของผู้เขียน ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในการผลิตงานเขียน โดยการเขียนแบบอธิบายนี้สามารถใช้วิธีนำเสนอเนื้อเรื่องที่หลากหลาย ดังต่อไปนี้

4.1 การเขียนวิเคราะห์ขั้นตอน (Process Analysis) คือ การเขียนเกี่ยวกับลำดับขั้นตอนการปฏิบัติการเพื่อผลิตผลงานอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การเขียนขั้นตอนปฏิบัติงานในห้องทดลอง วิธีเตรียมเครื่องฉายภาพ วิธีเอาชนะความอาย

4.2 การเขียนเปรียบความเหมือนและความต่าง (Comparison and Contrast) คือ การเขียนที่กล่าวถึงความเหมือนหรือความแตกต่างของสิ่งสองสิ่งขึ้นไป รวมถึงการเปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นของสิ่งใดสิ่งหนึ่งเมื่อเวลาผ่านไป เป็นการแยกแยะคุณสมบัติที่เหมือนหรือแตกต่างกันเพื่อให้ผู้อ่านได้มีการเปรียบเทียบ

4.3 การเขียนจัดประเภทและแบ่งแยก (Classification and Division) คือ การเขียนเพื่อแสดงการจัดระเบียบหมวดหมู่ของสิ่งต่างๆที่มีลักษณะอยู่ในกลุ่มเดียวกัน โดยกำหนดความสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มเดียวกันโดยเรียงลำดับตามตำแหน่งที่กำหนดไว้

4.4 การเขียนขยายคำจำกัดความหรือวิเคราะห์ (Extended or Analysis) คือ การเขียนที่กล่าวถึงความหมาย คำจำกัดความ หรือคำนิยามของสิ่งนั้นๆ รวมถึงการเพิ่มเติมข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นอย่างเพียงพอ และผู้เขียนมักใช้ข้อมูลจากพจนานุกรมเข้ามาสนับสนุนข้อมูลของคำจำกัดความนั้นๆ

4.5 การเขียนเพื่อให้เห็นภาพ (Illustration) คือ การเขียนเพื่อทำให้ผู้อ่านได้สร้างจินตนาการให้เห็นภาพของสิ่งที่เขียนถึงนั้น โดยที่ผู้เขียนใช้การเทียบเคียงระหว่างสิ่งที่ต้องการให้เห็นภาพกับสิ่งรอบตัวที่ผู้อ่านคุ้นเคย โดยส่วนมากเป็นการเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นนามธรรมซึ่งต้องอาศัยลักษณะของรูปธรรมเข้ามาช่วยในการสร้างภาพ

ดอริส เพรเดอร์ และ วิลเลียม พาเดีย (Doris Prator and William Padia 1983: 127-134) ได้แบ่งรูปแบบของการเขียนออกเป็น 3 รูปแบบคือ

1. การเขียนแบบแสดงความคิดเห็น (Expressive Writing) เป็นการเขียนเพื่อแสดงความรู้สึก ทัศนคติ และความเข้าใจของผู้เขียน

2. การเขียนแบบพรรณนา (Explanatory Writing) เป็นการเขียนเพื่อให้ข้อมูลหรือรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ จากมุมมองของผู้เขียนต่อสิ่งนั้น โดยไม่ใช่ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียน

3. การเขียนแบบโน้มน้าว (Persuasive Writing) ในการเขียนแบบนี้ผู้เขียนจะเลือกสนับสนุนประเด็นใดประเด็นหนึ่ง โดยพยายามเขียนให้ผู้อ่านเชื่อประเด็นที่ตนสนับสนุน

สแตน มอลเลส และเจฟ แมคเควน (Stan Malles and Jeff McQuain 1988:14-32) ได้แบ่งรูปแบบการเขียนออกเป็น 4 ชนิด คือ

1. การเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative Writing) คือการเขียนเล่าเรื่องในลักษณะต่างๆ

2. การเขียนแบบบรรยาย (Descriptive Writing) คือการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพของสิ่งของ คน หรือสถานที่

3. การเขียนแบบอธิบาย (Expository Writing) คือ การเขียนเพื่อนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อสอนหรืออธิบายแก่ผู้อ่าน

4. การเขียนแบบให้เหตุผล (Argumentative Writing) เป็นการเขียนเพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านเชื่อว่าประเด็นที่ผู้เขียนสนับสนุนดีกว่าอีกประเด็นหนึ่ง

จอร์จ เอ็ม รูคส์ (George M. Rooks 1988: 39-109) ได้แบ่งรูปแบบในการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนแบบบรรยาย (Description) คือ การบรรยายถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยวิเคราะห์ส่วนต่างๆอย่างละเอียด โดยไม่มีความรู้สึกของผู้เขียนปะปนอยู่ในการบรรยาย

2. การเขียนแบบกระบวนการ (Process) คือการเขียนถึงขั้นตอนต่างๆ ในการผลิตสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเป็นผลลัพธ์ โดยไม่กล่าวถึงว่าสาเหตุใดจึงทำตามกระบวนการนั้นๆแต่จะเน้นในขั้นตอนการทำเป็นอย่างไร ผลลัพธ์คืออะไร

3. การเขียนแบบเสนอเหตุและผล (Cause and Effect) คือการเขียนแสดงเหตุและผลว่าเหตุการณ์นั้นๆเกิดขึ้นได้อย่างไร โดยกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุ และเหตุการณ์อันเป็นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับ

4. การเขียนแบบเปรียบเหมือนหรือต่าง (Comparison and Contrast) คือการเขียนวิเคราะห์เกี่ยวกับสิ่ง 2 สิ่งอย่างละเอียดว่ามีความเหมือนหรือความต่างอย่างไรบ้าง

5. การเขียนแบบให้เหตุผล (Argumentation) คือการเขียนเพื่อโน้มน้าวความคิดของผู้อ่าน โดยผู้เขียนพยายามทำให้ผู้อ่านทำตามสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือเปลี่ยนความคิดของผู้อ่านหลังจากการอ่านงานเขียนนั้นๆ

ทอมมัส คูเลย์ (Thomas Cooley 1993: 27-229) ได้แบ่งรูปแบบการเขียนความเรียงไว้ ดังต่อไปนี้

1. การเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narration) คือการเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตที่ผู้เขียนระลึกได้ เพื่อตอบคำถามว่า “ เกิดอะไรขึ้น” (“What was happened?”) เรื่องที่เล่าอาจเป็นการเขียนเล่าเรื่องที่ผู้เขียนประสบมาด้วยตนเอง (First Person Point of View) หรืออาจเป็นการเขียนเรื่องที่ผู้เขียนได้รับการถ่ายทอดมาจากผู้อื่น (Third Person Point of View) ซึ่งในงานเขียนนั้นอาจมีการใส่อารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนที่มีต่อเหตุการณ์นั้นๆด้วย

2. การเขียนแบบบรรยาย (Description) คือ การเขียนโดยการถ่ายทอดการรับรู้ของประสาทสัมผัสทั้งห้าของผู้อ่านที่มีต่อ สิ่งของ สถานที่ บุคคล เหตุการณ์โดยเขียนให้ผู้อ่านได้เห็นภาพสิ่งที่ต้องการจะบรรยาย ซึ่งผู้เขียนจะใช้คำคุณศัพท์ (Adjectives) เป็นจำนวนมากเพื่อบรรยายลักษณะของสิ่งนั้นๆ การบรรยายอาจแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะคือ การบรรยายทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Description) คือการบรรยายลักษณะที่สามารถรับรู้ได้ทางประสาทสัมผัสเท่านั้น ไม่มีการกล่าวถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียน ส่วนการบรรยายทางความรู้สึก (Evocative Description) โดยที่ผู้เขียนเน้นหนักไปทางการเขียนถึงอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นๆ อย่างไรก็ตามในการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยายควรให้ข้อมูลที่มีการผสมผสานกันทั้งสองรูปแบบเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพสิ่งที่ต้องการบรรยายได้มากที่สุด

3. การเขียนแบบให้เหตุผล (Argumentation) คือ การเขียนโดยใช้หลักเหตุผลทางตรรกศาสตร์มาสนับสนุนข้อมูลในการเขียนเพื่อให้ประเด็นที่ผู้เขียนได้นำเสนอนั้นมีน้ำหนักกว่าประเด็นอื่น อย่างไรก็ตามการเขียนแบบให้เหตุผลมิได้มีจุดประสงค์ให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อและคล้อยตามสิ่งที่อ่านเหมือนงานเขียนประเภทชักชวน (Persuasion) วิธีการเขียนให้เหตุผลอาจแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การนิรนัย (Induction) หมายถึง การกล่าวถึงข้อสรุปใหญ่ซึ่งเป็นที่ยอมรับเพื่อนำไปสู่การพิสูจน์ข้อมูลย่อยๆ ส่วนการอุปนัย (Deduction) คือการรวบรวมข้อมูลย่อยๆเพื่อนำไปสู่การตั้งข้อสรุปรวม

จากการรวบรวมรูปแบบการเขียนที่มีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงตามที่เสนอไว้ข้างต้น สามารถแบ่งงานเขียนตามจุดมุ่งหมายของการเขียน 2 ลักษณะ คือ งานเขียนที่นำเสนอข้อมูล แนะนำ หรืออธิบายเกี่ยวกับบุคคล สิ่งของ เหตุการณ์ หรือข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ได้แก่ งานเขียนแบบเล่าเรื่องและแบบบรรยาย อีกประเภทหนึ่งคืองานเขียนที่เสนอความคิดของผู้เขียนให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงประเด็นใดประเด็นหนึ่ง และโน้มน้าวให้ผู้อ่านเห็นด้วยกับสิ่งที่ผู้เขียนเสนอ โดยงานเขียนประเภทนี้ได้แก่ งานเขียนแบบอธิบาย และงานเขียนแบบแบบให้เหตุผล ซึ่งงานเขียนแต่ละรูปแบบมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันไปตามวิธีการนำเสนอเนื้อหา ผู้เขียนควรเลือกใช้รูปแบบการเขียนที่เหมาะสมกับจุดประสงค์ของการเขียนและเนื้อหางานเขียนของตน เพื่อที่จะสามารถสื่อความหมายกับผู้อ่านได้ดีที่สุด

กลวิธีการเขียน

นอกจากขั้นตอนการเขียนที่มีความสำคัญต่อการสร้างงานเขียนแล้ว องค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องคำนึงถึงเพื่อนำมาช่วยปรับปรุงคุณภาพงานเขียนให้ดีขึ้น คือ กลวิธีการเขียน ซึ่งจากการรวบรวมกลวิธีในการเขียนที่ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้กล่าวถึงไว้นั้น พบว่า สามารถแบ่งได้ตามขั้นตอนของการเขียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอกลวิธีการเขียนตามลำดับขั้นตอนการเขียน 3 ขั้นตอน ซึ่งได้แก่ กลวิธีการเขียนขั้นก่อนการเขียน กลวิธีการเขียนขั้นร่างงานเขียน และกลวิธีการเขียนขั้นแก้ไขทบทวนงานเขียน ตามลำดับดังต่อไปนี้

กลวิธีการเขียนขั้นก่อนการเขียน

มิลตัน โวลห์ (Milton Wohl 1978: 69-79) ได้กล่าวถึงกลวิธีการเรียบเรียงข้อมูล (Organizing Techniques) เพื่อเตรียมการก่อนการเขียนไว้หลายประการดังต่อไปนี้

1. การเรียบเรียงตามตำแหน่งที่ตั้ง (Organizing by Spatial Development : Geographical Features) เช่น การเขียนบรรยายลักษณะภูมิประเทศ ตามลำดับความสูงจากระดับน้ำทะเล หรือจากทิศหนึ่งไปอีกทิศหนึ่ง

2. การเรียบเรียงตามลำดับเวลา (Organizing by Time) เช่น การเขียนเกี่ยวกับบันทึกเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่ต่อเนื่องกัน

3. การเรียบเรียงตามลำดับจำนวน (Organizing by Enumeration) เช่น การนำเสนอข้อมูลเรียงเป็นลำดับโดยใช้ First, Second, Third และ Finally

4. การเรียบเรียงตามลำดับการเกิด (Organizing by Sequence) เช่น การเขียนบรรยายขั้นตอนซึ่งไม่สามารถสลับที่กันได้ โดยใช้คำบ่งชี้ลำดับ เช่น first, then, next, after that, lastly และ finally

5. การเรียบเรียงตามความเหมือนและความต่าง (Organizing by Comparison and Contrast) เช่น การเขียนเปรียบเทียบโดยกล่าวถึงความเหมือนและความต่างของสิ่งสองสิ่งทีละประเด็นเรียงลำดับกันไป แล้วจึงทำการประเมินว่าผู้เขียนสนับสนุนสิ่งใด

6. การเรียบเรียงตามลำดับเหตุและผล (Organizing by Cause and Effect) เช่น การเขียนโดยกล่าวถึงเงื่อนไขหนึ่งซึ่งเป็นสาเหตุของผลหลายประการเรียงลำดับกันไป

มิมี ชวารทซ์ และคณะ (Mimi Shwartz et. al 1984 : 70-125)ได้กล่าวถึงกลวิธีการเขียนที่ใช้เพื่อรวบรวมข้อมูลความคิดก่อนการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนอิสระ (Free Writing) คือ การเขียนถ่ายทอดความคิดออกมาอย่างต่อเนื่องโดยเขียนทุกอย่างที่ผู้เขียนทราบและไม่ทราบ แต่มีความสนใจอยากรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน โดยใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที

2. การบันทึกรายการอิสระ (Free Listing) คือ การบันทึกรายการข้อมูลที่จะเขียนเป็นรายข้อซึ่งต่างจากการเขียนอิสระคือเขียนเป็นวลีสั้นๆ ไม่ได้เขียนรวมเป็นประโยค โดยข้อมูลที่บันทึกรายการไว้อาจนำมาใช้ในการเขียนหรือไม่ก็ได้ และคำศัพท์ที่ใช้เป็นคำศัพท์เฉพาะที่ผู้เขียนเข้าใจเป็นการส่วนตัว ซึ่งรายการที่บันทึกไว้เหล่านั้นสามารถพัฒนาเป็นประเด็นต่างๆในงานเขียนได้ต่อไป

3. การจัดกลุ่ม (Clustering) คือ การจัดรวบรวมข้อมูลให้เป็นกลุ่มโดยการสร้างแผนภูมิเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูลโดยแยกประเภทเป็นหมวดหมู่

4. การวางเค้าโครงเรื่อง (Outlining) คือ การวางแผนเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนอย่างเป็นลำดับขั้นตอนว่าจะนำเสนอประเด็นใดก่อนหลัง อย่างไรก็ตาม การวางเค้าโครงเรื่องอาจทำการเปลี่ยนแปลงได้ภายหลังเนื่องจากผู้เขียนอาจมีข้อมูลเพิ่มเติมระหว่างที่ทำการเขียน

5. การคิดและการอ่าน (Thinking and Reading) คือ การที่ผู้เขียนใช้เวลาคิดก่อนการเขียนเพื่อเตรียมเลือกเนื้อหาและรูปแบบของงานเขียนที่เหมาะสม รวมถึงการอ่านเพื่อหาข้อมูลประกอบการเขียน โดยศึกษาว่ามีผู้กล่าวถึงเรื่องที่จะเขียนไว้อย่างไรบ้าง และจะนำเสนออย่างไร

6. การสนทนา(Conversation)คือ การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนกับผู้อื่น เพื่อให้ได้แนวคิดและข้อมูลที่หลากหลาย

7. การหาข้อมูลนำเสนออย่างเพียงพอ โดยที่ผู้เขียนต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนอย่างเพียงพอที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้

8. การจัดระเบียบข้อมูล โดยการทดลองเรียบเรียงข้อมูลและเนื้อหาในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และประเภทของการเขียน

9. การเชื่อมโยงข้อมูลเข้าด้วยกัน โดยการเสนอข้อมูลที่เชื่อมโยงกับพื้นความรู้เดิมของผู้อ่านทำให้ผู้อ่านเกิดความคุ้นเคยและสามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น รวมถึงการสรุปส่วนที่ได้กล่าวมาแล้วและแนะนำส่วนใหม่ที่กำลังจะเขียน เพื่อสร้างความต่อเนื่องของความคิดของผู้อ่าน

แคธลีน เอส อับรัมส์ (Kathleen S. Abrams 1986: 212-213) ได้เสนอกลวิธีการเขียนในขั้นก่อนการเขียน (Prewriting Strategies) ไว้ดังนี้

1. การพัฒนาความคิดก่อนการเขียน โดยผู้เขียนต้องทำความเข้าใจกับหัวข้อเรื่องที่จะเขียน โดยการสืบหาข้อมูลให้มากเท่าที่จะทำได้ รวมถึงการใช้ความรู้เดิมของผู้เขียน

2. การจัดกลุ่มหรือจัดลำดับข้อมูล โดยผู้เขียนทำการคัดเลือกข้อมูลที่เกี่ยวข้องในการเขียนไว้และทำการตัดข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป

3. การวางรูปแบบงานเขียน ผู้เขียนทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนว่าควรจะนำเสนอข้อมูลผ่านการรับรู้ทางประสาทสัมผัสทั้ง 6 คือ ตา หูจมูก ปาก ลิ้น กาย ใจ ได้อย่างไรบ้างเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

นอกจากนั้น ได้กล่าวถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องคำนึงถึงในขั้นก่อนการเขียน คือ การวิเคราะห์ผู้อ่าน (Audience Analysis) เนื่องจากผู้เขียนต้องทำให้ผู้อ่านเข้าใจงานเขียนให้ได้ จึงต้องทราบข้อมูลของผู้ที่จะอ่านงานเขียน เพราะเมื่อผู้เขียนรู้จักผู้อ่านแล้ว จะสามารถดำเนินการดังต่อไปนี้ได้ คือ

1. การตัดสินใจเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน และระดับความเป็นทางการของภาษา
2. ความละเอียดของข้อมูลที่เสนอในงานเขียน
3. การตัดสินใจเลือกใช้ระดับของคำศัพท์
4. ปริมาณการขยายความคำศัพท์ที่ใช้ในงานเขียน

โดยสรุปแล้ว กลวิธีการเขียนในขั้นก่อนการเขียนนั้นเกี่ยวข้องกับวิธีการเตรียมความคิด และเนื้อหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน ตลอดจนการวางแผนการเขียนโดยการคัดเลือก

จัดกลุ่มข้อมูล และตัดสินใจว่าจะนำเสนองานเขียนในรูปแบบใดให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้อ่านและจุดประสงค์ของการเขียนที่ได้กำหนดไว้

กลวิธีการเขียนขั้นร่างงานเขียน

จีน ฟลอยด์ (Jean Floyd 1984: 165-178) ได้กล่าวถึงกลวิธีในการเขียนงานเขียนฉบับร่างที่เกี่ยวกับการเรียบเรียงความคิดและการใช้รูปแบบภาษาไว้ดังนี้

1. เขียนประโยคที่แสดงความสำคัญของเรื่อง โดยอธิบายเป็นขั้นตอนตามลำดับที่ได้วางแผนไว้

2. เขียนแยกแต่ละอนุเฉทในกระดาษทีละแผ่น เพื่อให้มีที่ว่างเพียงพอในการเพิ่มเติมหรือทำการแก้ไข

3. ในการเขียนฉบับร่างควรเน้นการถ่ายทอดความคิดมากที่สุด โดยหลีกเลี่ยงการแก้ไขเกี่ยวกับไวยากรณ์ คำศัพท์

4. เลือกกาลของกริยาในการเขียนให้ชัดเจน และยึดเป็นหลักตลอดการเขียน

5. พิจารณาประโยคที่ต่อเนื่องกันมากกว่าแยกพิจารณาเป็นส่วนๆ

6. เขียนส่วนนำเรื่องและส่วนสรุปที่กล่าวถึงประโยคใจความสำคัญ เพื่อสร้างความต่อเนื่องของความคิดให้ผู้อ่าน

มิมี ชวารทซ์ และคณะ (Mimi Shwartz et. al 1984 : 70-125)ได้กล่าวถึงกลวิธีการเขียนในขณะเขียนฉบับร่างไว้ดังนี้

1. ใช้การบรรยายให้เห็นภาพ โดยการยกตัวอย่างให้ผู้อ่านได้เกิดจินตนาการตามและสามารถทำความเข้าใจต่อข้อมูลได้ชัดเจนขึ้น

2. หลีกเลี่ยงการกล่าวถึงสิ่งที่เขียนโดยรวม ควรเขียนถึงสิ่งของ บุคคล สถานการณ์หรือสถานที่อย่างเจาะจงมากขึ้น

3. หลีกเลี่ยงการกล่าวซ้ำซ้อน หรือนำเสนอประเด็นอื่นนอกเหนือจากจุดประสงค์ของงานเขียน โดยตัดส่วนที่ไม่เข้าพวกนี้ออกไป

4. เชื่อมประโยคเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของข้อความ

ไมเคิล อี แอเดลสไตน์ และฌอง จี ไพเวิล (Michael E. Adelstein and Jean G. Pival 1984: 52-89) ได้เสนอกลวิธีการเขียนประโยค (Sentence Strategies) ในขณะเขียนฉบับร่าง ไว้ดังต่อไปนี้

1. คำนึงถึงรูปแบบประโยคพื้นฐานของภาษาอังกฤษ ซึ่งมีองค์ประกอบหลัก 2 ส่วน คือ ภาคประธานและภาคแสดง ซึ่งจากรูปแบบพื้นฐานของประโยคนี้ผู้เขียนสามารถเพิ่มส่วนขยายหรือทำการเชื่อมส่วนขยายเข้าด้วยกัน

2. จัดเรียงลำดับคำกริยาวิเศษณ์ โดยเฉพาะการย้ายคำกริยาวิเศษณ์มาอยู่ในตำแหน่งหน้าประโยค จะทำให้เกิดความต่อเนื่องของข้อความมากขึ้น

3. เพิ่มคำถามและคำอุทานในงานเขียนนั้นทำให้งานเขียนมีความเป็นธรรมชาติ ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดอารมณ์ได้ชัดเจนขึ้นคล้ายกับการเล่าเรื่องด้วยการพูด อย่างไรก็ตาม วิธีนี้เหมาะสมกับการเขียนแบบเล่าเรื่องที่ไม่เป็นทางการ

4. ใช้รูปแบบประโยคกรรตุวาจก-กรรมวาจก (Active-Passive Voice) ให้เหมาะสมกับประเภทของงานเขียน ในการเขียนเล่าเรื่องทั่วไปนั้น ผู้เขียนมักนิยมใช้รูปแบบประโยคกรรตุวาจกที่ให้ความสำคัญกับภาคประธานซึ่งเป็นผู้กระทำกริยา อย่างไรก็ตาม การใช้รูปแบบประโยคกรรมวาจกมีความสำคัญอย่างยิ่งในการเขียนงานเขียนบางประเภทเช่น งานเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการอธิบายข้อมูลเชิงนามธรรมซึ่งให้ความสำคัญต่อผลของการกระทำมากกว่าใครเป็นผู้กระทำกริยา ผู้เขียนจึงควรเลือกรูปแบบประโยคให้เหมาะสมกับประเภทของงานเขียน

จีนเนต แฮรริส และแอน มอสเลย์ (Jeanette Harris and Ann Moseley 2000: 43-49) ได้กล่าวถึงกลวิธีในการเรียบเรียงเนื้อหาในการร่างงานเขียนไว้ดังนี้

1. การเรียบเรียงแบบรวมความ (Coordinate Pattern) คือ เมื่อเขียนประโยคใจความหลักเป็นประโยคแรกของอนุเฉทแล้ว จึงเขียนประโยคสนับสนุนใจความหลักที่มีความสำคัญของข้อมูลเท่าเทียมกันทั้งหมด โดยเขียนเรียงต่อกันไปทีละประโยค

2. การเรียบเรียงแบบลำดับความ (Subordinate Pattern) คือ เมื่อเขียนประโยคใจความหลักเป็นประโยคแรกของอนุเฉทแล้ว จึงเขียนประโยคสนับสนุนใจความหลักที่มีความเจาะจงของข้อมูลจากน้อยไปหามากเรียงตามลำดับ ดังนั้น ประโยคสนับสนุนใจความหลักประโยคแรกจะมีความเจาะจงน้อยที่สุด และประโยคสนับสนุนใจความหลักประโยคสุดท้ายจะมีความเจาะจงมากที่สุด

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นอาจสรุปได้ว่า กลวิธีการเขียนในขั้นการร่างงานเขียนนั้นให้ความสำคัญมากกับการถ่ายทอดความคิดให้เป็นภาษาเขียน โดยการเขียนประโยคใจความหลักที่มีความเจาะจง การเรียบเรียงเนื้อหาในอนุเฉทอย่างเป็นระบบ ตลอดจนการใช้รูปแบบประโยคที่มีความเหมาะสมกับลักษณะของการเขียนที่ได้กำหนดไว้ เพื่อนำเสนอเนื้อหาของเรื่องให้ผู้อ่านได้ทราบอย่างชัดเจน

กลวิธีการเขียนขั้นแก้ไขทบทวนงานเขียน

เนื่องจากการใช้กลวิธีในขั้นตอนการทบทวนแก้ไขงานเขียนนั้นเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลง 2ลักษณะ คือ ด้านไวยากรณ์-กลไกการเขียน และด้านเนื้อหาข้อมูล (Murray Suid and Wanda Lincoln, 1989 : 73-77) และได้มีผู้เชี่ยวชาญกล่าวถึงกลวิธีการแก้ไขงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทั้งสองลักษณะไว้ ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. กลวิธีการแก้ไขงานเขียนที่เกี่ยวกับไวยากรณ์-กลไกการเขียน

แอล เอส เบิร์ดเวลล์ (L.S Birdwell 1980 : 203-204) ได้แบ่งกลวิธีการแก้ไขงานเขียน (Revising Strategies) ที่เกี่ยวกับการแก้ไขทางไวยากรณ์-กลไกการเขียน ตามระดับของโครงสร้างประโยค ดังนี้

1. ระดับผิว (Surface Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ อักษรย่อ รูปพหูพจน์ และการเปลี่ยนแปลงแก้ไขระดับผิวอื่นๆ ที่ไม่ทำให้ความหมายของหน่วยคำหรือข้อความในการเขียนเปลี่ยนไปจากเดิม

2. ระดับคำ (Lexical Level) คือการแก้ไขเกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น การเพิ่ม การตัดทิ้ง การแทนที่และการเรียงลำดับคำ ตลอดจนการแก้ไขใดๆที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของหน่วยคำ

3. ระดับวลี (Phrase Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับวลี เช่น การเพิ่ม การตัดทิ้ง การแทนที่ การขยายจากคำเป็นวลี หรือการลดจากวลีเป็นคำ และตลอดจนการแก้ไขใดๆที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของหน่วยวลี

4. ระดับอนุประโยค (Clause Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับอนุประโยค เช่น การเพิ่ม การตัดทิ้ง การแทนที่ การเรียงลำดับอนุประโยค การขยายจากวลีเป็นอนุประโยค หรือการลดจากอนุประโยคเป็นวลี และตลอดจนการแก้ไขใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของอนุประโยค

5. ระดับประโยค (Sentence Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับประโยค เช่น การเพิ่ม การตัดทิ้ง การแทนที่ การเรียงลำดับประโยค การขยายจากอนุประโยคเป็นประโยค หรือการลดจากประโยคเป็นอนุประโยค การปริวรรตประโยค และตลอดจนการแก้ไขใดๆที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของประโยค

6. ระดับพหุประโยค (Multi-Sentence Level) คือ การแก้ไขเกี่ยวกับประโยคมากกว่า 1 ประโยคขึ้นไป เช่น การเพิ่ม การตัดทิ้ง การแทนที่ การเรียงลำดับประโยค การลดจากพหุประโยคเป็นประโยคเดียว การขึ้นย่อหน้า และตลอดจนการแก้ไขใดๆที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของประโยคมากกว่า 1 ประโยคขึ้นไป

มิมี ชวารทซ์ และคณะ (Mimi Shwartz et. al 1984 : 70-125)ได้กล่าวถึงกลวิธีการแก้ไขงานเขียนที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางไวยากรณ์-กลไกการเขียนไว้ดังนี้

1. พิจารณาไม่ให้ประโยคมีส่วนแตกแยก (Fragments) หรือส่วนซ้ำซ้อน (Redundancies) ภายในประโยค

2. ตัดคำวิเศษณ์ นาม หรือวลีที่ไม่จำเป็นทิ้งไปเพื่อความกระชับของเนื้อความ

3. ใช้โครงสร้างที่เท่าเทียมกัน (Parallel Structure) ภายในอนุประโยค

4. เลือกใช้คำกริยาที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น

5. ตรวจทานตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน และความถูกต้องทางไวยากรณ์

โรเบิร์ต บี โดนัลด์ และคณะ (Robert B. Donald et, al. 1995 : 43-45) ได้กล่าวถึงกลวิธีการแก้ไขงานเขียนด้านคำศัพท์ และด้านไวยากรณ์-กลไกการเขียนดังนี้

1. พิจารณาประโยคไม่ให้มีส่วนแตกแยก (Fragments) โดยการรวมประโยคความเดียวสั้นๆให้เป็นประโยคความรวมหรือประโยคความซ้อน

2. เลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายตรงตามเนื้อหาที่สุด และหลีกเลี่ยงการใช้คำซ้ำ(Word Repetition)

3. เลือกใช้คำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์เพื่อเน้นคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการอธิบาย

4. ตรวจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในตำแหน่งท้ายประโยค ระหว่างประโยคและส่วนขยายของประโยค

5. ตรวจสอบตัวสะกดให้ถูกต้องจากพจนานุกรม

จากที่กล่าวมาข้างต้นอาจสรุปได้ว่า กลวิธีการแก้ไขงานเขียนที่เกี่ยวกับไวยากรณ์-กลไกการเขียนนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงข้อความในโครงสร้างประโยคทุกระดับ ตั้งแต่ระดับคำจนถึงระดับพหุประโยคให้มีความเหมาะสมและถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษาเขียน

2. กลวิธีการแก้ไขงานเขียนที่เกี่ยวกับเนื้อหา

ไมเคิล อี แอเดลสไตน์ และ ฌอง จี ไพเวิล (Michael E. Adelstein and Jean G. Pival 1984: 52-89) ได้เสนอวิธีการแก้ไขงานเขียนที่เกี่ยวกับการตรวจสอบเนื้อหาของงานเขียนโดยใช้การตั้งคำถามเพื่อตรวจสอบประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ใครเป็นผู้อ่านงานเขียนนี้ และได้ใช้ภาษาที่เหมาะสมกับผู้อ่านกลุ่มดังกล่าวหรือไม่

2. ใช้ประโยคนำเรื่องที่น่าดึงดูดความสนใจในการอ่านหรือไม่

3. ได้เขียนประโยคใจความหลักไว้ในอนุเฉทแรกหรือไม่

4. ได้เขียนเรียบเรียงเนื้อหาอย่างเป็นระบบหรือไม่

5. ได้เขียนยกตัวอย่าง บรรยายให้เห็นภาพ หรือใช้การเปรียบเทียบเพื่อจูงใจผู้อ่านหรือไม่

6. ได้ตัดทิ้งข้อมูลส่วนที่ไม่จำเป็นในงานเขียนออกไปแล้วหรือไม่

7. สามารถเพิ่มการอธิบายข้อมูลได้อีกหรือไม่

8. ได้เขียนส่วนสรุปที่ครอบคลุมและสอดคล้องกับส่วนนำเรื่องและส่วนเนื้อเรื่องหรือไม่

คริส ฮอลล์ (Chris Hall 1990: 51)ได้กล่าวถึงกลวิธีการแก้ไขงานเขียนที่เกี่ยวกับวิธีการเปลี่ยนแปลงส่วนเนื้อหาของงานเขียนไว้ 5 ชนิดต่อไปนี้

1. การเพิ่มเติม (Addition) ข้อมูลหรือส่วนขยายในข้อความ
2. การตัดทิ้ง (Deletion) เนื้อหาหรือข้อมูลในข้อความ
3. การแทนที่ (Substitution) ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ
4. การจัดเรียงลำดับใหม่ (Reordering) โดยจัดเรียงข้อความตามลำดับเวลา สถานที่ ระดับความสำคัญ หรือลำดับเหตุผล
5. การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ (Consolidation) โดยการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของข้อความที่มีความเกี่ยวข้องกัน

โรเบิร์ต บี โดนัลด์ และคณะ (Robert B. Donald et, al. 1995 : 43-45) ได้กล่าวถึงกลวิธีการแก้ไขงานเขียนด้านเนื้อหาไว้ดังนี้

1. การแก้ไขความชัดเจนของเนื้อหา โดยการอ่านทบทวนเพื่อตรวจสอบว่าเนื้อหาที่นำเสนอมีการอธิบายและให้รายละเอียดที่เพียงพอ สามารถขยายความเพิ่มเติมให้มีความชัดเจนขึ้นในส่วนใดบ้าง
2. การเพิ่มหรือลดข้อมูล โดยพิจารณาใจความหลักของแต่ละอนุเฉทว่ามีประโยคสนับสนุนเพียงพอหรือไม่ และทำการตัดทิ้งประโยคส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องกับใจความหลัก
3. การเรียบเรียงข้อมูลตามหลักเหตุและผล โดยอ่านงานเขียนตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อพิจารณาความสอดคล้องกันตามลักษณะการอธิบาย เช่น การเขียนให้เหตุผลควรเรียงลำดับเหตุผลที่สำคัญจากน้อยไปหามากที่สุด การเขียนบรรยายขั้นตอนควรเขียนเรียงลำดับขั้นตอนแรกไปสู่ขั้นตอนสุดท้ายไม่ปะปนกัน

โจน ออลไรท์ (Joan Allwright 1988: 109-116) ได้กล่าวถึงกลวิธีในขั้นตอนการทบทวนแก้ไขงานเขียนที่ใช้ในการเขียนชนิดหนึ่งที่เรียกว่า กลวิธีการปฏิรูป (Reformulation) ซึ่งเป็นกลวิธีที่ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับ(Feedback)ในการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยเป็นกลวิธีที่แตกต่างจากการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนทั่วๆไปที่เน้นการแก้ไขแยกประโยคออกเป็นส่วนๆ และเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับไวยากรณ์และคำศัพท์ ทำให้ผู้เรียนขาดความเข้าใจในการแก้ไขงานเขียนระดับภาพรวมและสัมพันธ์ความของงานเขียน กลวิธีปฏิรูปงานเขียนคือการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนของผู้เรียนโดยที่ผู้ที่ให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งเป็นเจ้าของภาษา ทำการ

ปรับภาษาของงานเขียนนั้นให้มีความเป็นภาษาแม่มากยิ่งขึ้น ซึ่งในการปรับภาษาในงานเขียนนั้นอาจเปลี่ยนแปลงข้อความในหลายระดับ เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง สัมพันธ์ความ อย่างไรก็ตาม การปรับภาษางานเขียนนั้นต้องคงเนื้อหาเดิมของที่ผู้เรียนได้เขียนไว้ โดยไม่เพิ่มเติมข้อมูลใหม่ใดๆ เป็นการนำเสนอตัวอย่างการใช้ภาษาที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา และการตีความของผู้อ่านจากการอ่านงานเขียนนั้นให้ผู้เรียนได้ทราบ การรับข้อมูลย้อนกลับโดยวิธีปฏิรูปงานเขียนนี้สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ข้อความที่ถูกปรับในด้านความสัมพันธ์ภายในประโยคและระหว่างประโยคมากขึ้น ได้เห็นตัวอย่างการใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่หลากหลายจากเจ้าของภาษา ซึ่งผู้เรียนและเจ้าของภาษาที่ทำการปฏิรูปงานเขียนนั้นต้องอภิปรายงานเขียนดังกล่าวร่วมกันเพื่อให้เกิดความเข้าใจและผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการเขียนในครั้งต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า กลวิธีการเขียนในขั้นตอนการทบทวนแก้ไขงานเขียนนั้นเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลง 2 ลักษณะ คือ การแก้ไขที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางไวยากรณ์-กลไกการเขียน และการแก้ไขที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางเนื้อหา ซึ่งในการใช้กลวิธีการเขียนในขั้นตอนการทบทวนแก้ไขนี้ผู้เขียนสามารถทำการลด เพิ่ม หรือย้ายตำแหน่งข้อความทุกระดับตั้งแต่ระดับคำจนถึงพหุประโยค นอกจากนั้นการแก้ไขงานเขียนสามารถทำได้โดยการขอข้อมูลย้อนกลับจากเจ้าของภาษาเพื่อช่วยในการทบทวนแก้ไข อย่างไรก็ตาม การแก้ไขงานเขียนนั้นต้องคำนึงถึงความสอดคล้องของเนื้อหา และความถูกต้องทางหลักไวยากรณ์และกลไกการเขียนเพื่อที่จะผลิตงานเขียนนั้นให้สำเร็จลุล่วงเป็นฉบับสมบูรณ์

กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า กระบวนการเขียนนั้นประกอบด้วย 3 กระบวนการ คือ การเตรียมการ การแปลความ และการทบทวน โดยแต่ละกระบวนการต่างมีความสำคัญในการสร้างงานเขียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งการแปลความ ซึ่งเกี่ยวกับการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน ซึ่งในกระบวนการแปลความนี้มีกลวิธีในการเขียนประเภทหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดได้ตรงตามความตั้งใจคือ กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา ซึ่งจากการศึกษาของ เจ อาร์ เดอ ลาริออส และคณะ (J. R De Larios, et.al., 1999: 13-44) ได้ให้คำจำกัดความของกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน (Restructuring Strategies) ว่า หมายถึง กลวิธีที่

ผู้เขียนใช้เปลี่ยนแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ เมื่อผู้เขียนเห็นว่าเนื้อหา การเรียงลำดับข้อมูล การใช้รูปแบบลีลาภาษา การใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างของประโยคที่ใช้ในข้อความนั้นยังไม่เหมาะสม หรือไม่เป็นที่พอใจ โดยแบ่งกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลวิธีการปรับโครงสร้างที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางการเรียบเรียงความคิดและลีลาภาษา (Ideational-Textual Plan) และกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางคำศัพท์และโครงสร้าง (Lexical-Syntactic Plan) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลวิธีปรับโครงสร้างกลุ่มการเรียบเรียงความคิดและลีลาภาษา เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงเนื้อหา การลำดับความคิด และการใช้ลีลาภาษาในการเขียน ประกอบไปด้วย กลวิธีดังต่อไปนี้

1.1 กลวิธีทางความคิด (Ideational) คือกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนที่เกี่ยวกับวิธีการเลือกภาษาที่เหมาะสมในการสื่อความคิดให้ตรงตามที่ผู้เขียนตั้งใจมากที่สุด ประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

1.1.1 การละทิ้ง ตัดออก (Message Abandonment) ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเมื่อผู้เขียนพิจารณาว่าเป็นข้อมูลส่วนที่ไม่จำเป็นในงานเขียน

1.1.2 การเสริมขยายความ (Message Elaboration) ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเมื่อผู้เขียนต้องการอธิบายขยายความข้อมูลนั้นให้ชัดเจนขึ้น

1.1.3 การจัดระเบียบของข้อความใหม่โดยคำนึงถึงลำดับเหตุและผล (Message Reconceptualization) ซึ่งพิจารณาโดยใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เขียน

1.2 กลวิธีทางลีลาภาษา (Textual) ประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

1.2.1 การใช้คำเชื่อม(Using Connectives)ระหว่าง วลี อนุประโยค และประโยค

1.2.2 การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนของภาษา (Avoiding Repetitions)

1.2.3 การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความให้มีความหมายเฉพาะเจาะจงหรือมีความเป็นวิชาการมากขึ้น (Precision or Obeying Register Requirements)

2. กลวิธีปรับโครงสร้างกลุ่มการใช้คำศัพท์และโครงสร้าง เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางการใช้คำศัพท์และโครงสร้าง (Lexical-Syntactic Plan) ประกอบไปด้วยกลวิธีดังต่อไปนี้

2.1 กลวิธีทางคำศัพท์ (Lexical) คือ กลวิธีที่ผู้เขียนใช้ในการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการเลือกคำศัพท์ที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงตามความหมายที่ต้องการ ได้แก่ การใช้คำในภาษาที่2 ที่มีความหมายเท่าเทียมกับคำในภาษาที่1 (L1 – L2 Equivalent words) คือ การที่ผู้เขียนทำการเปรียบเทียบและสรรหาคำศัพท์ภาษาที่ 2 ที่มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาที่ 1 มากที่สุด

2.2 กลวิธีทางโครงสร้างประโยค (Morpho-Syntactic) คือ กลวิธีที่ผู้เขียนใช้ในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประโยค โดยการเลือกโครงสร้างประโยคภาษาที่ 2 ที่สามารถสื่อความหมายได้เทียบเท่ากับโครงสร้างประโยคภาษาที่1 ได้แก่ การใช้โครงสร้างประโยคในภาษาที่ 2 ที่เท่าเทียมกับโครงสร้างประโยคในภาษาที่ 1 (L1- L2 Equivalent Structures)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาซึ่งเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงข้อความในงานเขียนนั้นเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของภาษาในงานเขียน 2 ลักษณะ คือ กลวิธีกลุ่มการเรียบเรียงความคิดและการใช้ลีลาภาษา เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อรวบรวม คัดเลือก จัดเรียงลำดับความคิดที่ต้องการถ่ายทอดในงานเขียน และการเลือกใช้ลีลาภาษาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับข้อมูลที่ต้องการนำเสนอ ส่วนกลวิธีกลุ่มที่สอง เป็นกลวิธีกลุ่มการใช้คำศัพท์และโครงสร้าง คือกลวิธีที่ผู้เขียนใช้เพื่อเลือกคำศัพท์และโครงสร้างของประโยคที่ผู้เขียนพิจารณาว่าเหมาะสมในการสื่อความหมายตามที่ผู้เขียนต้องการมากที่สุด

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ความหมายของความสามารถในการเขียน

ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนไว้ดังต่อไปนี้

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White 1980: 16) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าคือ การที่ผู้เขียนสามารถสร้างและเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลัก

ไวยากรณ์ และมีความสมเหตุสมผลเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ตลอดจนเหมาะสมกับผู้อ่านเพื่อให้สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้

แพทริเซีย จอห์นสัน (Patricia Johnson 1986: 93) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า คือการที่ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดเนื้อหาและรายละเอียดต่างๆ ให้เป็นข้อความที่มีลักษณะถูกต้องทางไวยากรณ์ สามารถสื่อความได้

วิเวียน แซมเมล (Vivian Zamel 1987: 268) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า คือ การที่ผู้เขียนสามารถเปิดเผยความคิดของตนให้ผู้อ่านทราบด้วยการเขียนข้อความ และจากการเขียนนี้ ผู้เขียนก็จะได้เรียนรู้ความคิดของตนไปด้วย

วาเลอรี อาร์นดท์ (Valerie Arndt 1987: 257) ให้ความหมายของความสามารถในการเขียนว่า เป็นกระบวนการในการเชื่อมโยงความคิดกับความรู้ทางภาษา โดยใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นงานเขียนที่มีคุณภาพ

ดอนน์ ไบร์น (Donne Bryne 1988: 1) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า ไม่เพียงเป็นการเขียนสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่หมายถึงกระบวนการถ่ายทอดข้อมูลและความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำและจัดลำดับความคิดอย่างเหมาะสมเพื่อให้สามารถสื่อสารข้อมูลไปสู่ผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่าความสามารถในการเขียน คือ การที่ผู้เขียนสามารถสร้างและเรียงลำดับประโยคได้ถูกหลักไวยากรณ์อย่างสมเหตุสมผลและสื่อความได้ตามวัตถุประสงค์ เป็นการใช้กระบวนการทางความคิดที่เชื่อมโยงกับความรู้ทางภาษา เพื่อถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นงานเขียน

องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน

ผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนไว้ต่างๆ กัน อาทิเช่น โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1964 : 35) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการ

เขียนว่า การที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนให้ผู้อื่นรับรู้ข้อความได้ตามที่ผู้เขียนต้องการนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนว่าต้องการเขียนให้ใครอ่าน ตลอดจนมีความสามารถในการเลือกถ้อยคำ และความสามารถทางภาษา อันได้แก่ความสามารถด้านไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน จึงจะสามารถผลิตงานเขียนที่สามารถถ่ายทอดจินตนาการของผู้เขียนให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจน

นอกจากนั้น เดวิด พี แฮริส (David P. Harris 1974 : 68-69) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ5 ประการดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระของงานเขียน ตลอดจนความคิดของผู้เขียนที่แสดงออกมา

2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียง จัดลำดับเนื้อหาที่มีความต่อเนื่องกัน

3. ไวยากรณ์หรือหลักภาษา (Grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มาเขียนประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้

4. ลีลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหารต่างๆ ในการเขียนเพื่อทำให้เกิดอารมณ์และอรรถรส (Tone and Flavor) ของงานเขียน

5. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษา เช่น เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ การสะกดตัวอักษร ที่ถูกต้องตามแบบแผนของภาษาที่เขียน

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975 : 138-139) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนไว้ 4 ประการคือ

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคต่างๆได้ถูกต้อง

2. ทักษะทางลีลาภาษา (Stylistical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคหลายๆแบบ และใช้ภาษาได้ถูกต้องอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ทักษะทางกลไก (Mechanical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการใช้แบบแผนทางภาษาได้ถูกต้อง เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ

4. ทักษะทางการเลือกข้อความที่เหมาะสม (Judgement Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนข้อความได้เหมาะสมตรงตามวัตถุประสงค์ โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญตลอดจนความสามารถในการเลือก รวบรวม เรียงลำดับเรื่องราวให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน

คริสตินา บี พอลสตัน และแมรี เอ็น บรูเดอร์ (Christina B. Paulston and Mary N. Bruder 1976 : 205) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของความสามารถการเขียนว่ามีอยู่ 3 ประการคือ

1. รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง
2. กลไกในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
3. การเรียบเรียงเนื้อหา

อีวอนน์ คาดิช (Yvonne Cadiz 1987 : 88-89) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของความสามารถในการเขียน 4 ด้านคือ ความรู้ความสามารถด้านไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความสามารถด้านเนื้อหา และการเรียบเรียงความคิด

เดวิด ครอส (David Cross 1991:204-205) เสนอองค์ประกอบที่ควรพิจารณาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนไว้ 4 ด้านคือ ความเหมาะสมด้านเนื้อหา การเลือกใช้คำศัพท์และตัวสะกด การใช้โครงสร้างประโยคและความราบรื่นของข้อความโดยรวม และการสื่อความหมาย

จากที่ผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนตามที่เสนอมาข้างต้นนั้นอาจสรุปได้ว่า การที่ผู้เรียนจะเขียนงานได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องมีความสามารถที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์และกลไกภาษา ซึ่งผู้เขียนต้องมีความสามารถทั้งในด้านการเขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษา และความสามารถในด้านกลไกภาษาที่เกี่ยวกับ การสะกดตัวอักษร การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ได้อย่างถูกต้อง
2. ความสามารถด้านลีลาภาษา ได้แก่ความสามารถในการเลือกใช้ประโยค ถ้อยคำ หรือสำนวนที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน
3. ความสามารถด้านเนื้อหา คือ ความสามารถในการแสดงความคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับ เนื้อหาสาระของงานเขียน ตลอดจนการเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอด และเหมาะสมกับกลุ่มผู้อ่าน

จากองค์ประกอบของความสามารถในการเขียน 3 ประการดังกล่าว ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดของความสามารถในการเขียนแต่ละองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์และกลไกภาษา ในทักษะการเขียนนั้น สิ่งที่เป็นพื้นฐานหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนเขียนประโยคได้อย่างถูกต้องและสามารถสื่อความได้คือ ความถูกต้องทางความรู้ภาษาอังกฤษ (Accuracy) (Ann Raimes 1983 : 15) ดังนั้นผู้เขียนควรมีความสามารถทางด้านไวยากรณ์และกลไกภาษาซึ่งมีความสำคัญในการเขียนมาก เนื่องจากภาษาเขียนอาศัยการสื่อความผ่านทางการถ่ายทอดเป็นตัวอักษรที่เขียนเท่านั้น ผู้เขียนไม่สามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ในกรณีที่ผู้อ่านเกิดความสงสัยเหมือนกับการพูด ภาษาที่ใช้เขียนจึงต้องมีความถูกต้องทางไวยากรณ์และมีความชัดเจนมากที่สุด เพราะการเลือกใช้ไวยากรณ์และกลไกภาษาที่ไม่ถูกต้องหรือการเขียนประโยคที่ผิดโครงสร้างจะทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไปและจะทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายตามที่ต้องการ

สำหรับความสามารถด้านไวยากรณ์และกลไกภาษาในการเขียนนั้น มีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงไว้ดังนี้

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968 : 243-244) ได้กล่าวถึงความสามารถเกี่ยวกับไวยากรณ์และกลไกการเขียนไว้ว่า “การที่ผู้เขียนจะมีความสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถทางการเขียนตัวอักษรในภาษาและสะกดคำได้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนในภาษา และการใช้โครงสร้างทางภาษาที่ผู้อ่านเข้าใจ”

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton 1977: 53-54) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า ความสามารถด้านไวยากรณ์และความรู้ด้านกลไกการเขียน ซึ่งได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวพิมพ์หรือตัวเขียนได้อย่างถูกต้องทั้งเล็กและใหญ่ เป็นความสามารถพื้นฐานที่สำคัญของความสามารถในการเขียน ซึ่งต้องควบคู่ไปกับความสามารถทางการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องและสมเหตุสมผล

แมรี ลีน เคลช์ และ โทมัส เคลช์ (Mary Lynn Kelsch and Thomas Kelsch 1981 : 136) ได้กล่าวถึงการเขียนที่ดีและมีประสิทธิภาพว่าผู้เขียนต้องมีความสามารถในการสื่อภาษาที่ถูกต้อง โดยใช้กฎเกณฑ์ของภาษาที่เป็นที่ยอมรับ คุณภาพของงานเขียนนั้นขึ้นอยู่กับความถูกต้องและเหมาะสมของการใช้ไวยากรณ์และกลไกการเขียนด้วย หากผู้เขียนใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ งานเขียนย่อมได้รับการยอมรับมากขึ้น

สำหรับความรู้และความสามารถในด้านกลไกภาษาในการเขียนนั้น ฮอลลี ฮิคเลอร์ และ ซี โลเวล เมย์ (Holly Hickler and C. Lowell May 1980: 131-132) เสนอแนะว่า ผู้เขียนควรรู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ ในการเขียน ดังนี้

apostrophes (‘s)	colons (:)	commas (,)
dashes (-)	exclamation point (!)	hyphen (-)
parentheses [( )]	periods (.)	question marks (?)
quotation markers (“….”)	semicolon (;)	

จากข้อคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ได้เสนอมาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่า ความสามารถด้านไวยากรณ์และกลไกภาษาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเขียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นความสามารถพื้นฐานที่ผู้เขียนควรมีเพื่อใช้ในการเขียนข้อความที่ถูกต้องตามหลักภาษา นอกจากนั้น ความถูกต้องทางไวยากรณ์และกลไกภาษายังเป็นปัจจัยหลักในการพิจารณาคุณภาพของงานเขียนทุกประเภท

2. ความสามารถด้านลีลาภาษา เป็นความสามารถที่ เดวิด พี แฮรีส (David P. Harris 1974 : 68-69) ได้ให้ความหมายว่าเป็นความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหารต่างๆ ในการเขียนเพื่อทำให้เกิดอารมณ์และอรรถรส (Tone and Flavor) ของงานเขียน เป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อคุณภาพของงานเขียน ซึ่งนอกจากการเขียนประโยคให้ถูกต้องตามระเบียบกฎเกณฑ์ของภาษาเขียนแล้ว การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนที่สามารถสื่อความหมายตรงตามที่ผู้เขียนต้องการมากที่สุดย่อมทำให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อมากขึ้นด้วยเช่นกัน ผู้ที่มีความรู้ความสามารถด้านการใช้ถ้อยคำสำนวนที่จำกัด จึงประสบความลำบากในการเขียนอธิบายขยายความให้ผู้อ่านเข้าใจได้ อีกทั้งการใช้ถ้อยคำสำนวนที่หลากหลายยังเป็นการดึงดูดความสนใจในของผู้อ่านให้ติดตามอ่านงานเขียนนั้น ความสามารถด้านลีลาภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญในการเขียนงานเขียนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสามารถด้านลีลาภาษาในการเขียนไว้ ดังนี้

บาร์บารา วิลเลียมส์ (Barbara Williams 1969 : 16) ได้กล่าวถึงความสามารถด้านลีลาภาษาว่า เป็นความสามารถในการเขียนงานที่มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นงานเขียนที่มีเอกภาพ มีการแสดงลำดับเรื่องราวหรือการแสดงเหตุผลในการอธิบายอย่างสมเหตุสมผล

2. เป็นงานเขียนที่มีความยาวไม่มากนัก คือ 100-200 คำ และใช้ถ้อยคำที่กระทัดรัดชัดเจน

3. เป็นงานเขียนที่มีการใช้คำศัพท์ในการเขียนที่แสดงลักษณะการอธิบายประเภทต่างๆ ซึ่งได้แก่

3.1 คำศัพท์ที่แสดงการเขียนเพื่อเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่าง ได้แก่

on the other hand	perhaps	over the years
nevertheless	but	formerly
still	or	recently
unfortunately	nor	lately
despite	yet	today
although	so	apparently
on the contrary	when	whenever
by contrast	after	meanwhile
however	since	long ago

3.2 คำศัพท์ที่แสดงการเขียนโดยการยกตัวอย่างประกอบ ได้แก่

thus	for instance	namely
for example	to illustrate	according to

3.3 คำศัพท์ที่แสดงการเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น ได้แก่

in addition	likewise	moreover
again	next	similarly
second	furthermore	in the second place

3.4 คำศัพท์ที่แสดงการเขียนเพื่อการวิเคราะห์และสรุปเหตุและผล ได้แก่

therefore	to conclude	to summarize
as a result	in conclusion	in summary
consequently	finally	accordingly
thus	in other words	then
to sum up	hence	

เควนติน แอล เกห์เล และ ดันแคน เจ รอลโล (Quentin L. Gehle and Duncan J. Rollo 1977: 137-145) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ผู้เขียนควรคำนึงถึงเกี่ยวกับการใช้ลีลาภาษาในการเขียนไว้ดังนี้

1. การเปลี่ยนคำศัพท์หรือสำนวนให้เข้าใจง่ายหรือเป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไป เช่น ใช้คำว่า “horseback riding” แทนคำว่า “equitation”

2. การเปลี่ยนกริยากรรมวาจก (Passive Voice) เป็นกรรตุวาจก (Active Voice) เนื่องจากทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้นในการระบุว่าใครเป็นผู้กระทำกริยานั้นๆ

3. การหลีกเลี่ยงใช้คำศัพท์หรือสำนวนที่ไม่ทันสมัย (Cliches) เช่น “as big as a house” หรือ “as flat as a pancake” เนื่องจากเป็นการใช้คำฟุ่มเฟือย ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจ และควรใช้คำ หรือวลีที่มีความหมายตรงไปตรงมา เช่น ใช้คำว่า “because” แทนวลี “due to the fact that “ หรือใช้คำว่า “now” หรือ “then” แทนวลี “at this point of time”

4. การใช้คำนามรูปธรรม (Concrete Noun) แทนที่คำนามนามธรรม (Abstract Noun)

5. การหลีกเลี่ยงการใช้คำที่มีความหมายแฝง (Connotation) เนื่องจากเป็นการแสดงความมีอคติต่อสิ่งที่เขียน ยกตัวอย่างเช่น “John is <u>scatterbrained.</u>” ควรเปลี่ยนเป็น “John is <u>unsystematic</u>.”

แฟรงค์ เจ. แดนเจโล (Frank J. D’Angelo 1980: 199-206) ได้กล่าวถึง การใช้ลีลาภาษาในการเขียนที่เกี่ยวกับการเลือกใช้คำศัพท์ในการเขียนงานเขียนประเภทต่างๆ ไว้ดังนี้

1. ในการเขียนแบบเล่าเหตุการณ์นั้น ควรเน้นการใช้คำกริยา เนื่องจากคำกริยาเป็นคำที่สื่อถึงการกระทำและแสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประโยค ดังนั้น การเลือกใช้คำกริยาที่แสดงการกระทำ (Action Verbs) นั้น จะทำให้งานเขียนชัดเจนกว่าการใช้คำกริยาที่แสดงการถูกกระทำ

(Passive Verbs) และเพื่อให้ข้อความชัดเจนขึ้น ควรใช้คำบุพบท (Prepositions) และคำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs) ที่ช่วยขยายการกระทำ ได้แก่

now, then, afterwards, later, since, therefore, after, from that time on, hafter, today, tomorrow, eventually, while, early, slow, fast, till, by, in, at, from, to.

นอกจากนี้ การเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ ควรใช้คำศัพท์หรือวลีที่แสดงรายละเอียดด้านการเรียบเรียงเหตุการณ์ตามลำดับเวลา เช่น

now	first	previously
then	second	every day
before	third	a long time ago
after	once	one of these days
earlier	former	last year
later	latter	up to this time
soon	prior to	on that occasion

2. ในการเขียนแบบบรรยายนั้น ควรเน้นในการใช้คำคุณศัพท์ เพราะผู้อ่านจะทราบถึงลักษณะของสิ่งที่กำลังบรรยายได้ละเอียดมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับความชัดเจนของคำศัพท์ที่ผู้เขียนใช้ ดังนั้น ผู้ที่มีความรู้ด้านคำศัพท์และสามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในการบรรยายจึงเขียนงานเขียนแบบบรรยายได้ดี โดยผู้เขียนควรมีความรู้ในการใช้คำศัพท์ดังต่อไปนี้

2.1 คำศัพท์ที่เกี่ยวกับรูปร่างและขนาดสิ่งของต่างๆ คือ

great	solid	blocks
little	round	leaf-shaped
full	shallow	stalk-shaped
large	fat	rectangle
small	bunches	pyramid
tall	squat	parallel

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 คำศัพท์ที่เกี่ยวกับสีสันของสิ่งต่างๆ คือ

brown	grey	oranges
red	purple	peppered
yellow	gold	dark sherry
green	silver	chocolates

2.3 คำศัพท์ที่บรรยายลักษณะภาพรวมของสิ่งต่างๆ คือ

creased	papered over	grated
sprigs	frill	crust
stripped	peeled	glass

3. ในการเขียนโดยใช้การยกตัวอย่างประกอบการอธิบาย ผู้เขียนควรใช้คำศัพท์ที่แสดงการยกตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

example	typical	cite
instance	exemplary	quote
sample	to illustrate	as follows
case	commonplace	for one thing
specimen	as a proof	generally
quotation	as a matter of course	on the whole

4. ในการเขียนโดยใช้การวิเคราะห์และแสดงเหตุและผล ผู้เขียนควรใช้คำศัพท์และวลีที่บ่งชี้ถึงประเด็นที่เป็นเหตุและผล ดังต่อไปนี้

cause	in	as a result of
effect	by	for the reason
bring about	of	therefore
produce	so	consequently
give reasons for	thus	accordingly
accomplish	since	in account of
originate	due to	owing to

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

follow from	because	by the agency of
make possible	if	by means of
result from	then	in effect

จีน สแตนฟอร์ด และมารี เอ็น สมิธ (Gene Standford and Marie N. Smith 1980: 145-160) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ผู้เขียนควรคำนึงถึงในการใช้ลีลาภาษาในการเขียนไว้ดังต่อไปนี้

1. การหลีกเลี่ยงการใช้สรรพนามบุรุษที่ 2 “you” ในการเขียนงานเขียนเชิงวิชาการหรืองานเขียนที่ต้องใช้ภาษาที่มีความเป็นทางการ โดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 เช่น he, she, everyone everybody, everything, anyone แทน

2. การหลีกเลี่ยงการใช้คำย่อ (Contraction) และคำศัพท์แสลง (Slang)

3. การหลีกเลี่ยงการเขียนเยิ่นเย้อ (Redundant) โดยเขียนประโยคที่กระชับ ได้ใจความ ไม่กล่าวถึงประเด็นใดประเด็นหนึ่งซ้ำโดยที่ไม่เพิ่มเติมข้อมูลหรือขยายความแต่อย่างใด

พรพิมล ชุติศิลป์ และอัมรา ภูวัฒนเศรษฐ (Pornpimol Chutisilp and Amara Poovatanasedj 1988: 118-147) ได้กล่าวถึงการใช้ลีลาภาษาในการเขียนที่เกี่ยวกับการเลือกใช้คำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ดังนี้

1. ในการเขียนเล่าเหตุการณ์ ผู้เขียนควรใช้คำกริยาวิเศษณ์ในการเขียนเพื่อขยายความให้ประโยคชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น hurriedly, greatly, faintly, loudly, politely, quickly, bitterly และ simultaneously นอกจากนั้นควรหลีกเลี่ยงการใช้คำซ้ำในการเขียน เช่น เมื่อกล่าวถึง คำว่า dog and cat โดยใช้คำที่ต่างไปเมื่ออ้างถึงคำดังกล่าว เช่น they, two angry pets, Mee and Nim, the animals และ our pets

2. ในการเขียนที่มีการยกตัวอย่างประกอบ ผู้เขียนควรใช้คำศัพท์หรือวลีที่ทำหน้าที่ในการเชื่อมข้อความให้มีความสละสลวย อันได้แก่

for example	for instance	such as
in other words	incidentally	in fact
specifically	that is	to illustrate
especially	take	consider
say	suppose	

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าความสามารถด้านลีลาภาษามีความสำคัญต่อการเขียนที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากผู้เขียนต้องมีความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวน ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสิ่งที่จะอธิบาย เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวในลักษณะการเขียนประเภทต่างๆ ทำให้งานเขียนมีใจความที่กระชับ สื่อความหมายกับผู้อ่านได้อย่างตรงไปตรงมา

3. ความสามารถด้านเนื้อหา ในการเขียนภาษาอังกฤษนั้น นอกจากความรู้ความสามารถทั้ง 2 ด้านที่ได้กล่าวมาแล้ว อันได้แก่ ความสามารถด้านไวยากรณ์และกลไกภาษา ด้านลีลาภาษาแล้ว ความสามารถด้านเนื้อหาก็เป็นความสามารถอีกด้านหนึ่งที่มีความสำคัญในการเขียนเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากผู้เขียนต้องสามารถเรียบเรียงข้อความให้มีเนื้อหาสัมพันธ์กับประเภทของงานเขียน จึงจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้โดยง่าย ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้เชี่ยวชาญทางการเขียนได้กล่าวถึงความสามารถด้านเนื้อหาไว้ดังนี้

ริชาร์ด อี ฮิวส์ และอัลเบิร์ต พี ดูฮาเมล (Richard E. Hughes and Albert P. Duhamel 1966 : 131-132) ได้กล่าวถึงความสามารถในการนำเสนอเนื้อหาในการเขียนว่า เรียงความที่ดีนั้นย่อมมีเนื้อหาที่ตรงกับเรื่องที่เขียน ไม่ออกนอกเรื่อง ซึ่งผู้เขียนสามารถกำหนดได้โดยเขียนประโยคใจความหลักให้ชัดเจนว่าต้องการกล่าวถึงเรื่องใด จากนั้นหาประโยคสนับสนุนใจความหลักมาประกอบการอธิบายอีก 4-5 ประโยค และต้องระมัดระวังว่าประโยคเหล่านั้นไม่ออกนอกประเด็น หรือเยิ่นเย้อเกินไปจนทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าเป็นการเขียนที่วกวน

แฟรงค์ เจ แดนเจโล (Frank J. D'Angelo 1980: 196) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสามารถทางด้านเนื้อหาว่า ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการนำเสนอเนื้อหาอย่างใคร่ครวญเพื่อให้เรื่องราวกระชับ ผู้อ่านเกิดความประทับใจและเข้าใจเรื่องราวอย่างลึกซึ้ง ถ้าหากเนื้อหาไม่ต่อเนื่องจะทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน ไม่เข้าใจ และจะเกิดความไม่เชื่อในที่สุด ดังนั้นผู้เขียนจึงควรระมัดระวังในการนำเสนอเนื้อหาให้ดี

เอนิด เอ โกลด์เบิร์ก (Enid A. Goldberg 1981 : 60) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเรียงความที่มีเนื้อหาสัมพันธ์กันกับเรื่องที่เขียนว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นในการเขียนเรียงความ โดยที่ผู้เขียนต้องพยายามเขียนให้อยู่ในประเด็นที่ต้องการเสนอ ไม่ออกนอกประเด็น เลือกเขียนเฉพาะรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจทำได้โดยการเลือกเรื่องที่ผู้เขียนมีความสนใจและ

อยากจะเขียนเรื่องนั้นจริงๆ เมื่อเลือกเรื่องได้แล้วต้องตัดสินใจว่าตนมีทัศนคติอย่างไรกับเรื่องที่จะเขียนและพยายามถ่ายทอดความคิดนั้นไปสู่ผู้อ่าน

ริชาร์ด นอร์ดควิสท์ (Richard Nordquist 1987 : 27) กล่าวถึงการเขียนเรียงความว่า งานเขียนควรมีเนื้อหาที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ในการเขียนประโยคสนับสนุนนั้นควรเสนอรายละเอียดส่วนย่อยที่สอดคล้องกับเนื้อหาในประโยคใจความหลัก นอกจากนี้ยังเสนอวิธีที่จะช่วยเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเนื้อหาในงานเขียนได้ชัดเจนขึ้นด้วยการใช้ตัวเชื่อมต่างๆ (Markers or Transitional Words) ในการเชื่อมระหว่างประโยคหรือข้อความ

แมรี เจน สเก็นค์ (Mary Jane Schenck 1988: 153) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญประการหนึ่งในการเขียนเรียงความในแต่ละย่อหน้าว่า ควรจะให้ประโยคทุกประโยคมีใจความสัมพันธ์กับใจความหลักของเรื่องที่กำลังเขียน ซึ่งวิธีที่จะสนับสนุนใจความหลักนั้นอาจทำได้โดยเสนอข้อเท็จจริง รายละเอียด หรือการยกตัวอย่างประกอบความคิดนั้นๆ หากย่อหน้าใดที่ผู้เขียนนึกอะไรได้ก็ใส่ลงไป จากความคิดหนึ่งข้ามไปอีกความคิดหนึ่ง งานเขียนนั้นจะเป็นเพียงการบันทึกประโยคไปตามลำดับสุดแล้วแต่ผู้เขียนจะนึกได้ ถ้าทุกประโยคดูเหมือนจะเสนอใจความที่มีความสำคัญระดับเดียวกันทั้งหมดมากกว่าการเสนอใจความหลักอย่างเดียวแล้วมีใจความรองอื่นๆมาสนับสนุน งานเขียนในย่อหน้านั้นจะไม่ใช่งานเขียนที่ดี

โดยสรุปแล้วความสามารถด้านเนื้อหา คือการเขียนเรื่องให้ตรงประเด็น และมีความสัมพันธ์กันตลอดทั้งเรื่อง จะทำให้เรื่องที่เขียนดำเนินไปอย่างราบรื่น อ่านแล้วเข้าใจง่าย โดยผู้อ่านไม่ต้องเสียเวลากับประโยคหรือข้อความที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ในการให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้อ่านและยังจะทำให้เกิดความไขว้เขวในเรื่องที่อ่านได้ ดังนั้น ในการเรียนการสอนการเขียนควรเน้นให้ผู้เรียนได้รู้จักความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่เขียน สามารถแยกแยะประโยคที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับใจความหลักได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเขียนงานที่อ่านแล้วเข้าใจง่ายและมีประสิทธิภาพในการสื่อความมากขึ้น

การวัดและประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถทางภาษาและอาศัยองค์ประกอบทางการเขียนหลายอย่าง การที่จะบ่งชี้ถึงคุณภาพของผลงานหรือความสามารถในการเขียนนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งคือ การวัดและการประเมินความสามารถในการเขียน ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมหลักการของการวัดและการประเมินผลการเขียนโดยทั่วไปซึ่งมีผู้กล่าวไว้มากมาย และจากการศึกษารวบรวมข้อคิดเห็นต่างๆ ของบรรดาผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนทั้งหลาย สามารถแยกเนื้อหาสาระของการวัดและประเมินผลดังกล่าวได้ 2 ประเด็นคือ หลักการวัดและประเมินความสามารถในการเขียน และการตรวจให้คะแนนงานเขียน

1. หลักการวัดและประเมินความสามารถในการเขียน

ได้มีผู้เสนอแนะหลักการต่างๆ ในการวัดและประเมินความสามารถในการเขียนของผู้เรียนไว้ ดังต่อไปนี้

พอล ไดเดอริช (Paul Diederich 1968 cited in William McColly 1970 : 148-156)ได้กำหนดองค์ประกอบในการตัดสินความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ความคิดและจินตนาการ พิจารณาถึงความชัดเจน ความต่อเนื่อง และความสมเหตุสมผล
2. รูปแบบของเรียงความ พิจารณาถึงการเรียบเรียงเรื่อง และการลำดับความคิด
3. อรรถรสในการเขียน พิจารณาลีลาการเขียนที่น่าสนใจ และเชื่อถือได้
4. กลไกในการเขียน พิจารณาการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และไวยากรณ์
5. การใช้คำ พิจารณาการเลือกใช้คำ และเรียบเรียงคำ

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris 1969: 69-75) ได้กล่าวถึงหลักในการวัดความสามารถในการเขียนว่า ควรวัดองค์ประกอบหรือทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียน 3 ประการดังต่อไปนี้

1. วัดทักษะด้านไวยากรณ์และลีลาภาษา ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นแบบแผนของภาษาเขียนหรือไม่ ตัวอย่างเช่น ความสอดคล้องระหว่าง

ประธานกับกริยา การใช้คำสรรพนาม การใช้คำคุณศัพท์ การสร้างรูปคำกริยา คำวิเศษณ์ และความสามารถในการสร้างประโยคด้านอื่นๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในการเขียน

2. วัดความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถเรียบเรียงข้อความที่ตัดเป็นตอน ๆ แล้วถูกสลับตำแหน่งให้เป็นประโยคหรือเป็นเรื่องราวหนึ่งย่อหน้าได้ถูกต้องตามลำดับเนื้อหาหรือไม่

3. วัดทักษะด้านการใช้กลไกในการเขียน ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นด้วยตัวอักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำได้อย่างถูกต้อง เป็นต้น

วาสนา โกวิทยา (2525 : 212) ได้เสนอหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบของภาษา ได้แก่ กลไกและแบบแผนของการเขียนรวมทั้งศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา

2. การสื่อความหมายด้วยการเขียนซึ่งใช้ในชีวิตจริง งานเขียนควรมีความสัมพันธ์กับความต้องการของผู้เขียน คือการที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ชัดเจนว่าจะเขียนถึงเรื่องใด และให้ใครเป็นผู้อ่าน

สำหรับวิธีการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนนั้น อาจแยกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. การวัดเฉพาะทักษะการเขียนอย่างเดียว เช่น การบรรยายภาพ หรือการวัดทักษะการเขียนที่สัมพันธ์ไปกับทักษะอื่น ๆ เช่น ฟัง – เขียน อ่าน – เขียน พูด – เขียน เป็นต้น หมายความว่านักเรียนอาจเขียนตามคำบอก หรือเขียนสรุปความจากเรื่องที่ได้ฟังหรือได้อ่าน

2. การวัดจุดย่อยหรือวัดรวมสรุป ได้แก่

ก. การวัดจุดย่อยของทักษะการเขียน เช่น การเขียนเครื่องหมายวรรคตอน การใช้ไวยากรณ์เรื่องใดเรื่องหนึ่ง การเรียงคำในประโยค การสะกดคำ เป็นต้น

ข. การวัดรวมสรุปของทักษะการเขียน เช่น การเขียนเรียงความตามแนวที่กำหนดหรือเขียนโดยเสรี การเขียนบรรยายภาพ การเขียนเรียงลำดับประโยคที่สับสนให้เป็นประโยคที่แสดงเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน

3. การวัดทักษะการเขียนทางตรงหรือวัดทางอ้อม การวัดทักษะการเขียนทางตรงนั้น ก็คือ การให้นักเรียนลงมือเขียนจริง (Production) แต่ในทางปฏิบัติ บางครั้งมีอุปสรรคบางประการจึงจำเป็นต้องวัดทางอ้อมโดยใช้วิธีการที่สัมพันธ์กบการเขียน คือ การระลึกได้

(Recognition) ตัวอย่างเช่น วัดความสามารถของนักเรียนที่จะบอกได้ว่าในข้อความที่กำหนดให้นั้น ประโยคใดที่ไม่สมควรอยู่ในข้อความ เพราะไม่มีเนื้อความเกี่ยวข้อง (Irrelevant) กับข้อความนั้น เมื่อนักเรียนมีความสามารถในระดับระลึกได้ (Recognition) ก็จะถ่ายโยงไปใช้ในระดับการเขียนจริง ๆ (Production) ด้วย การวัดทางอ้อมนี้ช่วยให้มีการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนได้มากขึ้น

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 112) กล่าวถึงหลักสำคัญในการประเมินการเขียนว่าต้องพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการของการสื่อสาร ได้แก่

1. จุดเน้นของการเขียนหรือหัวใจของเรื่องที่เป็นกุญแจสำคัญของการเข้าสู่แก่นเรื่องตามหัวข้อหรือประเด็นที่กำหนด
2. ความสอดคล้องสัมพันธ์กัน
3. ความต่อเนื่อง
4. การดำเนินเรื่องซึ่งรวมถึงการตั้งต้นเขียน การสานต่อเรื่อง และการสรุป

จากหลักการวัดและประเมินความสามารถในการเขียนที่ผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวมาแล้วข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การวัดความสามารถในการเขียนนั้นควรคำนึงถึงองค์ประกอบหรือทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียน ได้แก่ ทักษะด้านไวยากรณ์และลีลาภาษา การเรียบเรียงเนื้อหา การใช้กลไกในการเขียน ตลอดจนการดำเนินเรื่องได้อย่างสอดคล้องสัมพันธ์กัน ซึ่งการประเมินการเขียนนั้นสามารถแยกวัดเป็นทักษะย่อยหรือวัดทักษะโดยรวมขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของของการวัดนั้นๆ

2. การตรวจให้คะแนนงานเขียน

จากหลักการวัดและประเมินการเขียนดังกล่าวข้างต้น ได้มีผู้เสนอรูปแบบของการตรวจให้คะแนนงานเขียนไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975 : 133-139) ได้เสนอวิธีการตรวจให้คะแนนงานเขียนไว้ดังนี้คือ

1. วิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impression Method) วิธีนี้อาจใช้ผู้ตรวจเพียง 1 คนหรือมากกว่า 1 คน แต่โดยทั่วไปวิธีนี้จะใช้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คน ให้

คะแนนงานเขียนแต่ละชิ้น แล้วรวมคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างการตรวจเรียงความ 3 เรื่อง ที่มีผู้ตรวจ 4 คน โดยใช้มาตราส่วนประเมินคำแบบ 5 คะแนน (Five – point scale) ได้ผลดังนี้

ผู้ตรวจคนที่	เรียงความเรื่องที่ 1	เรียงความเรื่องที่ 2	เรียงความเรื่องที่ 3
	คะแนนที่ได้	คะแนนที่ได้	คะแนนที่ได้
1	3	5	4
2	2	4	2
3	2	4	3
4	3	4	1
คะแนนรวม	10	17	10
คะแนนเฉลี่ย	2.5	4	2.5

ในกรณีที่เกิดความแตกต่างของคะแนนจากการประเมินของผู้ตรวจอย่างเห็นได้ชัด ดังปรากฏในเรียงความเรื่องที่ 3 ก็จะมีการตรวจเรียงความข้อนั้นใหม่โดยผู้ตรวจทั้ง 4 คน อีกครั้ง พร้อมกับมีกาอภิปรายตกลงกันเกี่ยวกับคะแนนของผู้ตรวจแต่ละคนจนกว่าจะตกลงกันได้

การตรวจให้คะแนนเรียงความด้วยวิธีอาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์นี้ พบว่า มีความรวดเร็วกว่าวิธีอื่น และถ้าใช้ผู้ตรวจ 3-4 คน ด้วยวิธีนี้ ผลที่ได้ก็มักจะมีความเชื่อถือได้มากกว่าการตรวจแบบวิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ (Analytical Method) ที่ใช้ผู้ตรวจเพียงคนเดียว แต่ในกรณีที่ใช้ผู้ตรวจเพียงคนเดียวเท่ากัน ผลที่ได้จากการตรวจวิธีอาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์จะมีความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้น้อยกว่าผลของการตรวจวิธีที่อาศัยการวิเคราะห์

2. วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ (Analytic Method) การตรวจด้วยวิธีนี้จะขึ้นกับแผนการตรวจที่ผู้ตรวจหรือคณะผู้ตรวจได้สร้างขึ้น โดยแยกคุณลักษณะของงานเขียนออกเป็นด้านต่าง ๆซึ่งเหมาะสมกับการใช้ในห้องเรียนอย่างมาก ผู้ตรวจสามารถแนบใบคะแนนไว้ตอนท้ายงานเขียนเพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าคะแนนในแต่ละส่วนของตนเป็นอย่างไร ดังตัวอย่างการใช้มาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5 คะแนนดังต่อไปนี้

รายการ	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์ (Grammar)				X	
คำศัพท์ (Vocabulary)					X
กลไกในการเขียน (Mechanics)				X	
ความคล่องด้านลีลาและการสื่อความหมาย (Fluency : Style and Ease of Communication)					X
ความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance)				X	

คะแนนรวม = 14 คะแนน จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน

การพิจารณาให้คะแนนนั้น ควรให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบละเท่า ๆ กัน แต่มีข้อยกเว้นสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเขียนระดับต้น (Elementary Level) อาจให้น้ำหนักคะแนนดังนี้ คือ เพิ่มส่วนไวยากรณ์ และคำศัพท์โดยตัดองค์ประกอบความคล่อง (Fluency) ออกไป ส่วนในระดับกลาง (Intermediate Level) ควรให้ความสนใจกับองค์ประกอบด้านความสอดคล้องของข้อความ (Relevance) มากเป็นพิเศษ โดยให้น้ำหนักคะแนนมากกว่าองค์ประกอบอื่น คือ ให้องค์ประกอบละ 4 คะแนน แต่องค์ประกอบความสอดคล้องของข้อความจะได้ 8 คะแนน ส่วนในระดับสูง (Advanced Level) จะเพิ่มการเรียบเรียงข้อความและทำเนียบภาษา (Organization and Register) และรวมกลไกการเขียน (Mechanics) เข้ากับความคล่อง (Fluency) เป็นต้น

เอช แอล จาคอบส์ และคณะ (H. L. Jacobs, et al., 1981 : 89 -105) ได้เสนอรูปแบบการตรวจเรียงความอีกวิธีหนึ่งที่เรียกว่า ESL Composition Profile โดยผู้ตรวจต้องตัดสินเรียงความทั้งเรื่องว่า ผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายที่ต้องการสื่อสารไปยังผู้อ่านได้หรือไม่ ถ้าได้ แสดงว่าผู้เขียนสามารถเรียบเรียงข้อมูลและความคิดถ่ายทอดผ่านข้อความที่สอดคล้องกันอย่างเป็นระบบทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ อย่างไรก็ตาม มีสาเหตุบางประการที่ทำให้เกิดความไม่เชื่อมั่นในการตัดสินคุณภาพงานเขียนของผู้ตรวจแต่ละคน เนื่องจาก ผู้ตรวจแต่ละคนอาจมีเกณฑ์ในการตรวจที่แตกต่างกัน หรือผู้ตรวจบางคนอาจลำเอียงโดยไม่รู้ตัว ด้วยความคาดหวังความสามารถของผู้เขียนไว้ก่อนล่วงหน้า หรืออาจให้คะแนนจากส่วนที่ปรากฏให้เห็นเท่านั้น เช่น ลายมือ คำที่สะกดผิด หรือกลไกทางภาษา และความผิดพลาดทางไวยากรณ์อื่นๆ ที่ไม่ใช่เกณฑ์ในการสื่อสาร อีกทั้งผู้ตรวจแต่ละคนมีจุดเน้นในการตรวจไม่เหมือนกัน เช่น บางคนอาจเน้นให้

คะแนนความคิดของผู้เขียนเป็นสำคัญ หรือบางคนอาจพิจารณาวิธีการเรียบเรียงและวิเคราะห์ข้อมูลเป็นสำคัญ ด้วยเหตุดังกล่าว จาคอบส์จึงเสนอแนวการตรวจ ESL Composition Profile ซึ่งสามารถควบคุมเหตุต่างๆเหล่านี้ได้ โดยพิจารณางานเขียนในลักษณะรวมๆ จากการแบ่งการให้คะแนนส่วนสำคัญ 5 ส่วนดังนี้

1. เนื้อหา (Content) 30 คะแนน
2. การเรียบเรียง (Organization) 20 คะแนน
3. คำศัพท์ (Vocabulary) 20 คะแนน
4. การใช้ภาษา (Language use) 25 คะแนน
5. กลไกภาษา (Mechanics) 5 คะแนน

แต่ละส่วนมี 4 ระดับคือ

1. ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent)
2. ปานกลางถึงดี (Average to Good)
3. อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair)
4. อ่อนมาก (Very Poor)

ซึ่งมีขั้นตอนการตรวจ ดังนี้

อ่านครั้งที่ 1 ผู้ตรวจอ่านงานเขียนและสนใจเฉพาะสาระความคิดเห็นที่ผู้เขียนเสนอ เพื่อประเมินว่าผู้เขียนได้เสนอข้อเขียนอย่างชัดเจนและสมบูรณ์หรือไม่ เน้นลักษณะที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนั้นในการอ่านครั้งที่ 1 โดยให้คะแนนในส่วนที่ 1 และ 2 คือ เนื้อหาและการเรียบเรียง

อ่านครั้งที่ 2 ผู้ตรวจพยายามทำความกระจ่างเกี่ยวกับความรู้สึกประทับใจในครั้งแรก โดยการพิจารณาประเด็นต่าง ๆ ในส่วนที่ 3 – 4 – 5 และให้คะแนนในแต่ละประเด็นโดยมีหลักเกณฑ์การให้คะแนนว่า องค์ประกอบแต่ละประเด็นมีผลอย่างไรต่อการสื่อความหมายของงานเขียน และผู้ตรวจจะต้องไม่พิจารณาแต่ละองค์ประกอบโดยแยกจากกัน เพราะในการสื่อสารที่แท้จริงแล้วองค์ประกอบเหล่านี้จะประสานเข้าด้วยกันทั้งหมด ดังนั้นเมื่อให้คะแนนในแต่ละประเด็นแล้วจึงรวมคะแนนทั้งหมด ซึ่งจะเป็นดัชนีที่แสดงความสามารถในการเขียน การให้คะแนนในระบบนี้มิใช่เป็นการให้คะแนนตามความประทับใจด้านใดด้านหนึ่ง แต่เป็นการผสม

ผสานองค์ประกอบทุกส่วนของเรียงความ จุดเน้นของการประเมินแบบนี้ คือประสิทธิภาพในการสื่อความหมายของการเขียน เป็นการประเมินความสำเร็จของผู้เขียนในด้านการสื่อความคิดอย่างชัดเจน

ฮาโรลด์ เอส แมดเซน (Harold S. Madsen, 1983 : 101 - 122) ได้กล่าวถึงการตรวจงานเขียนว่าสามารถประเมินได้จากองค์ประกอบที่หลากหลาย กล่าวคือ กลไกการเขียน (Mechanics) ซึ่งหมายรวมถึงการสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเหมาะสมของเนื้อหา การเลือกใช้คำ ศิลปะการเขียนประโยคต่างๆ เช่น การจัดลำดับเรื่อง การใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่อง (Cohesion) ความเป็นเอกภาพ (Unity) ความเหมาะสมต่อผู้อ่าน หัวเรื่อง และโอกาส ตลอดจนเรื่องของเหตุผล (Logic) และลีลาการเขียน

นอกจากนั้น แมดเซนยังได้เสนอวิธีการประเมินผลการเขียนและการตรวจให้คะแนนในขั้นตอนการเขียนต่าง ๆ ตั้งแต่ขั้นก่อนการเขียน (Pre-writing) จนถึง ขั้นการเขียนอิสระ (Free Writing) ซึ่งอาจสรุปโดยเฉพาะในเรื่องของการตรวจให้คะแนนได้ดังนี้

1. วิธีการประเมินผลทักษะการเขียนขั้นก่อนการเขียน (Pre-Writing) เช่น การคัดลอกข้อความการฝึกขั้นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนทราบกลไกการเขียน และลักษณะของข้อความ การตรวจให้คะแนนกระทำได้โดยวิธีการหัก 1 คะแนน ต่อที่ผิด 1 แห่ง จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน

2. วิธีการประเมินผลทักษะการเขียนขั้นเริ่มเขียน (Beginning Writing) เช่น การเขียนตามคำบอก (Dictation) การตรวจให้คะแนนควรหัก 1 คะแนน ต่อที่ผิด 1 ที่จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ทั้งนี้ ข้อความที่จะนำมาเขียนตามคำบอกควรมีความยาวประมาณ 75 – 100 คำ

3. วิธีการประเมินผลทักษะการเขียนอิสระ (Free Writing)เช่น การเขียนเรียงความ การตรวจงานเขียน ควรมีการกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเขียนเพื่อให้ผู้ตรวจสามารถตรวจได้ด้วยความแม่นยำ (Accuracy) และสม่ำเสมอ (Consistency) โดย แมดเซน ได้แบ่งวิธีการตรวจเรียงความอย่างเป็นระเบียบออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

3.1 วิธีตรวจแบบวิเคราะห์ (Analytical Method) เป็นวิธีประเมินงานเขียนโดยแยกประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเขียน ด้วยการหักคะแนน (Points-off Method) และการให้คะแนนแยกตามองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ กลไกการเขียน (Mechanics) การสะกดคำ

(Spelling) ไวยากรณ์ (Grammar) การเรียบเรียงข้อความ (Organization) และการเลือกใช้คำศัพท์ (Vocabulary)

3.1.1 วิธีหักคะแนน โดยกำหนดว่า

ข้อผิดพลาด 1 – 2	หัก 1 หน่วย
ข้อผิดพลาด 3	หัก 2 หน่วย
ข้อผิดพลาด 5	หัก 3 หน่วย

3.1.2 วิธีให้คะแนน โดยกำหนดคะแนนให้แต่ละองค์ประกอบดังนี้

กลไกการเขียน	20%
การเลือกใช้คำ	20%
ไวยากรณ์และการใช้ภาษา	30%
การเรียบเรียงข้อความ	30%

3.2. วิธีตรวจแบบรวบยอด (Holistic Method) วิธีนี้ ผู้ตรวจจะเน้นความสำคัญของการสื่อความหมาย (Communication) โดยจะพิจารณาดูว่าเรียงความทั้งเรื่องนั้นสื่อความหมายได้ดีเพียงใด ข้อผิดพลาดด้านกลไกที่เป็นจุดย่อย ๆ และรบกวนการสื่อสารเพียงเล็กน้อยก็จะถูกหักคะแนนน้อยมาก โดยจะไม่นับตำแหน่งที่ผิดเพียงแต่ลดเกรดจาก A เหลือเป็น A - ในการใช้ความรู้สึกในประเมินงานเขียนแบบนี้ จะมีการเปรียบเทียบงานเขียนชิ้นหนึ่งกับงานเขียนชิ้นอื่น ๆ ด้วยการให้คะแนนด้วยวิธีนี้อาจทำให้ผู้ตรวจไม่มีความมั่นใจในการตรวจเท่ากับการให้คะแนนข้อสอบการสะกดคำ หรือข้อสอบไวยากรณ์ ซึ่งมีความเป็นปรนัยมากกว่า อย่างไรก็ตาม วิธีการตรวจแบบนี้ก็เป็นวิธีหนึ่งสำหรับการประเมินการเขียนเพื่อการสื่อสารที่ซับซ้อน

อีวอนน์ คาดิช (Yvonne Cadiz 1987: 88-89) ได้เสนอแบบฟอร์มการตรวจให้คะแนนงานเขียนสำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ โดยพิจารณาองค์ประกอบของความสามารถในการเขียน 4 ประการคือ การใช้ไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน เนื้อหา และการเรียบเรียงความคิด

แบบประเมินงานเขียน (Composition Evaluation Chart) ของคาดิช มีลักษณะดังนี้

ชื่อ ..... ใช่ ไม่ใช่

ก. ไวยากรณ์

1. ใช้รูปกริยาไม่ถูกต้อง
2. ผิดพลาดในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา
3. ผิดพลาดในเรื่องการใช้รูปนามพหูพจน์
4. ผิดพลาดในเรื่องการใช้คำสรรพนามตามหลังคำบุพบท
5. ใช้คำสรรพนามไม่สัมพันธ์กัน

ข. เครื่องหมายวรรคตอน

1. ผิดพลาดในเรื่องการใช้อักษรตัวใหญ่ขึ้นต้นประโยค
2. ผิดพลาดในเรื่องการใช้เครื่องหมายมหัพภาคเมื่อจบประโยค
3. ผิดพลาดในเรื่องการใช้เครื่องหมายจุลภาคระหว่างคำหรือวลี
4. ผิดพลาดในเรื่องการใช้เครื่องหมายอัฒภาคข้างหน้าคำเชื่อมประโยค
5. ผิดพลาดในเรื่องการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์หรืออัญประกาศ

ค. เนื้อหา

1. ไม่มีใจความสำคัญหรือประโยคหลัก
2. ขาดความต่อเนื่องของข้อความ
3. ไม่มีการยกตัวอย่างประกอบความคิด
4. ไม่มีบทสรุป
5. ไม่มีใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าที่เชื่อมโยงกันเป็นเรียงความ

ง. เค้าโครงเรื่องที่เสนอ

1. ชัดเจน
2. จบบริบูรณ์
3. เรียบเรียงเป็นอย่างดี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คะแนนเต็ม 100 คะแนน

1. ไวยากรณ์ 25 คะแนน ได้.....
2. เครื่องหมายวรรคตอน 25 คะแนน ได้.....
3. เนื้อหา 25 คะแนน ได้.....
4. เค้าโครงเรื่องที่เสนอ 25 คะแนน ได้.....

สำหรับงานเขียนที่เป็นย่อหน้าสั้นๆ คาดิชได้เสนอรูปแบบการประเมินอีกรูปแบบหนึ่งไว้ โดยประเมินองค์ประกอบความสามารถ 5 ประการเช่นเดียวกัน แต่แบ่งคะแนนออกเป็น 5 ระดับคะแนน โดยให้คะแนนดังนี้ หากงานเขียนมีความสมบูรณ์ ไม่มีความบกพร่องด้านใดด้านหนึ่ง หรือมีจุดบกพร่องเพียง 1 ด้านจะได้คะแนนในระดับ A ถ้ามีจุดบกพร่อง 2 ด้านจะได้ B เป็นต้น

รูปแบบการประเมินงานเขียนที่เป็นย่อหน้าสั้นๆ ของคาดิช มีลักษณะดังนี้

การประเมินงานเขียนที่เป็นย่อหน้าสั้นๆ

ระดับคะแนน 1-5

5 = 90 = A	ไม่มีความบกพร่องเลย หรือ มีความบกพร่อง 1 ด้าน
4 = 80 = B	มีความบกพร่อง 2 ด้าน
3 = 70 = C	มีความบกพร่อง 3 ด้าน
2 = 60 = D	มีความบกพร่อง 4 ด้าน
1 = 50 = F	มีความบกพร่องทุกด้าน

นูบิวชิ เจ ไอเกะ (Nbubuisi J. Ike, 1990 : 43) ได้เสนอรูปแบบการตรวจให้คะแนนและการประเมินงานเขียนไว้ว่า รูปแบบการให้คะแนนจะต้องมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ด้าน ซึ่งมักใช้เป็นพื้นฐานในการตรวจให้คะแนนงานเขียน คือ เนื้อหา การเรียบเรียงความคิด สำนวนภาษา และความถูกต้องของกลไกในการเขียน ซึ่งจะต้องมีการกำหนดสัดส่วนของคะแนนในแต่ละด้านให้เหมาะสมว่าควรจะให้เท่าไร จากคะแนนเต็ม ตัวอย่างเช่น ถ้าคะแนนเต็มทั้งหมดเท่ากับ 40 คะแนน อาจจะให้ด้านเนื้อหา 10 คะแนน การเรียงเรียงความคิด 5 คะแนน สำนวนภาษา 15 คะแนน และกลไกในการเขียน 10 คะแนน วิธีนี้นอกจากจะช่วยให้ผู้ตรวจให้คะแนนอย่างเป็นปรนัยแล้วยังเป็นการกระจายคะแนนอย่างเป็นสัดส่วนและในการประเมินอาจใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ คือ คะแนนระหว่าง 35 – 40 = A, 30 – 34 = AB, 25 – 29 = B, 20 – 24 = BC, 15 – 19 = C, 10 – 14 = CD และตั้งแต่ 9 ลงมาได้ F

เบลิตา กอร์ดอน และคณะ (Belita Gordon, et al. 1991: 320) ได้เสนอเกณฑ์ในการตรวจงานเขียนไว้ดังนี้

1. เนื้อหาและการเรียบเรียง (Content and Organization) ผู้เขียนต้องสามารถควบคุมความคิดและเรียบเรียงออกมาเป็นเนื้อหาอย่างชัดเจนด้วยการยกตัวอย่าง อ้างข้อเท็จจริง หรือเสนอรายละเอียดที่มีลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้

มีความคิดแบบควบคุมที่กล่าวไว้ชัดเจน

มีความคิดสนับสนุนที่สอดคล้องกัน

มีการเรียงลำดับการนำเสนอที่ชัดเจน

มีตัวเชื่อมและมีกระแสความคิดที่มีเหตุผล

มีความรู้สึกว่าเขียนได้อย่างสมบูรณ์

2. ลีลาภาษา (Style) ผู้เขียนจะต้องควบคุมภาษาเพื่อก่อให้เกิดเอกลักษณ์ในการเขียนที่เป็นของตนเอง ได้แก่

ใช้ภาษาที่มีลักษณะให้รายละเอียด

บรรยายภาพที่ปรากฏให้มีลักษณะเป็นรูปธรรม

อ่านแล้วเข้าใจง่าย

มีรูปแบบประโยคที่หลากหลาย

มีความสอดคล้องกันของหัวเรื่อง วัตถุประสงค์ และผู้อ่าน

3. การสร้างประโยค (Sentence Formation) ผู้เขียนจะต้องสามารถเขียนประโยคที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่

มีเครื่องหมายจบประโยคที่ถูกต้อง

เขียนประโยคได้อย่างสมบูรณ์ โดยมีส่วนประกอบที่ได้ใจความ

เชื่อมประโยคหรือขยายประโยคได้อย่างเหมาะสม

4. การใช้ภาษา (Usage) ผู้เขียนจะต้องใช้กฎไวยากรณ์อันเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา ได้แก่

มีการอ้างอิงสรรพนามได้อย่างชัดเจน

มีความสอดคล้องระหว่างภาคประธานและภาคแสดง

มีการใช้รูปกริยาและคำสรรพนามที่ได้มาตรฐาน

มีการเลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม

5. กลไกการเขียน (Mechanics) ผู้เขียนจะต้องเขียนเรียงความให้มีลักษณะของภาษาเขียน ได้แก่

มีการขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่อย่างเหมาะสม
มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างเหมาะสม
มีรูปแบบการพิมพ์ที่เหมาะสม
สะกดคำได้ถูกต้อง

การให้คะแนนความสามารถในการเขียนตามเกณฑ์ดังกล่าวใช้มาตราประเมินค่าโดยเริ่มตั้งแต่ 4 (ดีมาก) 3 (ดี) 2 (ปานกลาง) และ 1 (ใช้ไม่ได้) คะแนนดังกล่าวจะได้จากผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คน ซึ่งต้องผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีโดยการศึกษาตัวอย่างงานเขียนหลายๆลักษณะ เพื่อทำความคุ้นเคยกับเกณฑ์การตรวจและความหลากหลายของงานเขียน หลังจากได้ฝึกตรวจงานเขียนจนสามารถตรวจงานเขียนได้เหมาะสมกับงานเขียนทุกรูปแบบแล้ว ผู้ตรวจยังต้องเข้ารับการทดสอบเพื่อประเมินความเหมาะสมในการเป็นผู้ให้คะแนนอีกด้วย

เดวิด ครอส (David Cross 1991: 204-205) ได้สร้างเกณฑ์การตรวจจากองค์ประกอบต่างๆ ของการเขียน ได้แก่ คำศัพท์และตัวสะกด (Vocabulary & Spelling) โครงสร้างประโยค (Sentence Structure) ความราบรื่น (Cohesion) และการบรรลุวัตถุประสงค์(Task Fulfillment) โดยแบ่งเกณฑ์ในการตรวจงานเขียนออกเป็น 4 แบบดังต่อไปนี้

1. การตรวจโดยใช้ใบแสดงรายการตรวจสอบเรียงความแบบมีการชี้แนะ(Task Checklists for Guided Essays) จากองค์ประกอบการเขียนข้างต้น โดยผู้ตรวจจะนำมาแจกแจงรายละเอียด โดยตั้งเป็นคำถามในลักษณะตอบรับ-ปฏิเสธ ให้ครบทุกประเด็น

2. การตรวจโดยใช้ตารางตรวจให้คะแนนเรียงความ (Marking Grids for Essays) แบ่งการให้คะแนน ออกเป็น 4 ด้าน คือ การใช้คำศัพท์และตัวสะกด โครงสร้างประโยค ความราบรื่นของข้อความ และการบรรลุวัตถุประสงค์ แต่ละด้านมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน

3. การตรวจโดยให้น้ำหนักคะแนน (Weighting) ใช้ในการตรวจงานเขียนที่เน้นความสามารถในการสื่อสาร โดยการเพิ่มคะแนนในด้านการการบรรลุวัตถุประสงค์เพิ่มขึ้นจากเดิมให้มากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 40 ของคะแนนเต็ม และให้คะแนนความสามารถด้านไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้คำศัพท์และตัวสะกด โครงสร้างประโยค และความราบรื่นของข้อความเพียงด้านละ 20

4. การตรวจโดยใช้ความรู้สึกประทับใจ (Impressionistic Marking) โดยใช้มาตราการประเมินค่าเป็นตัวกำหนด เริ่มจากการอ่านงานเขียนครั้งแรกอย่างคร่าวๆ เพื่อดูความสมบูรณ์ของเนื้อหา จากนั้นจึงอ่านครั้งที่สองเพื่อดูความราบรื่นและข้อผิดพลาดในด้านคำศัพท์

ตัวสะกดและโครงสร้างประโยค แล้วกำหนดระดับคะแนนตามมาตราประเมินค่า เช่น งานเขียนที่สื่อความหมายได้ดีและมีข้อผิดพลาดน้อยมากให้ระดับ 3 (ดี) งานเขียนที่มีข้อผิดพลาดบ้างด้านคำศัพท์และโครงสร้างแต่สามารถสื่อสารความคิดออกมาได้เป็นที่น่าพอใจให้ระดับ 2 (ผ่าน) งานเขียนที่มีข้อผิดพลาดมากจนจับใจความไม่ได้ให้ระดับ 1 (ไม่ผ่าน)

นอกจากนี้ เดวิด ครอส ได้สร้างเกณฑ์ขึ้นอีกประเภทหนึ่งเรียกว่า เกณฑ์การตรวจโดยภาพรวม (Global Marking) ซึ่งมิได้เน้นองค์ประกอบใดเป็นพิเศษ ไม่มีแบบแผนในการตรวจที่แน่นอน และไม่มีการทำเครื่องหมายใดๆ ลงบนงานเขียน เป็นเกณฑ์ที่ได้ผลรวดเร็วและมีประสิทธิภาพดีมาก ถ้าฝึกฝนจนชำนาญ จะสามารถตรวจย่อหน้าสั้นๆ ของนักเรียนจำนวน 100 คน ได้ภายในเวลา 1 ชั่วโมง เกณฑ์ดังกล่าวยังแบ่งออกเป็น 3 ชนิด ดังต่อไปนี้

1. เกณฑ์แบ่งกลุ่มใหญ่

1.1 อ่านงานเขียนครั้งแรกอย่างรวดเร็ว อย่าให้ลายมือหรือความสะอาดมีอิทธิพลต่อการตรวจ โดยอ่านจนพบว่างานเขียนชิ้นใดดีที่สุดให้วางกองซ้ายสุด งานเขียนชิ้นใดใช้ไม่ได้ให้วางไว้กองทางขวาสุด ส่วนงานเขียนที่อยู่ในระดับปานกลางให้วางไว้ตรงกลาง งานเขียนที่ดีกว่าระดับปานกลางแต่ไม่ดีมากให้วางไว้ทางซ้ายของกองตรงกลาง ส่วยงานเขียนที่ต่ำกับระดับปานกลางแต่ไม่ถึงกับใช้ไม่ได้ให้วางไว้ทางขวาของกองตรงกลาง ดังนั้นจะได้งานเขียนแบ่งเป็น 5 ระดับด้วยกัน โดยเริ่มจากกอง A ทางซ้ายสุดไปจนถึงกอง F ดังตัวอย่างต่อไปนี้

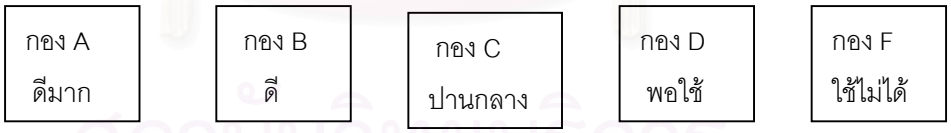

1.2 อ่านเพื่อเรียงลำดับแต่ละกลุ่ม โดยเริ่มจากกลุ่ม A ไปจนถึงกลุ่ม F อ่านงานเขียนในแต่ละกลุ่มอีกครั้ง ดูว่างานเขียนชิ้นใดน่าสนใจที่สุดให้อยู่บนสุด งานเขียนชิ้นใดน่าสนใจน้อยที่สุดให้อยู่ล่างสุด

1.3 อ่านเพื่อสลับกลุ่ม โดยเปรียบเทียบกันระหว่างงานเขียนชิ้นที่อยู่ในช่วงล่างสุดของกลุ่มแรกๆ กับงานเขียนชิ้นที่อยู่ช่วงบนสุดของกลุ่มถัดไป พิจารณาดูว่า งานเขียนที่น่าสนใจน้อยที่สุดของกลุ่มต้นๆ อาจเลื่อนลงไปอยู่รวมกับงานเขียนที่น่าสนใจที่สุดของกลุ่มถัดไป

และงานเขียนที่น่าสนใจที่สุดของกลุ่มถัดมาอาจสมควรเลื่อนขึ้นไปอยู่รวมกับงานเขียนที่น่าสนใจน้อยที่สุดของกลุ่มแรกๆ

2. เกณฑ์แบ่งกลุ่มย่อย จากงานเขียนซึ่งแบ่งออกเป็น 5 กองดังกล่าว ยังอาจขยายระดับคุณภาพงานเขียนออกไปได้อีกกองละ 3 ช่วง ได้แก่ ดีที่สุด (+) มาตรฐาน ( ) และด้อย (-) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

A+	B+	C+	D+	F+
A	B	C	D	F
A-	B-	C-	D-	F-

3. เกณฑ์การให้คะแนน ในกรณีที่จำเป็นต้องมีการรายงานผลออกเป็นตัวเลข อาจกำหนดช่วงคะแนนสูงสุดและต่ำสุดโดยเปรียบเทียบกันแต่ละช่วงคะแนนในเกณฑ์แบ่งกลุ่มย่อยได้ดังต่อไปนี้

100-96	85-81	70-66	55-51	40-36
95-91	80-76	65-61	50-46	35-31
90-86	75-71	60-56	45-41	30-0

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่จะเน้นการวัดและประเมินจากองค์ประกอบที่สำคัญทางภาษาคือ ด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ และกลไกทางการเขียนตามลำดับ และมีการเสนอเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อให้ครอบคลุมการให้คะแนนในแต่ละส่วน เมื่อพิจารณาเกณฑ์การตรวจงานเขียนที่เสนอมาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการตรวจให้คะแนนงานเขียนที่ครอบคลุมสาระสำคัญของความสามารถในการเขียนมากที่สุดคือเกณฑ์การให้คะแนนของ ฮอลลี แอล จาคอบส์ และคณะ จึงได้เลือกเกณฑ์การให้คะแนนดังกล่าวมาใช้วัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

เนื่องจากงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษโดยตรงนั้นยังไม่มีผู้ใดทำไว้ คงมีแต่งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป และงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ

ฉัตรศรุต มาลยมณฑล (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " กลวิธีการสื่อสารในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศึกษานารีวิทยา จำนวน 137 คน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนความเรียงแบบอิสระซึ่งเป็นการเล่าเรื่องหลังจากดูวิดีทัศน์ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง "Cinderella" หลังจากนั้นจึงนำงานเขียนมาตรวจให้คะแนนและเลือกงานเขียนที่ได้คะแนนปานกลางมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเพื่อจำแนกตามกลวิธีการสื่อสาร(Communicative Strategies) พบว่าตัวอย่างประชากรใช้กลวิธีการสื่อสาร 6 กลวิธีได้แก่ 1.กลวิธีลดความซ้ำซ้อน 2. กลวิธีการสรุปกฎกว้างเกินไป 3. กลวิธีการเลือกใช้คำผิด 4. กลวิธีแปลตามตัวอักษร 5. กลวิธีพิถีพิถันเกินไป 6. กลวิธีใช้รูปแบบตายตัว กลวิธีที่ตัวอย่างประชากรใช้มากอันดับแรกคือ กลวิธีลดความซ้ำซ้อน รองลงมาคือกลวิธีสรุปกฎกว้างเกิน และกลวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือ กลวิธีใช้รูปแบบตายตัว

นองศิริ โชติรัตน์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง" การศึกษากลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ" กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ชั้นปีที่ 3 จำนวน 100 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนสูงและต่ำกลุ่มละ 50 คน เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการเขียน และแบบสอบถามกลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูง มีการใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ และนักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูง ใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชาคริต สีห์โรหิจจ์ (2542: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยวมหาวิทยาลัยรังสิต" กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 24 คน โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 3 กลุ่มคือกลุ่มสูง กลาง ต่ำ กลุ่มละ 8 คน ตามเกณฑ์ช่วงคะแนนค่าเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 3 วิชา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 3 ชนิดคือ เรียงความภาษาอังกฤษ 2 ชิ้นงาน แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษที่ดัดแปลงมาจากกรอบที่ โอมอลเลย์และชาโมท์ ได้เสนอไว้จำนวน 110 ข้อ และการสัมภาษณ์แบบควบคุม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้งสามกลุ่มใช้กลวิธีในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัยทาวสถิติเพียง 4 ข้อเท่านั้น ส่วนอีก 106 ข้อนักศึกษาทั้งสามกลุ่มใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อารีรักษ์ มีแจ้ง (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนและกลวิธีในการเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวรที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ" กลุ่มตัวอย่างคือนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวน 60 คน แบ่งเป็นนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำกลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแบบสอบวัดกลวิธีในการเขียน ผลการวิจัยพบว่านิสิตกลุ่มตัวอย่างโดยเฉลี่ยมีการนำกลวิธีเกี่ยวกับการเขียนมาใช้ในระดับปานกลาง นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีการใช้กลวิธีปฏิบัติในขั้นการวางแผนการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลวิธีที่ปฏิบัติในขั้นการเขียนและขั้นการปรับปรุงแก้ไขไม่แตกต่างกัน และความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำไม่แตกต่างกัน

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียน

ปรียา ธีระวงษ์ และคณะ (2525: 63-67) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น " ซึ่งมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเขียนภาษา

อังกฤษของนิสิต และเพื่อประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้นเพื่อแก้ปัญหาที่ค้นพบ กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 730 คนจาก 12 คณะ โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ให้ทำการทดสอบภายแรก ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริม และทำแบบสอบภายหลัง กลุ่มทดลองที่ 2 ให้ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริม และทำแบบสอบภายหลัง และกลุ่มควบคุมให้ทำเพียงแบบทดสอบภายหลังเท่านั้น เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ แบบสอบสมิทธิภาพ 21 ข้อ ผลของการวิจัยพบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระดับต่ำ และนิสิตมีปัญหาในการเรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และโครงสร้างภาษามากเป็นอันดับที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับ และบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้นมีคุณภาพและปริมาณปานกลาง แต่มีประสิทธิภาพต่ำเนื่องจากนิสิตที่ได้เรียนบทเรียนซ่อมเสริมนี้มีความรู้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยอย่างไม่มีนัยสำคัญทางการศึกษา

ทัศนารี เทียมศิริ (2530 : 55 - 58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์สมรรถวิสัยในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามลักษณะการใช้จริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชาราษฎร์อุปถัมภ์” ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 148 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามลักษณะการใช้จริง เมื่อนำแบบสอบนี้ไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างประชากรผลปรากฏว่า นักเรียนได้คะแนนสมรรถวิสัยในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านเกณฑ์ 50% คิดเป็นร้อยละ 88.51 และนักเรียนที่เรียนอยู่ในโปรแกรมต่างกัน ได้แก่ โปรแกรมอังกฤษ – ฝรั่งเศส โปรแกรมวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์โปรแกรมอังกฤษสังคมศึกษา และโปรแกรมอังกฤษ – สังคมศึกษา – คณิตศาสตร์ ได้คะแนนความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รสริน วรรธนะภัฏ (2531 : 113 - 115) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาว่า สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบวัดระดับความสามารถในการเขียน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ผลการวิจัย พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 มีค่าเรียงละดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1 – 5 คือ ระดับ

ทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุดในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตต่ำสุดในระดับที่ 5 คือ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

ศิริพร พัวพันธ์ (2532 : 113 - 114) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดระดับความสามารถในการเขียน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้นักเรียนทำแบบสอบดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด ผลการวิจัย พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี 4, 5 และ 6 มีค่าเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1 – 5 คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสารและระดับวิเคราะห์วิจารณ์ โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุดในระดับที่ 1 คือระดับทักษะกลไกและได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตต่ำสุดในระดับที่ 5 คือ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

รัตนา เล็กพุก (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร” ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน จำนวน 420 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดระดับความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย 1 ฉบับ และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย 1 ฉบับ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการนำแบบสองทั้ง 2 ฉบับ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความรู้ในการเขียนเชิงบรรยายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ เท่ากับ 51.44 และ 63.31 ตามลำดับ นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนเชิงบรรยายต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 42.29 ส่วนนักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนเชิงบรรยายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มครึ่งหนึ่งโดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 56.38 นักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต

ของคะแนนความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย และเมื่อแยกเป็นด้านความรู้และความสามารถสูงกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมชาย อบรม (2538: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร” ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 401 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำมีความสามารถมากที่สุดในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเล่าเหตุการณ์ แบบบรรยาย และแบบจูงใจตามลำดับ

นิฏฐา กัลยาประสิทธ์ (2539: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศและขนาดชั้นเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร” ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงจำนวน 223 คน เพศชายจำนวน 177 คน ซึ่งเรียนในโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ 200 คน และโรงเรียนที่มีขนาดเล็ก 200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดความรู้และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายอย่างละ 1 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ส่วนนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยนักเรียนหญิงได้คะแนนความรู้สูงสุดด้านเนื้อหาสัมพันธ์กับเรื่องที่จะเขียน ต่ำสุดในด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย และได้คะแนนความสามารถสูงสุดในด้านกลไกการเขียน ต่ำสุดด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ส่วนนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความรู้สูงสุดด้านกลไกในการเขียน ต่ำสุดด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย และได้คะแนนความสามารถสูงสุดในด้านกลไกการเขียน ต่ำสุดด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย และเมื่อเปรียบเทียบจากขนาดชั้นเรียน พบว่า นักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนขนาดใหญ่ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของ

คะแนนเต็ม ส่วนนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนนาดเล็กได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม

พิมพันธ์ เวสสะโกศล (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของบัณฑิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์” กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2538 ซึ่งกำลังศึกษาในภาคสุดท้าย ของปีที่ 4 จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบการเขียน เกณฑ์การประเมิน และการอบรมผู้ตรวจ ผลการศึกษาพบว่านักศึกษามีความสามารถเขียนภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับดี (ร้อยละ 71.68) และมีความสามารถในการเขียนงานทางธุรกิจได้ดีกว่างานทางวิชาการ ในการเขียนงานทางด้านธุรกิจ องค์ประกอบการเขียนที่นักศึกษาทำได้ดีคือ ด้านรูปแบบ (Form) และด้านความคิดและเนื้อหา (Ideas and Content) ด้านที่ค่อนข้างอ่อนคือ ด้านการใช้ภาษา (Language) ส่วนการเขียนงานทางวิชาการ องค์ประกอบการเขียนที่นักศึกษาทำได้ดีคือ ด้านการใช้ภาษา (Language) และด้านที่อ่อนคือ ด้านความคิดและเนื้อหา (Ideas and Content)

สุภาณี ชินวงศ์ (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนของนิสิตวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิทยาศาสตร์” กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2541 จำนวน 180 คน และปีการศึกษา 2542 จำนวน 200 คน โดยแบ่งตามระดับความสามารถทางภาษาเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และ ระดับต่ำตามผลคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบทักษะการเขียนแบบอัตนัยซึ่งครอบคลุมการเขียน 4 ประเภท คือ การเขียนตอบคำถาม การเขียนบรรยายกราฟ การเขียนสรุปความ และการเขียนอภิปราย แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิต และแบบสอบความความคิดเห็นของผู้สอนเกี่ยวกับความจำเป็นในการพัฒนาทักษะการเขียนงานประเภทต่างๆ ปัญหาการเขียน วิธีการเรียนการสอนทักษะการเขียนและการตรวจประเมินงานเขียน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความสามารถในการเขียนบรรยายกราฟดีที่สุด รองลงมาคือ การเขียนตอบคำถาม การเขียนสรุปความและการเขียนอภิปรายตามลำดับ และไวยากรณ์เป็นปัญหาที่นิสิตกลุ่มตัวอย่างประสบมากที่สุดในการเขียน รองลงมาคือคำศัพท์ การเรียบเรียงเนื้อความ การคิดเนื้อความที่จะเขียน และกลไกการเขียนตามลำดับ

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

จากการรวบรวมงานวิจัยในต่างประเทศ ผู้วิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน ดังต่อไปนี้

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน

เจ อาร์ เดอ ลาริออส และคณะ (J.R. De Larios ,et.al. 1999: 13-44) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ของคณะศึกษาศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยเมอร์เซีย ประเทศสเปน จำนวน 5 คน เก็บข้อมูลจากการให้นักศึกษารายงานความคิดขณะเขียน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง 4 ลักษณะคือ การเปลี่ยนแปลงความคิด รูปแบบภาษา คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูงกับปานกลาง พบว่ามีการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาแตกต่างกัน โดยนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาปานกลางใช้กลวิธีที่เกี่ยวกับคำศัพท์และโครงสร้างประโยคมากกว่านักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาสูง

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการเขียน

แมเรียน โครว์เฮิร์ธ (Marian Crowherth 1983:12) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการแก้ไขในงานเขียนแบบแสดงความคิด (Expressive Writing) และแบบโน้มน้าว (Persuasive Writing) ของนักเรียนเกรด 5, 7 และ 11 จำนวน 28 คน แบ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเขียนสูงและปานกลาง ให้นักเรียนเขียนเรียงความทิ้งระยะเวลาไว้ 2 วันและทำการแก้ไขภายหลัง โดยแบ่งกลวิธีเป็นการแก้ไขแบบทางการ ระดับคำ ระดับวลี ระดับอนุประโยค ระดับประโยค และระดับพหุประโยค จากการศึกษาพบว่า ไม่พบความแตกต่างในการใช้กลวิธีแก้ไขงานเขียนของงานเขียนทั้ง 2 รูปแบบ อย่างไรก็ตามพบว่า นักเรียนเกรด 11 ที่มีความสามารถในการเขียนสูงใช้กลวิธีการแก้ไขแบบทางการน้อยกว่านักเรียนกลุ่มปานกลาง แต่ใช้กลวิธีการแก้ไขอื่นๆมากกว่านักเรียนกลุ่มปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนในแต่ละเกรด พบว่าปริมาณการใช้กลวิธีการแก้ไขเพิ่มขึ้นตามระดับเกรดอย่างมีนัยสำคัญ แต่ชนิดของการใช้กลวิธีการแก้ไขไม่แตกต่างกัน

ซินเธีย แอล เซลเฟ (Cynthia L. Selfe 1984 : 51-04A) ได้ทำการศึกษากลวิธีการเขียนประเภทการอ่านทบทวนในกรณีศึกษานักศึกษาปีที่ 1 วิชาเอกจิตวิทยาจำนวน 2 คน ที่มีความชำนาญในการเขียนเขียนสูงและต่ำ โดยบันทึกภาพขณะนักศึกษาเขียนงาน และสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เขียนที่มีความชำนาญในการเขียนสูงใช้กลวิธีการอ่านทบทวนในการเขียนน้อยกว่าผู้เขียนที่มีความชำนาญในการเขียนต่ำ ซึ่งผู้เขียนที่มีความชำนาญในการเขียนต่ำใช้กลวิธีการอ่านทบทวนเพื่อแก้ไขปัญหาในการเขียนที่เกิดขึ้นทุกประเภททั้งด้านเนื้อหา ไวยากรณ์ การใช้ภาษา และใช้เวลามากในการอ่านทบทวนหลังการเขียน

ซาราห์ เอช มาร์ติน (Sarah H. Martin 1987: 48-06A) ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีค้นหาความหมายในขณะเขียนและอ่านของนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจำนวน 7 คน โดยให้เขียนและคิดดังขณะเขียน โดยผู้วิจัยบันทึกเสียงขณะเขียนและสังเกตุพฤติกรรมการเขียน พบว่า กลวิธีหาความหมายที่นักเรียนให้ขณะเขียนสามารถแยกออกเป็น 7 ชนิด คือ 1) กลวิธีควบคุม 2) กลวิธีถอดความ 3) กลวิธีใช้ความรู้เดิม 4) กลวิธีใช้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างข้อความ 5) กลวิธีอ่านทบทวน 6) กลวิธีตั้งคำถาม 7) กลวิธีอ้างอิงความเชื่อมโยงระหว่างผู้อ่าน-ผู้เขียน โดยกลวิธีชนิดที่มีปริมาณการใช้มากที่สุดเรียงตามลำดับคือ กลวิธีควบคุม กลวิธีอ่านทบทวน และกลวิธีถอดความ

บาร์บาร่า บัคเกตต์ เลียรี (Barbara Buckett Leary 1990: 51-07A) ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการสอนกลวิธีทางความคิดและกลวิธีทบทวนในการเขียนให้กับนักเรียนเกรด 3 และ5 จำนวน 183 คน ที่มีความสามารถในการเขียนต่ำ โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองกลุ่มแรกได้รับการสอนการใช้กลวิธีทางความคิดในการเขียน กลุ่มทดสองอีกกลุ่มได้รับการสอนการใช้กลวิธีทบทวนแก้ไขในการเขียนเป็นเวลา 6 สัปดาห์ แล้วจึงให้นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มเขียนงานเขียน 2 รูปแบบคือ แบบเล่าเรื่อง และแบบอธิบาย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน กลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มมีคะแนนจากการเขียนแบบเล่าเรื่องสูงกว่ากลุ่มควบคุม แต่ไม่พบความแตกต่างของคะแนนจากงานเขียนแบบอธิบายระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ลุยส์ เซสซอมส์ เฟนเนลลี (Lois Sessoms Fennelly 1990: 51-09A) ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนที่นักเรียนระดับมัธยมจำนวน 130 คนใช้ในการเขียนเกี่ยวกับ

เรื่องสั้นที่ให้อ่าน โดยแบ่งกลวิธีการเขียนเป็น 3 ประเภทคือ กลวิธีสรุปความ กลวิธีตอบสนองอย่างอิสระ และกลวิธีสร้างภาพอย่างมีจินตนาการ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ใช้กลวิธีสร้างภาพอย่างมีจินตนาการมีคะแนนที่ได้จากการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ใช้กลวิธีสรุปความ และนักเรียนที่ใช้กลวิธีตอบสนองงานเขียนอย่างอิสระ

ราฟาเอล ริเซมเบิร์ก (Rafael Risemberg. 1993: 54-04A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลวิธีชี้นำตนเอง (Self-Monitoring Strategy) ที่ใช้ในงานเขียน โดยแบ่งกลวิธีชี้นำตนเองออกเป็น 2 ประเภทคือ 1. การเรียบเรียงและการถ่ายโอน 2. การค้นหาข้อมูล เก็บข้อมูลโดยให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 71 คน อ่านเรื่องที่กำหนดให้แล้วเขียนความเรียงแบบเปรียบความเหมือนและความแตกต่าง (Comparison and Contrast) เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านโดยมีตัวอย่างงานเขียนให้ ทำการวัดการใช้กลวิธีชี้นำตนเองประเภทการเรียบเรียงและการถ่ายโอนโดยให้คะแนนจากการจดบันทึกหรือการเขียนวางโครงร่างก่อนการเขียน ส่วนกลวิธีค้นหาข้อมูลนั้นวัดโดยการจับเวลาที่ผู้เรียนใช้ศึกษาตัวอย่างงานเขียนแบบเปรียบความเหมือนและความแตกต่าง ผลการศึกษาพบว่า การใช้กลวิธีค้นหาข้อมูลนั้นมีความสัมพันธ์กับคะแนนของงานเขียน

ริค อาร์ พริเบิล (Rick R. Pribyl 1997: 59-07A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้การแก้ไขเป็นกลวิธีในการปรับปรุงงานเขียนของนักเรียนชั้น 12 จำนวน 102 คน ในมลรัฐแคนซัส ซิตี้ โดยแยกประเภทการแก้ไขจากระดับคำถึงระดับพหุประโยค วิเคราะห์งานเขียนฉบับร่าง เปรียบเทียบฉบับร่างกับฉบับสมบูรณ์ และหาความสัมพันธ์ของระดับการแก้ไขกับคุณภาพของงานเขียน ผลการศึกษาพบว่า จำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคเพิ่มมากขึ้นจากฉบับร่างถึงฉบับสมบูรณ์ และพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนงานเขียนกับปริมาณการแก้ไขในงานเขียนฉบับร่างของผู้ที่มีคะะแนนจากการเขียนสูงสุดและต่ำสุด

ลินเซย์ เอ็ม วิลเลียม (Linsey M. William 1998 : 51-07A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนของนักเรียนเกรด 7 จำนวน 28 คน ที่มีคะแนนความสามารถในการเขียนสูงจากการทดสอบที่ชื่อว่า Maryland Writing Test (MWT) เก็บข้อมูลโดยบันทึกเสียงการคิดดังของนักเรียนและการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้สอน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนใช้เวลาในขั้นตอนการเขียนร่างและใช้กลวิธีการแก้ไขมากกว่าการกลวิธีวางแผนการเขียน กลวิธีการวางแผนการเขียนส่วนมากมักเกี่ยวกับเนื้อหา กลวิธีการแก้ไขส่วนมากมักเกี่ยวกับระดับคำและประโยค ผู้ที่มี

คะแนนในการเขียนสูงสุดมีกลวิธีการควบคุมตนเองในการเขียนมากที่สุด โดยได้เสนอแนะให้การสอนเขียนควรเน้นกระบวนการเขียนและการใช้กลวิธีวางแผนเกี่ยวกับเนื้อหา

มาร์ค โทแรนซ์ และคณะ (Mark Torrance , et. al. 2000 : 181-200) ได้ทำการศึกษากลวิธีการเขียนเรียงความของนักศึกษาระดับปริญญาตรี 715 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามโดยแบ่งกลวิธีการเขียนออกเป็น 4 ประเภทคือ 1) กลวิธีเขียนร่างส่วนย่อย (Minimal Drafting Strategy) 2) กลวิธีเขียนเค้าโครงและพัฒนา (Outline and Develop Strategy) 3) กลวิธีวางแผนอย่างละเอียด (Detailed Planning Strategy) 4) กลวิธีคิดแล้วเขียน (“Think then Do Strategy”) ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีที่พบในงานเขียนที่ได้คะแนนสูงคือ กลวิธีวางแผนอย่างละเอียด และกลวิธีคิดแล้วเขียน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ดอริส เพรเดอร์ และวิลเลียม พาเดีย (Doris Prater and William Padia 1983: 127-134)ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนรูปแบบเนื้อเรื่อง 3 ประเภทของนักเรียนเกรด 4 จำนวน 70 คน และเกรด 6 จำนวน 70 คน จากโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่งในรัฐแคลิฟอร์เนีย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนทั้ง 2 ระดับ ได้คะแนนจากการเขียนเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น (Expressive Writing) มากกว่าคะแนนในการเขียนเรื่องแบบโน้มน้าว (Persuasive Writing) และการเขียนเรื่องแบบอธิบาย (Expository Writing)

มาร์ค เคลลอก แมคควิลแลน (Mark Kellog McQuillan 1984: 1025-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อวัดความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับ 7, 8 และ 9 กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนระดับ 7, 8 และ 9 จำนวน 450 คน ซึ่งได้รับการสุ่มให้เขียนงานเขียน 12 ชิ้น ที่แทนข้อความ (Discourse) 3 ประเภท และสภาพการณ์ของผู้สื่อสาร-ผู้อ่าน 2 แบบ (แบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ) ใช้เวลาเขียน 8 สัปดาห์ แล้วนำผลงานมาตรวจให้คะแนน โดยวิธีการตรวจที่พิจารณาคุณภาพรวมของงานเขียน (Holistic Scoring) ผลการวิจัยพบว่า ประเภทของข้อความและลักษณะของผู้อ่าน มีผลกระทบที่ต่างกันต่อความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม และพบว่าความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนในแต่ละระดับชั้นแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด แสดงให้เห็นว่า การเขียนเป็นทักษะที่มีหลายองค์ประกอบ โดยแปรผันไปตามลักษณะของหัว

เรื่องหรือประเภทข้อความของงานเขียน อายุของผู้เขียน และผลสัมฤทธิ์ด้านการรู้หนังสือ (Literacy Achievement)

เอวิวา ฟรีดแมน และเอียน พริงเกิล (Aviva Freedman and Ian Pringle 1987: 73-84) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนอายุ 12 และ 13 ปี พบว่านักเรียนจำนวนร้อยละ 98 สามารถเขียนเรื่องแบบเล่าเรื่อง (Narration) ได้ดี ขณะที่นักเรียนจำนวนเพียงร้อยละ 12.5 เท่านั้นที่เขียนเรื่องแบบให้เหตุผล (Argumentation) ได้ดี

เอ เอ็น แอปเปิลบี และคณะ (A. N. Applebee et.al, 1990: 21) ได้รายงายผลการวิจัยของ The NAEP ในปี 1986 ซึ่งทำการศึกษากลุ่มประชากรที่เป็นนักเรียนระดับ 4, 8 และ 11 จำนวน 90 คนเพื่อศึกษาว่า ความสามารถในการถ่ายทอดงานเขียนออกมาของนักเรียนหญิง และนักเรียนชายแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนประเภทต่างๆ จำนวน 4 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนระดับ 4,8 และ 11 เพศหญิงและเพศชายมีความสามารถถ่ายทอดงานเขียนออกมาดีกว่าเพศชาย

จอร์จ อิงเกิลฮาร์ด จูเนียร์ และคณะ (George Engelhard, Jr. et al. 1992:315-336) ได้ทำการศึกษาถึงผลของรูปแบบเนื้อเรื่อง ความต้องการด้านประสบการณ์และเพศต่อคุณภาพงานเขียนของนักเรียนโดยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนเกรด 8 ที่เข้าสอบการประเมินผลการเขียนของรัฐที่รัฐจอร์เจียในปี ค.ศ. 1989 และ 1990 จำนวน 125,756 คน ผลการศึกษาพบว่าทั้งรูปแบบของเนื้อเรื่อง ความต้องการด้านประสบการณ์และเพศของผู้เขียนต่างก็เป็นสิ่งทำนายถึงคุณภาพการเขียนได้ดี ในเรื่องรูปแบบของเนื้อเรื่องพบว่านักเรียนสามารถทำคะแนนได้ดีที่สุดในการเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative) การเขียนแบบบรรยาย (Descriptive) และการเขียนแบบโน้มน้าว (Persuasive) นักเรียนทำคะแนนได้รองลงไปตามลำดับ และนักเรียนเพศหญิงเขียนเรื่องได้มีคุณภาพมากกว่านักเรียนเพศชาย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง "การศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร" ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การศึกษาค้นคว้า
2. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนทักษะการเขียน กระบวนการเขียนและกลวิธีในการเขียนภาษาอังกฤษ จากหนังสือ วารสาร งานวิจัย ตลอดจนวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ
2. ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
3. ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบ แบบสัมภาษณ์ จากหนังสือ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับการศึกษากลวิธีในการเขียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งประกอบด้วยนิสิตภาคปกติ และภาคพิเศษ ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) นิสิตชั้นปีที่

4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ภาคปกติ ปีการศึกษา 2544 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 205422 การเขียนความเรียงและรายงาน (Essay and Report Writing) ภาคการศึกษาต้น จำนวน 73 คน การที่เลือกนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษเป็นตัวอย่างประชากร เนื่องจากเป็นนิสิตกลุ่มที่มีความรู้และทักษะทางการเขียนภาษาอังกฤษมากพอที่จะระบุการใช้กลวิธีในการเขียนของตนเองได้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมดมี 2 ชุด คือ

ก. หัวข้อการเขียนแบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย และแบบให้เหตุผล

ข. รายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา และแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. กำหนดหัวข้องานเขียน 3 รูปแบบ ได้แก่ การเขียนแบบเล่าเรื่อง การเขียนแบบบรรยาย และการเขียนแบบให้เหตุผล ประเภทละ 1 หัวเรื่อง ได้แก่

การเขียนแบบเล่าเรื่อง	“An Unforgettable Moment of My Childhood”
การเขียนแบบบรรยาย	“How would you describe a typical house 50 years from now?”
การเขียนแบบให้เหตุผล	“The Best Way to Spend a ฿Million”

ผู้วิจัยนำหัวข้องานเขียนที่กำหนดขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมของชื่อเรื่อง แล้วนำมาแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความเหมาะสมของชื่อเรื่อง ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่ามีความเหมาะสมตามรูปแบบเนื้อเรื่องดีแล้ว ผู้วิจัยจึงนำไปทดลองใช้กับนิสิตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร คือนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ภาคพิเศษจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของหัวข้องานเขียนก่อนนำไปใช้จริง ซึ่งจากการทดลองให้นิสิตเขียนความเรียงตามหัวข้อที่กำหนดให้และจากการสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่เกี่ยวกับหัวข้องานเขียน พบว่านิสิตสามารถเขียนความเรียงตามหัวข้อที่กำหนดให้ได้ แต่ในหัวข้องานเขียนแบบให้

เหตุผลเรื่อง “The Best Way to Spend a ฿Million” นั้น พบว่าเป็นหัวข้อที่นิสิตมีความสนใจที่จะเขียนน้อยที่สุด และเขียนด้วยความยาวไม่มากนัก ผู้วิจัยจึงนำผลไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาและเปลี่ยนหัวข้องานเขียนแบบให้เหตุผลจาก “The Best Way to Spend a ฿Million” เป็น “ In your Opinion, what would be the reason for being single or married, and which is your choice.?” แล้วจึงนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร

2. จัดทำรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนและแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษานั้น ผู้วิจัยนำรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของ เจ อาร์ เดอ ลาริออส และคณะ (J.R. De Larios, et. al. 1999: 13-44) มาปรับปรุงใช้โดยประกอบด้วยกลวิธี 5 ประเภทคือ กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางลีลาภาษา กลวิธีทางคำศัพท์ กลวิธีทางโครงสร้าง และกลวิธีอื่นๆ ที่นิสิตใช้เพื่อปรับโครงสร้างภาษาในขณะเขียน ส่วนแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนนั้น มีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ประกอบด้วยคำถามปลายเปิดที่ถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนตามรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาทั้ง 5 ประเภท เพื่อตรวจสอบการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิต

2.1 นำรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนและแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณา เมื่อปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) ตรวจความครอบคลุมของเนื้อหา ความเหมาะสมของการใช้ภาษา แล้วนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งสามารถสรุปความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในการแก้ไขรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาตามประเภทกลวิธีได้ดังต่อไปนี้

ก. กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้ทำการแก้ไขภาษาที่ใช้ในกลวิธีย่อยข้อ 1.3 ดังนี้

จากเดิม	การ<u>จัดระเบียบ</u>ของข้อความใหม่โดยคำนึงถึงลำดับเหตุผลและเวลา
แก้ไขเป็น	การ<u>เรียบเรียงส่วนใดส่วนหนึ่ง</u>ของข้อความใหม่โดยคำนึงถึงลำดับเหตุผลและเวลา

ข. กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางลีลาภาษา ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้ทำการแก้ไขรายละเอียดของกลวิธีย่อยข้อ 2.1 ดังนี้

จากเดิม การใช้คำเชื่อม เพื่อเชื่อมระหว่างคำ วลี อนุประโยค และประโยค

แก้ไขเป็น การใช้คำเชื่อม เพื่อเชื่อมระหว่างคำ วลี อนุประโยค ประโยค และย่อหน้า

ค. กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางคำศัพท์ ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้ทำการเพิ่มเติมกลวิธีย่อยอีก 1 ประเภท นอกเหนือจากกลวิธีย่อยข้อ 3.1 คือ การใช้คำในภาษาที่2 ที่มีความหมายเท่าเทียมกับคำในภาษาที่1 และ ข้อ 3.2 การเปลี่ยนตัวสะกด โดยให้แทรกกลวิธีย่อยที่เกี่ยวกับ การเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการใช้คำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้นและการใช้สำนวนแทนคำศัพท์ เป็นกลวิธีย่อยข้อ 3.2 และให้ย้ายการเปลี่ยนตัวสะกด เป็นข้อ 3.3ดังนี้

เพิ่มกลวิธีย่อยข้อ 3.2 คือ การเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการใช้คำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการใช้สำนวนแทนคำศัพท์

ง. กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้าง ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้เพิ่มกลวิธีย่อยโดยแยกการเปลี่ยนพจน์ของนามและกริยาในข้อ 4.2 ออกมาเป็นข้อ 4.3 ดังนี้

จากเดิม การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความที่เกี่ยวกับเครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ และพจน์ของนามและกริยา

แก้ไขเป็น การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความที่เกี่ยวกับเครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ (ข้อ 4.2)

และเพิ่ม การเปลี่ยนพจน์และรูปของกริยา และพจน์ของนาม (ข้อ 4.3)

นอกจากนั้น ผู้ทรงคุณวุฒิได้แนะนำให้เพิ่มกลวิธีย่อยในกลวิธีทางโครงสร้าง ที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนคำบุพบท และการเปลี่ยนคำนำหน้านาม ดังนี้

เพิ่ม การเปลี่ยนคำบุพบท (ข้อ 4.4)
การเปลี่ยนคำนำหน้านาม (ข้อ 4.5)

2.2 นำรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนและแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ภาคพิเศษ จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน โดยผู้วิจัยให้นิสิตเขียนงานเขียนภายใต้หัวข้อที่กำหนดให้ และให้นิสิตระบุการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาทุกครั้งขณะทำการเขียน ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ทันทีหลังจากการเขียน และทำการบันทึกเทปขณะสัมภาษณ์ไว้เพื่อตรวจสอบข้อมูล หลังจากนั้นผู้วิจัยนำงานเขียนของนิสิตและผลจากการสัมภาษณ์มาพิจารณาเพื่อปรับปรุงรายการกลวิธีและแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน ซึ่งจากการทดลองให้นิสิตระบุรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาและการทดลองใช้แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพบว่าการปรับโครงสร้างภาษาที่นิสิตได้ระบุไว้ในประเภทที่ 5 นั้น เกี่ยวกับการเปลี่ยนคำสรรพนาม ซึ่งเป็นลักษณะของการปรับโครงสร้างภาษาที่เกี่ยวกับกลวิธีทางโครงสร้าง ผู้วิจัยจึงได้ทำการแก้ไขรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาและแบบสัมภาษณ์ดังนี้คือ ตัดทิ้งกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทที่ 5 คือกลวิธีอื่นๆ ที่นิสิตใช้เพื่อปรับโครงสร้างภาษาในขณะเขียน แล้วจึงเพิ่มกลวิธีย่อยที่ 4.6 คือ การเปลี่ยนคำสรรพนามไว้ในกลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้าง (ดูตัวอย่างรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาและแบบสัมภาษณ์ในภาคผนวก ค)

2.3 ผู้วิจัยนำรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาและแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้กับนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อนำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยเสนอต่ออธิการบดีมหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อขออนุมัติในการทำวิจัย

2. ติดต่อคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และฝ่ายวิชาการ เพื่อขออนุญาติในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยกับตัวอย่างประชากรนิสิตเพื่อกำหนดวัน เวลา และห้องเรียน

3. ผู้วิจัยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 6 สัปดาห์กับนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 205422 การเขียนความเรียงและรายงาน (Essay and Report Writing) ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2544

ก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา พร้อมทั้งให้ตัวอย่างกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทต่างๆ ให้นิสิตได้เข้าใจเป็นเวลา 1 ชั่วโมง แล้วจึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

<u>สัปดาห์ที่ 1</u> ให้นิสิตเขียนข้อความในลักษณะการเขียนแบบเล่าเรื่องประมาณ 150-200 คำภายในเวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที โดยผู้วิจัยกำหนดหัวเรื่องให้ คือ “An Unforgettable Moment of My Childhood” พร้อมทั้งให้รายการของกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทต่างๆ เพื่อให้นิสิตสามารถระบุกลวิธีที่ใช้ในการเขียนฉบับร่างโดยให้นิสิตปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นิสิตลงมือเขียนฉบับร่างพร้อมทั้งทำการปรับโครงสร้างภาษา โดยต้องระบุกลวิธีปรับโครงสร้างภาษาทุกครั้งที่ทำการปรับเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ

2. นิสิตนำส่งงานเขียนฉบับร่าง

หลังจากรวบรวมงานเขียนของนิสิตทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยเลือกนิสิตที่มีปัญหาในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนจำนวน 29 คน เพื่อทำการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่นิสิตใช้ในการเขียนแบบเล่าเรื่อง และเพื่อตรวจสอบข้อมูลในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่นิสิตได้ระบุไว้ในการเขียน

สัปดาห์ที่ 2 ให้นิสิตคัดลอกงานเขียนแบบเล่าเรื่องที่ได้เขียนไว้ในสัปดาห์ที่ 1 ให้เป็นฉบับสมบูรณ์ ถ้านิสิตต้องการปรับเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ ให้นิสิตระบุกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่ใช้ทุกครั้งไว้ในฉบับร่าง แล้วจึงให้นิสิตปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นิสิตคัดลอกงานเขียนที่ได้ทำการปรับโครงสร้างภาษาแล้วให้เป็นฉบับสมบูรณ์
2. นิสิตนำงานเขียนส่งทั้งฉบับร่างและฉบับสมบูรณ์

สัปดาห์ที่ 3 ให้นิสิตเขียนข้อความในลักษณะการเขียนแบบบรรยายประมาณ 150-200 คำภายในเวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที โดยผู้วิจัยกำหนดหัวเรื่องให้ คือ ""How would you describe a typical house 50 years from now?" พร้อมทั้งให้รายการของกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทต่างๆ เพื่อให้นิสิตสามารถระบุกลวิธีที่ใช้ในการเขียนฉบับร่างโดยให้นิสิตปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นิสิตลงมือเขียนฉบับร่างพร้อมทั้งทำการปรับโครงสร้างภาษา โดยต้องระบุกลวิธีปรับโครงสร้างภาษาทุกครั้งที่ทำการปรับเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ
2. นิสิตนำส่งงานเขียนฉบับร่าง

หลังจากรวบรวมงานเขียนของนิสิตทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยเลือกนิสิตที่มีปัญหาในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนรองลงมาจากกลุ่มแรกจำนวน 24 คน เพื่อทำการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่นิสิตใช้ในการเขียนแบบบรรยาย และเพื่อตรวจสอบข้อมูลในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่นิสิตได้ระบุไว้ในการเขียน

สัปดาห์ที่ 4 ให้นิสิตคัดลอกงานเขียนแบบบรรยายที่ได้เขียนไว้ในสัปดาห์ที่ 3 ให้เป็นฉบับสมบูรณ์ ถ้านิสิตต้องการปรับเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ ให้นิสิตระบุกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่ใช้ทุกครั้งไว้ในฉบับร่าง แล้วจึงให้นิสิตปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นิสิตคัดลอกงานเขียนที่ได้ทำการปรับโครงสร้างภาษาแล้วให้เป็นฉบับสมบูรณ์
2. นิสิตนำงานเขียนส่งทั้งฉบับร่างและฉบับสมบูรณ์

สัปดาห์ที่ 5 ให้นิสิตเขียนข้อความในลักษณะการเขียนแบบให้เหตุผลประมาณ 150-200 คำภายในเวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที โดยผู้วิจัยกำหนดหัวเรื่องให้ คือ " In your Opinion, what would be the reason for being single or married, and which is your choice.?"พร้อมทั้งให้

รายการของกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทต่างๆ เพื่อให้นิสิตสามารถระบุกลวิธีที่ใช้ในการเขียนฉบับร่างโดยให้นิสิตปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นิสิตลงมือเขียนฉบับร่างพร้อมทั้งทำการปรับโครงสร้างภาษา โดยต้องระบุกลวิธีปรับโครงสร้างภาษาทุกครั้งที่ทำการปรับเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ
2. นิสิตนำส่งงานเขียนฉบับร่าง

หลังจากรวบรวมงานเขียนของนิสิตทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยเลือกนิสิตที่ไม่ค่อยมีปัญหาในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนจำนวน 20 คน เพื่อทำการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่นิสิตใช้ในการเขียนแบบให้เหตุผล และเพื่อตรวจสอบข้อมูลในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่นิสิตได้ระบุไว้ในการเขียน

<u>สัปดาห์ที่ 6</u> ให้นิสิตคัดลอกงานเขียนแบบให้เหตุผลที่ได้เขียนไว้ในสัปดาห์ที่ 5 ให้เป็นฉบับสมบูรณ์ ถ้านิสิตต้องการปรับเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ ให้นิสิตระบุกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่ใช้ทุกครั้งไว้ในฉบับร่าง แล้วจึงให้นิสิตปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นิสิตคัดลอกงานเขียนที่ได้ทำการปรับโครงสร้างภาษาแล้วให้เป็นฉบับสมบูรณ์
2. นิสิตนำงานเขียนส่งทั้งฉบับร่างและฉบับสมบูรณ์

ในการตรวจให้คะแนนงานเขียนฉบับสมบูรณ์ของนิสิต ทั้ง 3 รูปแบบ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการตรวจงานเขียนโดยใช้เกณฑ์ของ เอช แอล จาคอบส์ และคณะ (H.L. Jacobs, et al. 1981: 28-29) เป็นแนวในการตรวจให้คะแนน ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
เนื้อหา	30-27	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนดี เขียนได้ความดี ขยายความได้อย่างต่อเนื่องและสมเหตุสมผล มีเนื้อหาที่ตรงกับงานเขียนประเภทต่างๆ
	26-22	ดี-ปานกลาง	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนบ้าง เขียนพอได้ความ และพอที่จะขยายความอย่างต่อเนื่องสมเหตุสมผลได้ เนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องที่ให้เขียน แต่ขาดรายละเอียดที่ตรงกับงานเขียนประเภทต่างๆ
	21-17	พอใช้-อ่อน	มีความรู้เรื่องที่เขียนอย่างจำกัด เขียนได้ความน้อย ไม่สามารถขยายความได้
	16-13	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้ในเรื่องที่เขียนเลย เขียนไม่ได้ความ เขียนไม่ตรงประเภทหรือประเมินไม่ได้
การเรียบเรียง	25-22	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	เขียนความเรียงได้อย่างสละสลวย แสดงความคิด เสนอความคิดเห็นได้อย่างชัดเจนและมีเหตุผลมาสนับสนุน เขียนได้กระทัดรัดและตรงจุด สามารถเรียบเรียงความคิดได้ดี ประมวลความคิดอย่างมีเหตุผล แสดงความคิดอย่างต่อเนื่องตรงกับประเภทของงานเขียน
	21-18	ดี-ปานกลาง	บางครั้งความคิดไม่ต่อเนื่อง ประมวลความคิดไม่ดีนัก แต่ยังจับใจความสำคัญได้ ไม่มีรายละเอียดสนับสนุน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
			มากนัก เขียนแบบมีเหตุผลแต่ขาดการลำดับความคิดที่สอดคล้องกับประเภทของงานเขียน
	17-13	พอใช้-อ่อน	เขียนไม่ดีนัก ความคิดยังสับสนหรือไม่ต่อเนื่อง ขาดการลำดับความคิดและการพัฒนาความคิดให้ตรงกับประเภทของงานเขียน
	12-9	อ่อนมาก	เขียนไม่รู้เรื่อง ไม่มีการประมวลความคิดหรือเขียนน้อยมากจนประเมินไม่ได้ตามประเภทของงานเขียน
การใช้ไวยากรณ์สัมพันธ์	20-18	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	ใช้ประโยครูปแบบซับซ้อนได้ดี มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องความระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนามพหูพจน์ การเรียงลำดับคำนำหน้านาม คำสรรพนาม และคำบุพบท ตรงตามประเภทของงานเขียน
	17-14	ดี-ปานกลาง	ใช้รูปแบบประโยคได้ถูกแต่เป็นประโยคแบบง่ายๆ มีข้อผิดพลาดน้อยในเรื่องโครงสร้างของประโยค มีข้อผิดพลาดหลายแห่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนามพหูพจน์ การเรียงลำดับคำ และหน้าที่ของคำนามคำสรรพนาม และคำบุพบท แต่ข้อผิดพลาดเหล่านี้ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนจากประเภทของงานเขียน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
	13-9	พอใช้-อ่อน	มีข้อผิดพลาดหลายแห่งในเรื่องโครงสร้างของประโยค พบข้อผิดพลาดบ่อยในเรื่องการใช้รูปปฏิเสธ ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนามพหูพจน์ การเรียงลำดับคำและหน้าที่ของคำนาม คำสรรพนาม และคำบุพบท เขียนเป็นช่วงๆ โดยเว้นคำ ข้อผิดพลาดมีมากจนจับความไม่ได้ตามประเภทของงานเขียน
	8-5	อ่อนมาก	ไม่รู้เรื่องโครงสร้างของประโยคเลย พบแต่ที่ผิด สื่อความไม่ได้ มีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะประเมินได้ตามประเภทของงานเขียน
การใช้ศัพท์	15-13	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	ใช้ศัพท์มีความหมายลึกซึ้ง เลือกใช้คำศัพท์และสำนวนได้อย่างเหมาะสม ใช้คำศัพท์แบบรู้จริง ใช้สำนวนที่เหมาะสมกับประเภทของงานเขียน
	12-10	ดี-ปานกลาง	ใช้ศัพท์ได้ตามความต้องการ บางครั้งใช้ศัพท์และสำนวนไม่ถูกต้อง แต่ยังสื่อความหมายได้ ตามประเภทของงานเขียน
	9-7	พอใช้-อ่อน	ใช้ศัพท์ในวงจำกัดใช้ศัพท์และสำนวนผิดบ่อยๆ ไม่สามารถสื่อความได้ตามประเภทของงานเขียน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
	6-4	อ่อนมาก	ใช้ศัพท์จากภาษาแรกหรือศัพท์ที่แปลจากภาษาแม่คำต่อคำ มีความรู้เรื่องศัพท์สำนวน และรูปแบบคำน้อยมาก มีข้อมูลน้อยเกินกว่าที่จะประเมิน
การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า	10-9	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	มีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนดี มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคการใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า
	8-7	ดี-ปานกลาง	พบข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอนการใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้าเป็นบางครั้ง แต่ไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยน
	6-5	พอใช้-อ่อน	พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า เขียนลายมืออ่านไม่ออก จับความไม่ได้
	4-3	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียน พบแต่ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้า เขียนไม่เป็นตัว มีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะประเมินได้

ผู้วิจัยหาค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนงานเขียน โดยผู้วิจัยนำงานเขียนทั้ง 3 รูปแบบ จำนวน 15 ฉบับไปฝึกตรวจกับผู้ทรงคุณวุฒิ (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) และผู้ช่วยวิจัยที่เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี ตามเกณฑ์ของ เอช แอล จาคอบส์ และคณะ (H.L. Jacobs, et al. 1981: 28-29) จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการตรวจมาคำนวณหาค่า

ความสอดคล้องในการตรวจของผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้วิจัย ผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้ช่วยวิจัย และผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย โดยใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation) ซึ่งผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจงานเขียนระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของการตรวจให้คะแนนงานเขียนระหว่างผู้วิจัย ผู้ช่วยวิจัย และผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้ตรวจ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนงานเขียน(r_{xy})
ผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้วิจัย	0.82
ผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้ช่วยวิจัย	0.84
ผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย	0.84

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{xy}) ระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้วิจัย ผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้ช่วยวิจัย และผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย มีค่าเท่ากับ 0.82, 0.84 และ 0.84 ตามลำดับ แสดงว่าการตรวจให้คะแนนงานเขียนระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย มีความสอดคล้องกันในระดับสูง

ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงของการตรวจงานเขียนของตนเอง และของผู้ช่วยวิจัย โดยนำงานเขียน 15 ฉบับเดิมมาทำการตรวจอีกครั้ง โดยเว้นระยะเวลาประมาณ 1 สัปดาห์จากการตรวจครั้งแรก นำคะแนนที่ได้จากการตรวจงานเขียนทั้ง 2 ครั้งของผู้วิจัย และของผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าความเที่ยงในการตรวจงานเขียน โดยใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation) ซึ่งผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจงานเขียนในช่วงเวลาที่ต่างกันของผู้วิจัย และของผู้ช่วยวิจัย ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนงานเขียนในช่วงเวลาที่ต่างกันของผู้วิจัย และของผู้ช่วยวิจัย

ผู้ตรวจ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนงานเขียน (r_{xy})
ผู้วิจัย	0.94
ผู้ช่วยวิจัย	0.90

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r_{xy}) ของการตรวจงานเขียนในช่วงเวลาที่ต่างกันของผู้วิจัยมีค่าเท่ากับ 0.94 และของผู้ช่วยวิจัยมีค่าเท่ากับ 0.90 ตามลำดับ แสดงว่าการตรวจให้คะแนนงานเขียนในช่วงเวลาที่ต่างกันของผู้วิจัย และของผู้ช่วยวิจัย มีความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนงานเขียนอยู่ในระดับสูง

จากนั้นผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย จึงทำการตรวจงานเขียนฉบับสมบูรณ์ของนิสิตทั้ง 3 รูปแบบ โดยใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนของเอช แอล จาคอบส์และคณะ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำงานเขียนฉบับสมบูรณ์ของนิสิตทั้ง 3 รูปแบบมาตรวจให้คะแนน แล้วคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\overline{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของความสามารถในการเขียนความเรียงแต่ละรูปแบบ และแบ่งนิสิตออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ โดยใช้เกณฑ์ 27%

2. นำข้อมูลการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนงานเขียนทั้ง 3 รูปแบบของนิสิตมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีแจกแจงความถี่

3. เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตทั้ง 3 รูปแบบได้แก่ แบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย และแบบให้เหตุผล โดยใช้ไคสแควร์ (χ^2)

4. เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษแต่ละรูปแบบของนิสิตที่มีความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ โดยใช้ไคสแควร์ (χ^2)

5. นำข้อมูลที่ได้จากการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนของนิสิตมาสรุปลักษณะการใช้กลวิธีแต่ละประเภท พร้อมทั้งตัวอย่างการใช้กลวิธีแต่ละประเภท และนำเสนอข้อมูลของลักษณะการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตในการเขียนแต่ละประเภทกลวิธีโดยการบรรยาย

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีการทางสถิติเพื่อหาค่าทางสถิติดังต่อไปนี้

1. หาค่าความสอดคล้องและความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนงานเขียนด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation) โดยใช้สูตร

$$r_{XY} = \frac{N\Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N\Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{XY} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

X แทน คะแนนที่ได้จากการตรวจของผู้ตรวจคนที่ 1

Y แทน คะแนนที่ได้จากการตรวจของผู้ตรวจคนที่ 2

N แทน จำนวนนิสิตที่ทำแบบสอบทั้งหมด

Σ แทน การรวมกันของคะแนนทั้งหมด

(ประคอง กรรณสูต 2535: 37)

2. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) ของคะแนนที่ได้จากเขียนงานเขียน โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่ามัชฌิมเลขคณิต

ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างประชากร

(ประคอง กรรณสูต 2535: 72)

3. หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. - Standard Deviation) ของคะแนนในแต่ละกลุ่มโดยใช้สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{\Sigma (X - \bar{X})^2}{N}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนของกลุ่มตัวอย่างประชากรแต่ละคนในกลุ่ม

$\bar{X}$ แทน มัชฌิมเลขคณิต

N แทน จำนวนคะแนนทั้งหมดในแต่ละกลุ่ม

(ประคอง กรรณสูต 2535: 82)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. เปรียบเทียบความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนโดยใช้ไคสแควร์ χ^2

$$\chi^2 = \sum_{k=1}^{k} \frac{(O_I - E_I)^2}{E_I}$$

เมื่อ O_I แทน ความถี่ที่สังเกตได้

E_I แทน ความถี่ที่คาดว่าจะเป็น

I มีค่าตั้งแต่ 1 – *k* เมื่อ *k* เป็นจำนวนกลุ่มในกลุ่มตัวอย่าง

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2540 : 175)

5. การคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ โดยใช้สูตร

$$\text{ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ} = \frac{\text{ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียน}}{\text{คะแนนเต็ม}} \times 100$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบภายใต้หัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด พร้อมทั้งให้นิสิตระบุการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำเสนอเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบได้แก่ แบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย และแบบให้เหตุผล ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ในการเขียนแต่ละรูปแบบ

ตอนที่ 5 การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร: การศึกษาลักษณะการใช้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบได้แก่ แบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย และแบบให้เหตุผล ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร นำเสนอในตารางที่ 3-7

ตารางที่ 3 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ

รูปแบบความเรียง / กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา	แบบเล่าเรื่อง	แบบบรรยาย	แบบให้เหตุผล	รวม
1. กลวิธีทางความคิด	209	196	217	622
2. กลวิธีทางลีลาภาษา	49	18	24	91
3. กลวิธีทางคำศัพท์	185	160	172	517
4. กลวิธีทางโครงสร้าง	249	138	136	523
รวม	692	512	549	1753

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเรียงตามลำดับความถี่จากมากไปหาน้อยดังนี้คือ กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางโครงสร้าง กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางลีลาภาษา

เมื่อพิจารณาแยกตามรูปแบบความเรียงพบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาเรียงตามลำดับความถี่จากมากไปหาน้อยดังนี้คือ การเขียนแบบเล่าเรื่อง แบบให้เหตุผล และแบบบรรยายตามลำดับ เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนแบบเล่าเรื่อง พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีทางโครงสร้างมากที่สุด รองลงมาคือ กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางลีลาภาษาตามลำดับ ส่วนในการเขียนแบบให้เหตุผล พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีทางความคิดมากที่สุด รองลงมาคือ กลวิธีทางคำศัพท์ กลวิธีทางโครงสร้าง และกลวิธีทางลีลาภาษาตามลำดับ และในการเขียนแบบบรรยาย พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีทางความคิดมากที่สุด รองลงมาคือ กลวิธีทางคำศัพท์ กลวิธีทางโครงสร้าง และกลวิธีทางลีลาภาษาตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิดของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ

กลวิธีทางความคิด	รูปแบบความเรียง			รวม
	แบบเล่าเรื่อง	แบบบรรยาย	แบบให้เหตุผล	
การละทิ้ง ตัดออก	120	96	138	354
การเสริมขยายความ	64	81	57	202
การจัดเรียงลำดับ	23	18	18	59
การสลับตำแหน่ง	2	1	4	7
รวม	209	196	217	622

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการละทิ้ง ตัดออกมากที่สุด รองลงมาคือ การเสริมขยายความ การจัดเรียงลำดับ และการสลับตำแหน่งตามลำดับ

เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิดจำแนกตามรูปแบบความเรียง พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีทางความคิดมากที่สุดในการเขียนงานเขียนแบบให้เหตุผล รองลงมาคือแบบเล่าเรื่อง และแบบบรรยายตามลำดับ และเมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิดในงานเขียนแบบให้เหตุผล พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการละทิ้ง ตัดออกมากที่สุด รองลงมาคือ การเสริมขยายความ การจัดเรียงลำดับ และการสลับตำแหน่งตามลำดับ ส่วนในงานเขียนแบบเล่าเรื่องนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการละทิ้ง ตัดออกมากที่สุด รองลงมาคือ การเสริมขยายความ การจัดเรียงลำดับ และการสลับตำแหน่งตามลำดับ และในงานเขียนแบบบรรยายนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการละทิ้ง ตัดออกมากที่สุด รองลงมาคือ การเสริมขยายความ การจัดเรียงลำดับ และการสลับตำแหน่งตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางลีลาภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนงานเขียน 3 รูปแบบ

กลวิธีทางลีลาภาษา	รูปแบบงานเขียน			รวม
	แบบเล่าเรื่อง	แบบบรรยาย	แบบให้เหตุผล	
การใช้คำเชื่อม	28	9	12	49
การหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน	8	2	4	14
การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการ	13	7	8	28
รวม	49	18	24	91

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางลีลาภาษานิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการใช้คำเชื่อมมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการ และการหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนตามลำดับ

เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางลีลาภาษาจำแนกตามรูปแบบความเรียง พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีทางลีลาภาษามากที่สุดในการเขียนงานเขียนแบบเล่าเรื่อง รองลงมาคือแบบให้เหตุผล และแบบบรรยายตามลำดับ และเมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางลีลาภาษาในงานเขียนแบบเล่าเรื่อง พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการใช้คำเชื่อมมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการ และการหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนตามลำดับ ส่วนในงานเขียนแบบให้เหตุผลนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการใช้คำเชื่อมมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการ และการหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนตามลำดับ และในงานเขียนแบบบรรยายนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการใช้คำเชื่อมมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการ และการหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนตามลำดับ

ตารางที่ 6 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางคำศัพท์ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในงานเขียน 3 รูปแบบ

กลวิธีทางคำศัพท์	รูปแบบงานเขียน			รวม
	แบบเล่าเรื่อง	แบบบรรยาย	แบบให้เหตุผล	
การใช้คำที่เท่าเทียมกับภาษาไทย	24	30	33	87
การใช้คำภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น	49	42	64	155
การเปลี่ยนตัวสะกด	112	88	75	275
รวม	185	160	172	517

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางคำศัพท์ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวสะกดมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการใช้คำที่เท่าเทียมกับภาษาไทยตามลำดับ

เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางคำศัพท์จำแนกตามรูปแบบความเรียง พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีทางคำศัพท์มากที่สุดในการเขียนงานเขียนแบบเล่าเรื่อง รองลงมาคือแบบให้เหตุผล และแบบบรรยายตามลำดับ และเมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางคำศัพท์ในงานเขียนแบบเล่าเรื่อง พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวสะกดมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการใช้คำที่เท่าเทียมกับภาษาไทยตามลำดับ ส่วนในงานเขียนแบบให้เหตุผล นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวสะกดมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการใช้คำที่เท่าเทียมกับภาษาไทยตามลำดับ และในงานเขียนแบบบรรยาย นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวสะกดมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการใช้คำที่เท่าเทียมกับภาษาไทยตามลำดับ

ตารางที่ 7 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้างของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในงานเขียน 3 รูปแบบ

กลวิธีทางโครงสร้าง	รูปแบบงานเขียน			รวม
	แบบเล่าเรื่อง	แบบบรรยาย	แบบให้เหตุผล	
การเปลี่ยนโครงสร้างประโยค	27	27	32	86
การเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่	43	22	21	86
การเปลี่ยนพจน์และรูปของนามและกริยา	120	36	41	197
การเปลี่ยนคำบุพบท	15	23	13	52
การเปลี่ยนคำสรรพนาม	21	16	24	61
การเปลี่ยนคำนำหน้านาม	13	15	13	41
รวม	249	138	136	523

ตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้าง นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนพจน์และรูปของนามและกริยามากที่สุด รองลงมาคือ การเปลี่ยนโครงสร้างประโยค และการเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ ซึ่งมีความถี่เท่ากัน การเปลี่ยนคำสรรพนาม การเปลี่ยนคำบุพบท และการเปลี่ยนนำหน้านามตามลำดับ

เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้างจำแนกตามรูปแบบความเรียง พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีทางโครงสร้างมากที่สุดในการเขียนงานเขียนแบบเล่าเรื่อง รองลงมาคือแบบบรรยาย และแบบให้เหตุผลตามลำดับ และเมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้างในงานเขียนแบบเล่าเรื่อง พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนพจน์และรูปของนามและกริยามากที่สุด รองลงมาคือ การเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ การเปลี่ยนโครงสร้างประโยค การเปลี่ยนคำสรรพนาม การเปลี่ยนคำบุพบท และการเปลี่ยนคำนำหน้านามตามลำดับ ส่วนในงานเขียนแบบบรรยาย นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนพจน์และรูปของนามและกริยามากที่สุด รองลงมาคือการเปลี่ยนโครงสร้างประโยค การเปลี่ยนคำบุพบท การเปลี่ยนเครื่องหมาย

วรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ การเปลี่ยนคำสรรพนาม และการเปลี่ยนคำนำหน้านามตามลำดับ และในงานเขียนแบบให้เหตุผล นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนพจน์และรูปของนาม และกริยามากที่สุด รองลงมาคือ การเปลี่ยนโครงสร้างประโยค การเปลี่ยนคำสรรพนาม การเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ การเปลี่ยนคำบุพบท และการเปลี่ยนคำนำหน้านามตามลำดับ โดยที่การเปลี่ยนคำบุพบทและการเปลี่ยนคำนำหน้านามมีความถี่ในการใช้เท่ากัน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ นำเสนอในตารางที่ 8-9

ตารางที่ 8 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความสามารถของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ

รูปแบบความเรียง	คะแนนเต็ม	มัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับความสามารถ
แบบเล่าเรื่อง	100	63.23	0.43	ปานกลาง
แบบบรรยาย	100	59.91	0.85	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
แบบให้เหตุผล	100	61.18	0.40	ปานกลาง
รวม	300	61.61	1.16	ปานกลาง

ตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษมีความสามารถในการเขียนความเรียงโดยรวม 3 รูปแบบอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงโดยรวม 3 รูปแบบ คิดเป็นร้อยละ 61.61 และมีการกระจายของคะแนนตามค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.16 เมื่อพิจารณาความสามารถในการเขียนความเรียงในแต่ละรูปแบบ พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษมีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องและแบบให้เหตุผลอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 63.23 และ 61.18 ตามลำดับ และมีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบบรรยายอยู่ในระดับ

ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 59.91 เมื่อพิจารณาการกระจายของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงแต่ละรูปแบบ จะเห็นได้ว่า ในการเขียนแบบบรรยายมีการกระจายของคะแนนสูงสุดโดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.85 ซึ่งมากกว่าการกระจายของคะแนนในการเขียนงานเขียนแบบเล่าเรื่องและแบบให้เหตุผลซึ่งมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.43 และ 0.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความสามารถของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

รูปแบบความเรียง (คะแนนเต็ม 100)	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูง			กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำ		
	มัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ	S.D.	ระดับความสามารถ	มัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ	S.D.	ระดับความสามารถ
แบบเล่าเรื่อง	67.36	0.47	ปานกลาง	59.44	0.74	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
แบบบรรยาย	63.75	0.74	ปานกลาง	55.02	0.86	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
แบบให้เหตุผล	65.05	0.57	ปานกลาง	57.05	0.54	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
รวม (300)	65.5	4.86	ปานกลาง	57.16	6.95	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ

ตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า เมื่อพิจารณาแยกตามความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนสูงมีความสามารถในการเขียนความเรียงโดยรวม 3 รูปแบบ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 65.5 ส่วนนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนต่ำมีความสามารถในการเขียนความเรียงโดยรวม 3 รูปแบบ อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 57.16 เมื่อพิจารณาการกระจายของคะแนนจะเห็นได้ว่าคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบของนิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนต่ำมีการกระจายมาก

กว่าการกระจายของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบของนิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนสูง โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 6.95 และ 4.86 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาความสามารถในการเขียนความเรียงของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนสูง พบว่า มีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องแบบบรรยาย และแบบให้เหตุผลอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 67.36, 63.75 และ 65.05 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาการกระจายของคะแนน จะเห็นได้ว่าคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงแบบบรรยายของนิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนสูง มีการกระจายสูงสุดโดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)เท่ากับ 0.74 ซึ่งมากกว่าการกระจายของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงแบบให้เหตุผลและแบบเล่าเรื่องโดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)เท่ากับ 0.57 และ 0.47 ตามลำดับ

ส่วนนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนต่ำ มีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย และแบบให้เหตุผลอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 59.44, 55.02 และ 57.05 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาการกระจายของคะแนนจะเห็นได้ว่าคะแนนในการเขียนความเรียงแบบบรรยายของนิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนต่ำ มีการกระจายสูงสุดโดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.86 ซึ่งมากกว่าการกระจายของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องและแบบให้เหตุผล โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)เท่ากับ 0.74 และ 0.54 ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวรนำเสนอในตารางที่ 10-11

ตารางที่ 10 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบและค่า χ^2

รูปแบบความเรียง	ความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา	χ^2
แบบเล่าเรื่อง	692	
แบบบรรยาย	512	30.92*
แบบให้เหตุผล	549	

*P< 0.05

ตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ ได้แก่ การเขียนแบบเล่าเรื่อง การเขียนแบบบรรยาย และการเขียนแบบให้เหตุผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 30.92

ตารางที่ 11 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ จำแนกตามประเภทของกลวิธีที่ใช้และค่า χ^2

กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา	รูปแบบความเรียง			χ^2
	แบบเล่าเรื่อง	แบบบรรยาย	แบบให้เหตุผล	
กลวิธีทางความคิด	209	196	217	1.08
กลวิธีทางลีลาภาษา	49	18	24	17.82*
กลวิธีทางคำศัพท์	185	160	172	1.81
กลวิธีทางโครงสร้าง	249	138	136	47.98*

*P<0.05

ตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า เมื่อพิจารณาถึงกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในแต่ละประเภทที่ใช้ในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิดและกลวิธีทางคำศัพท์ในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ ไม่แตกต่างกัน โดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 1.08 และ 1.81 ตามลำดับ แต่มีการใช้กลวิธีทางลีลาภาษาและกลวิธีทางโครงสร้างในการเขียนงานเขียน 3 รูปแบบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 17.82 และ 47.98 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการเขียนแต่ละรูปแบบ นำเสนอในตารางที่ 12-16

ตารางที่ 12 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการเขียนความเรียงโดยรวม 3 รูปแบบ จำแนกตามประเภทของกลวิธีที่ใช้ และค่า χ^2

กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา	ความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา		χ^2
	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูง	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำ	
กลวิธีทางความคิด	153	145	0.2
กลวิธีทางลีลาภาษา	21	24	0.2
กลวิธีทางคำศัพท์	124	106	1.4
กลวิธีทางโครงสร้าง	127	123	0.06

$P < 0.05$

ตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าในการเขียนความเรียงโดยรวม 3 รูปแบบ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด กลวิธีทางลีลาภาษา กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางโครงสร้างไม่แตกต่างกันโดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 0.2, 0.2, 1.4 และ 0.06 ตามลำดับ

ตารางที่ 13 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ จำแนกตามการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ และค่า χ^2

รูปแบบความเรียง	ความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา		χ^2
	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูง	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำ	
แบบเล่าเรื่อง	158	156	0.01
แบบบรรยาย	139	101	6.01*
แบบให้เหตุผล	128	141	0.62

*P< 0.05

ตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องและแบบให้เหตุผลไม่แตกต่างกัน โดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 0.01 และ 0.62 ตามลำดับ แต่ใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนแบบบรรยายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 6.01

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ในการเขียนความเรียงแบบ เล่าเรื่อง และค่า χ^2

กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา	ความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา		χ^2
	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูง	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำ	
กลวิธีทางความคิด	45	51	0.36
กลวิธีทางลีลาภาษา	8	13	1.18
กลวิธีทางคำศัพท์	43	37	0.45
กลวิธีทางโครงสร้าง	62	55	0.41

$P< 0.05$

ตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่าในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่อง นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด กลวิธีทางลีลาภาษา กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางโครงสร้างไม่แตกต่างกันโดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 0.36,1.18, 0.45 และ 0.41 ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ในการเขียนความเรียงแบบบรรยาย และค่า χ^2

กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา	ความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา		χ^2
	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูง	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำ	
กลวิธีทางความคิด	54	43	1.24
กลวิธีทางลีลาภาษา	5	5	0
กลวิธีทางคำศัพท์	41	26	3.35*
กลวิธีทางโครงสร้าง	39	27	2.18

*P< 0.05

ตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่าในการเขียนความเรียงแบบบรรยาย นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด กลวิธีทางลีลาภาษา และกลวิธีทางโครงสร้างไม่แตกต่างกันโดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 1.24, 0 และ 2.18 ตามลำดับ แต่ใช้กลวิธีทางคำศัพท์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 3.35

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 16 แสดงค่าความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ในการเขียนความเรียงแบบให้เหตุผล และค่า χ^2

กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา	ความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา		χ^2
	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูง	กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำ	
กลวิธีทางความคิด	54	51	0.08
กลวิธีทางลีลาภาษา	8	6	0.28
กลวิธีทางคำศัพท์	40	43	0.10
กลวิธีทางโครงสร้าง	26	41	3.35*

*P< 0.05

ตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่าในการเขียนความเรียงแบบให้เหตุผล นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด กลวิธีทางลีลาภาษา และกลวิธีทางคำศัพท์ไม่แตกต่างกัน โดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 0.08, 0.28 และ 0.10 ตามลำดับ แต่ใช้กลวิธีทางโครงสร้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 3.35

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 5 การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร : การศึกษาลักษณะการใช้

จากการศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษจากร่องรอยการระบุกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่นิสิตได้แสดงไว้ในร่างงานเขียน พบว่า นิสิตใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิดมากที่สุด รองลงมาคือ กลวิธีทางโครงสร้าง กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางลีลาภาษาตามลำดับ

ในการแสดงลักษณะการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษผู้วิจัยใช้เครื่องหมายเพื่อแสดงลักษณะการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในแต่ละประเภทย่อยดังต่อไปนี้

1. เครื่องหมายแสดงลักษณะการใช้กลวิธีทางความคิด

1.1 เครื่องหมายที่ใช้แสดงการละทิ้ง ตัดออก คือ () การขีดเส้นทับส่วนของข้อความ

1.2 เครื่องหมายที่ใช้แทนการเสริมขยายความ คือ ( ) การลากเส้นลูกศรแนวดิ่งแสดงการเพิ่มส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ

1.3 เครื่องหมายที่ใช้แทนการจัดเรียงลำดับข้อความ คือ (1, 2, 3…) หมายเลขแสดงส่วนของข้อความที่ได้ถูกจัดเรียงลำดับและ (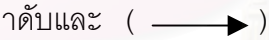) เส้นลูกศรแนวนอนแสดงการเปลี่ยนตำแหน่งของข้อความส่วนที่ได้ถูกจัดเรียงลำดับ

1.4 เครื่องหมายแสดงการสลับตำแหน่งของข้อความ คือ ( ) เส้นลูกศรที่แสดงส่วนของข้อความที่ได้ถูกสลับตำแหน่ง

2. เครื่องหมายแสดงลักษณะการใช้กลวิธีทางลีลาภาษา

2.1 เครื่องหมายที่ใช้แสดงการใช้คำเชื่อม คือ ( ) เส้นลูกศรแนวตั้งแสดงตำแหน่งการใช้คำเชื่อมในประโยค

2.2 เครื่องหมายที่ใช้แสดงการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน คือ ( ) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความเพื่อตัดทิ้ง และ (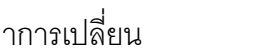) เส้นลูกศรแสดงส่วนของข้อความที่ได้ทำการเปลี่ยน

2.3 เครื่องหมายที่ใช้แสดงการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการของภาษาที่ใช้ในงานเขียนคือ ( ) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความเพื่อตัดทิ้ง และ (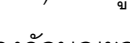) เส้นลูกศรแสดงส่วนของข้อความที่ได้ทำการเปลี่ยน

3. เครื่องหมายแสดงลักษณะการใช้กลวิธีทางคำศัพท์

3.1 เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนคำศัพท์ให้มีคำหมายเท่าเทียมกับความหมายของคำในภาษาไทยที่ต้องการ คือ ( ) การขีดเส้นทับคำ และเส้นลูกศร (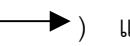) แสดงคำศัพท์ที่ได้ทำการเปลี่ยน

3.2 เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนคำศัพท์เพื่อให้มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น คือ ( ) การขีดเส้นทับคำ และเส้นลูกศร (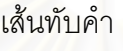) แสดงคำศัพท์ที่ได้ทำการเปลี่ยน

3.3 เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนตัวสะกดคำศัพท์ คือ (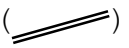) การขีดเส้นทับคำ และเส้นลูกศร (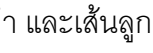) แสดงคำศัพท์ที่ได้ทำการเปลี่ยนตัวสะกด

4. เครื่องหมายแสดงลักษณะการใช้กลวิธีทางโครงสร้าง

4.1 เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนโครงสร้างประโยค คือ ( ) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความ และเส้นลูกศร ( ) แสดงโครงสร้างที่ได้ทำการเปลี่ยน

4.2 เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ คือ (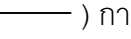) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความ และเส้นลูกศร ( ) แสดงส่วนของข้อความที่ได้ทำการเปลี่ยน

4.3 เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนกาลและรูปของกริยา และพจน์ของนาม คือ ( ) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความ และเส้นลูกศร ( ) แสดงส่วนของกริยาและนามที่ได้ทำการเปลี่ยน

4.4 เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนการใช้คำบุพบท คือ ( ) การขีดเส้นทับคำบุพบท และ(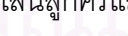) เส้นลูกศรแสดงคำบุพบทที่ได้ทำการเปลี่ยน

4.5 เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนคำสรรพนาม คือ (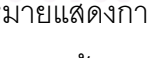) การขีดเส้นทับคำสรรพนาม และ ( ) เส้นลูกศรแสดงคำสรรพนามที่ได้ทำการเปลี่ยน

4.6 เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนคำนำหน้านาม คือ ( ) การขีดเส้นทับคำนำหน้านาม และ ( ) เส้นลูกศรแสดงคำนำหน้านามที่ได้ทำการเปลี่ยน

1. ลักษณะการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด

การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิดสามารถแบ่งเป็น 4 กลวิธีย่อย ได้แก่ การละทิ้งตัดออก การเสริมขยายความ การจัดเรียงลำดับ และการสลับตำแหน่ง ซึ่งพบว่าในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการละทิ้งตัดออกมากที่สุด รองลงมาคือ การเสริมขยายความ การจัดเรียงลำดับ และการสลับตำแหน่งตามลำดับ

1.1 การละทิ้ง ตัดออกส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ

ในการใช้กลวิธีการละทิ้ง ตัดออก ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการละทิ้ง ตัดออกข้อความ แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ คำ วลี และอนุประโยคหรือประโยคซึ่งนิสิตทำการละทิ้ง ตัดออกข้อความมากที่สุดในระดับคำ รองลงมาคือ ระดับอนุประโยคและประโยค และระดับวลีตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายที่ใช้แสดงการละทิ้ง ตัดออก คือ (~~) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความ

ในการตัดทิ้งระดับคำ พบว่านิสิตใช้กลวิธีการตัดทิ้งคำบุพบท และคำนำหน้านาม คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การตัดทิ้งคำบุพบท

My friends come ~~to~~ my house, ~~for~~ we played to me and my toys.

I think, even in my house consist of my father and me but we will live ~~with~~ happily.

การตัดทิ้งคำนำหน้านาม

I'm very happy to live in my house and ~~my~~ people that I love.

I figured out ~~the~~ how long I could play outside.

การตัดทิ้งคำกริยา

They ~~are~~ love each other very much and they never quarreled.

Someone is easy to be annoyed or ~~used to be~~ live alone.

การตัดทิ้งคำคุณศัพท์

The main reason is ~~individual~~ aim of life.

In the headline of newspapers, we always see many ~~criminal~~ news from a little problem of family.

การตัดทิ้งคำกริยาวิเศษณ์

They learn honestly habit which ~~maybe~~ have both good and bad habit.

Nowadays, ~~eventhough~~ I like to be lonely.

ในการตัดทิ้งระดับอนุประโยคและประโยค พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการตัดทิ้งประโยคและอนุประโยคประเภท Independent Clause อนุประโยคประเภท Subordinate Clauseและ Coordinate Clause ตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การตัดทิ้งประโยคประเภท Independent Clause

~~I only need~~ This house is located among the trees and there is also a stream close to the house.

I don't care about the freedom. Because if my husband is a sympathetic man, I'll be free, if I want. ~~So I think the important reason for being single or married depend~~ on And I'll be happy with my family.

การตัดทิ้งอนุประโยคและประโยคประเภท Independent Clause

We all done many things together ~~such as I have a buddy he name is Kao he is my best friend at that time, He is a smart clever boy. We usually we usually~~ I have many excited ~~We I can talk to him~~ experiences there.

การตัดทิ้ง อนุประโยคประเภท Subordinate Clause

At that time I thought it's like cold war ~~because my friend and I thought we are like each person have~~ During that time, I felt lonely.

In my opinion, I will married ~~because when we are growing we always I grow up I need somebody to take care of me and I will tak live to g together as a couple. Naturaly~~ I think the married live is better than single.

การตัดทิ้ง อนุประโยคประเภท Coordinate Clause

It sound like impossible, ~~but nobody knows that it may be true~~ as you know this is the house of my dream.

ในการตัดทิ้งระดับวลี พบว่า นิสิตใช้กลวิธีการตัดทิ้งวลีประเภท บุพบทวลี นามวลี และกริยาวลีตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การตัดทิ้งบุพบทวลี

Around 8 o'clock ~~in the evening~~ , we parade along the street to show all the large kratong until reaching the temple.

การตัดทิ้งนามวลี

Suddenly, ~~my aunt~~ I drown, because my aunt's leg got hurt.

A blue wood wardrobe is set to the wall ~~and a desk.~~ There is a bookcase kept a lot of my books next to the computer desk.

There will be ~~six rooms~~ two bedroms, one living roms one kitchen, and two bathrooms in fifty square meters.

~~Nowadays, many people~~ I believe that everybody wants to get married.

การตัดทิ้งกริยาวลี

When you feel that you're ~~standing alone in the world because~~ of lonely.

The roof ~~can be unseen~~ and floor is made by mirror that can see outside.

1.2 การเสริมขยายความส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ

ในการใช้กลวิธีการเสริมขยายความ พบว่านิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเสริมขยายความโดยการเพิ่มเติมส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเมื่อต้องการอธิบายขยายความข้อมูลนั้นให้ชัดเจนขึ้น โดยการใช้คำ วลี อนุประโยคหรือประโยค ซึ่งนิสิตทำการเสริมขยายความข้อความมากที่สุดในระดับคำ ระดับอนุประโยคและประโยค และระดับวลีตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายที่ใช้แทนการเสริมขยายความ คือ (↓) การลากเส้นลูกศรแนวดิ่งแสดงการเพิ่มส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ

ในการเสริมขยายโดยใช้คำ พบว่า นิสิตใช้กลวิธีการเสริมขยายโดยใช้คำบุพบท คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การเสริมขยายความด้วยคำบุพบท

with

Finally, they can learn how to get along with each other and ↓ their relations.

about

The second reason is ↓ the individual habits.

การเสริมขยายความด้วยคำคุณศัพท์

injured

I didn't understand why they didn't sympathise ↓ people.

a telephone

definitely A wall computer are used as ↓ , a radio, a mailbox and ↓ a computer.

small more

It contain two bedrooms….I feel comfortable to live in the one storey house.

การเสริมขยายความด้วยคำกริยาวิเศษณ์

always

It start with two people who know be mutaul.

just

I stayed at home ,played with my friend.

both

I think being single and married have both disadvantages and advantages in a different way.

ในการเสริมขยายโดยใช้อนุประโยคหรือประโยค พบว่า นิสิตใช้กลวิธีการเสริมขยายความโดยใช้อนุประโยคประเภท Coordinate Clause และ Subordinate Clause ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การเสริมขยายโดยใช้อนุประโยคประเภท Coordinate Clause และ Subordinate Clause

and my father try to push the back of the truck although it was impossible

I was innocent but my father throw me to the siding. In the last, the bus driver known and stopped.

I think it is better to have someone I love to take care of me and I can take care of her

and share what we have together.

since I was in high school

I get used to live alone ↓ so I always feel uncomfortable when I live with many people.

ในการเสริมขยายความโดยใช้วลี พบว่า นิสิตใช้กลวิธีการเสริมขยายความโดยใช้วลีประเภทนามวลี บุพบทวลี และกริยาวลี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การเสริมขยายความโดยใช้นามวลี

one day

Unfortunately, I ↓ felt upset and mad at my friend.

When I was 10 years, about 12 years ago, my parents and I

my hometown

include with my cousins,went to the temple in Saraburi, ↓ for meeting a monk.

การเสริมขยายความโดยใช้บุพบทวลี

for using

The roof is installed by solar cells to produce energy ↓ in the house.

in the upstairs

The floor is made of wood ↓ and blocks on the downstairs.

การเสริมขยายความโดยใช้กริยาวลี

and have high individuality

Someone is easy to be annoyed or like to live alone ↓ like me.

1.3 การจัดเรียงลำดับส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ

ในการใช้กลวิธีจัดเรียงลำดับส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ พบว่านิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการจัดเรียงลำดับส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความโดยคำนึงถึงลำดับเหตุผลและเวลา โดยทำการจัดเรียงลำดับข้อความทั้งในระดับคำกับวลีมากที่สุด รองลงมาคือ วลีกับวลี วลีกับอนุประโยค และอนุประโยคกับอนุประโยคตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายที่ใช้แทนการจัดเรียงลำดับข้อความ คือ (1, 2, 3…) หมายเลขแสดงส่วนของข้อความที่ได้ถูกจัดเรียงลำดับและ (⟶) เส้นลูกศรแนวนอนแสดงการเปลี่ยนตำแหน่งของข้อความส่วนที่ได้ถูกจัดเรียงลำดับ

การจัดเรียงลำดับข้อความระดับคำกับวลี

1 2 2 1

I want [my house] [build] ⟶ I want to[build] [my house] near the river.

1 2 2 1

[Some] [In our society now] ⟶ [In our society now], [some] women get higher education.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การจัดเรียงลำดับข้อความระดับวลีกับวลี

1 2

There is [green yard] [in front of the house] which is wide enough.

2 1

⟶ [In front of the house],it is [green yard] which is wide enough

การจัดเรียงลำดับข้อความระดับวลีกับอนุประโยค

1 2 2

[There are seven girls] [in our group]. ⟶ [In our group], 1 [there are seven girls].

การจัดเรียงลำดับอนุประโยคกับอนุประโยค

1

I always went to school by bicycle. [But Un, Nat and Fon went 2 to school by school bus] [because our houses were near our school].

2 1

⟶ [because our houses were near our school].[But Un, Nat, Fon went to school by school bus].

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1 2

When she was alive [she always took care of me].[We went to school together].

2 1

⟶ When she was alive [we went to school together] [she always took care of me].

1

If I will decide to do anything [I can independently decide],

2 2

[such as finding a job, spending money]. ⟶ [such as finding a job, spending

1

money], [I can independently decide].

1.4 การสลับตำแหน่งส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ

ในการใช้กลวิธีสลับตำแหน่งส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อทำหน้าที่เป็นบทนำเรื่อง บทเนื้อเรื่อง หรือบทสรุป พบว่านิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษทำการสลับตำแหน่งข้อความระดับอนุเฉทในส่วนเนื้อเรื่องเพียงลักษณะเดียว โดยไม่พบการใช้กลวิธีสลับตำแหน่งในส่วนนำเรื่องหรือส่วนสรุป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายแสดงการสลับตำแหน่งของข้อความ คือ (⌐) เส้นลูกศรที่แสดงส่วนของข้อความที่ได้ถูกสลับตำแหน่ง

การสลับตำแหน่งข้อความในระดับอนุเฉทในส่วนเนื้อเรื่อง

My chilhood has many unforgettable moments. My school is the place that I am impressive. I studied at Dara Academy in Chiangmai. This school is a big school. There are many bulidings and canteens. There are more 6,000 students in the school. I got many friends. I am very happy when I went to school and met lovely friends. I have 9 closed friends. My school is not far from my house, so I always go home by walking with my friends. Some friends lived near my house, so every week-end I can saw them. [**My school is very old because it was built in the 5th reign. I am proud that I am a student in this school. There are many activities that the school offer to me such as the visual education. I and my friend used to involve in this activity. We went to the Historical park in Ayuttaya. I got many opportunities to do many things**]…

My house should be 3 bedrooms, for me and my children and my mother, a home theater room, a kitchen, 3 bathrooms and a living room. Moreover, I think my house should have a computer and internet.

In the area of my house, there will be many trees because I like freshness. I will plant the flowers and grass in front of my house. I will plant vegetable garden in the back of my house. [**My house should be a fitness room, a swimming pool, a storage room and the last one is collection room for my boyfriend love to collect many things such as stamps, phone cards,and toys**]...

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

In my opinion, the changes of the society would be the reason for being single or married. Nowadays, our society is different from the old days. The competitive society today is a cause for more being single. It's because everyone has to compete for their better lives.

Education is other reason for being single, especially women. In our society now, some women get higher education and higher position than men. Most men are always unsatisfied with girls that more intelligent or have more power than men.

[**Fear in broken family can also be one reason for being single. Someone had bitter memory in their childhood about the failure of their families, so they are afraid to have their own families.**]

2. ลักษณะการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางลีลาภาษา

การใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางลีลาภาษาสามารถแบ่งเป็น 3 กลวิธีย่อย ได้แก่ การใช้คำเชื่อม การหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน และการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการ ซึ่งในการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางลีลาภาษา พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการใช้คำเชื่อมมากที่สุด รองลงมาคือการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการ และการหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน ตามลำดับ

2.1 การใช้คำเชื่อม

ในการใช้กลวิธีการใช้คำเชื่อมเพื่อเชื่อมระหว่างคำ วลี อนุประโยค ประโยค และย่อหน้า พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้คำเชื่อมประเภท Coordinators มากที่สุด เช่น and และ but นอกจากนั้น พบการใช้คำเชื่อมประเภท Subordinators เช่น because และคำเชื่อมประเภท Sequence Indicators เช่น first ในการเชื่อมส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องหมายที่ใช้แสดงการใช้คำเชื่อม คือ (↑) เส้นลูกศรแนวตั้งแสดงตำแหน่งการใช้คำเชื่อมในประโยค

การใช้คำเชื่อมประเภท Coordinators

As my house was near the road, I often saw accidents. ↑ but There was an accident that I couldn't forget

In the bathroom, it has a basin, a bathtub, a water heater, ↑ and a towel rack.

This house hasn't an electric light bulb. ↑ but We use many candleight in the night.

การใช้คำเชื่อมประเภท Subordinators

I always remember it. ↑ because It makes me see bad side of society.

การใช้คำเชื่อมประเภท Sequence Indicators

There are many reasons for being married. ↑ First Most people regard being married as one of the goals of their lives.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน

ในการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำ วลี อนุประโยค และประโยคที่ซ้ำกับข้อความในส่วนข้างหน้า พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษทำการหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนโดยตัดทิ้งคำที่ซ้ำกันในประโยคมากกว่าการเปลี่ยนไปใช้คำอื่นที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายที่ใช้แสดงการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน คือ ( ) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความเพื่อตัดทิ้ง และ (⟶) เส้นลูกศรแสดงส่วนของข้อความที่ได้ทำการเปลี่ยน

การหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนโดยการตัดทิ้งคำที่ซ้ำกัน

In my garden, there are a small vegetable ~~garden~~ and rose **garden**.

If you don't like to work in the house such as house work like weeping, **cleaning**, ~~cleaning~~, washing dishes and gardening.

การหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนโดยการเปลี่ยนใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

They are two girls, **one of them** studied in faculty of Education and ~~one of another~~ ⟶ **the other one** studied in faculty of Humanities and Social Sciences.

2.3 การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการ

ในการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการของภาษาที่ใช้ในงานเขียน พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนระดับคำ

มากที่สุด รองลงมาคือ วลี และอนุประโยคเพื่อให้มีระดับความเป็นทางการของภาษาที่ใช้ในงานเขียนมากขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายที่ใช้แสดงการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการของภาษาที่ใช้ในงานเขียนคือ ( ) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความเพื่อตัดทิ้ง และ (⟶) เส้นลูกศรแสดงส่วนของข้อความที่ได้ทำการเปลี่ยน

การเปลี่ยนคำและวลีให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการมากขึ้น

I won the provincial junior high school science quizze

⟶ **competition** which was held by Nakhon Sawan Teacher College.

I like only one house which have enough something for me

such as ⟶ **for example** a car, a few furnitures, a little kitchen.

And everyday my friend and I would make up weird story

⟶ **crazy_situations** and play the role we got.

การเปลี่ยนอนุประโยคให้มีระดับความเป็นทางการของภาษามากขึ้น

For me, I prefer to be single. First, I think I am still selfish.

⟶ **I still love freedom.**

My choice is being single because I want a time for myself.

⟶ **to have my private time for do everthing for myself.**

3. ลักษณะการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางคำศัพท์

การใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางคำศัพท์ภาษาสามารถแบ่งเป็น 3 กลวิธีย่อย ได้แก่ ได้แก่ การเปลี่ยนคำภาษาอังกฤษให้เท่าเทียมกับภาษาไทย การเปลี่ยนคำภาษาอังกฤษให้เฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการเปลี่ยนตัวสะกด ซึ่งในการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางคำศัพท์ พบว่านิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวสะกดมากที่สุด รองลงมาคือการใช้คำภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการใช้คำภาษาอังกฤษที่เท่าเทียมกับภาษาไทย ตามลำดับ

3.1 การเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้เท่าเทียมกับคำศัพท์ภาษาไทย

ในการเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มีความหมายเท่าเทียมกับความหมายของคำในภาษาไทยที่ต้องการ พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนคำศัพท์ประเภทนามมากที่สุด รองลงมาคือคำกริยา และคำกริยาวิเศษณ์ตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนคำศัพท์ให้มีคำหมายเท่าเทียมกับความหมายของคำในภาษาไทยที่ต้องการ คือ (~~) การขีดเส้นทับคำ และเส้นลูกศร (→) แสดงคำศัพท์ที่ได้ทำการเปลี่ยน

การเปลี่ยนคำศัพท์ประเภทคำนาม

My unforgettable ~~event~~ → **memory** is a good moment.

When I hold it up, it became unseen like **a** ~~mirror~~ → **glass**.

The style of the house will like **a** ~~circle~~ → **a doughnut** .

According to this environment, I had a pink world in the school, and an idea emerge in ~~my brain~~ → **my head**.

After I had everythings I would Like, work, money and the ~~convenient things~~s. ⟶ **best house.**

การเปลี่ยนคำศัพท์ประเภทคำกริยา

One day I wanted to watch TV so I ~~stab in~~ ⟶ **plug in** for turn on TV.

The reason that I won't keep a dog or a cat is because I will ~~cry~~ ⟶ **be sad** if it die.

How would we alive when we have no one to console and consult about the problem we will ~~meet~~? ⟶ **encounter**?

การเปลี่ยนคำศัพท์ประเภทคำกริยาวิเศษณ์

Somebody have been married ~~more than one~~. ⟶ **again and again.**

3.2 การเปลี่ยนคำภาษาอังกฤษให้เฉพาะเจาะจงมากขึ้น

ในการเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้เฉพาะเจาะจงมากขึ้น พบว่านิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนคำศัพท์เพื่อให้มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้นในประเภทคำนามมากที่สุด รองลงมาคือคำกริยา และคำคุณศัพท์ ตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนคำศัพท์เพื่อให้มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น คือ (~~ ~~) การขีดเส้นทับคำ และเส้นลูกศร (⟶) แสดงคำศัพท์ที่ได้ทำการเปลี่ยน

การเปลี่ยนคำศัพท์ประเภทคำนาม

It was my ~~ambition~~ → **intention** that I must not be punished and I tried to do it all the time.

So in my house must have ~~a stove~~ → **a fireplace** in the living room because the weather in the mountain area usually cold.

การเปลี่ยนคำศัพท์ประเภทคำกริยา

One day I had an accident and I ~~hurt hardly.~~ → **injured seriously.**

When my mother is sad, my father ~~soothe~~ → **console** my mother.

Most men ~~don't like~~ → **unsatisfied** with girls that more intelligent or have more power than men.

Furthermore, in hard times, we need someone who can ~~cheer us up...~~ → **encourage us**.

การเปลี่ยนคำศัพท์ประเภทคำคุณศัพท์

And the last, my house has five rooms on the second floor, but one of them has the ~~glass~~ → **transparent** roof.

3.3 การเปลี่ยนตัวสะกด

ในการเปลี่ยนตัวสะกด พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวสะกดคำศัพท์ประเภทคำนามมากที่สุด รองลงมาคือคำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนตัวสะกดคำศัพท์ คือ (~~ ~~) การขีดเส้นทับคำ และเส้นลูกศร (→) แสดงคำศัพท์ที่ได้ทำการเปลี่ยนตัวสะกด

การเปลี่ยนตัวสะกดคำศัพท์ประเภทคำนาม

My house should be 3 bedrooms for my children and my mother, a home ~~theatur~~ → **theater** room.

If you cannot adjust ~~your self~~ → **yourself**, you will feel that there are many problems in married life…

I and my sister ate the ~~ball meat~~ → **meatballs** and sweets that were prepared by my mother.

การเปลี่ยนตัวสะกดคำศัพท์ประเภทคำกริยา

The dream I would like to ~~fullfil~~ → **fulfill** in my life is having a perfect house…

การเปลี่ยนตัวสะกดคำศัพท์ประเภทคำคุณศัพท์

But my ~~unforgetable~~ → **unforgettable** moment not concern about naughty child.

In every bedroom are contain with television, wide bed, ~~midium~~ → **medium** wardrobe.

การเปลี่ยนตัวสะกดคำศัพท์ประเภทคำกริยาวิเศษณ์

But my father decided my younger brother and I were wrong ~~althogeter.~~ → **altogether.**

การเปลี่ยนตัวสะกดคำศัพท์ประเภทคำกริยาและคำคุณศัพท์

They have no time to think of anything else, but How to ~~survie in this tought~~ → **survive in this tough** society.

4. ลักษณะการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้าง

การใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้างภาษาสามารถแบ่งเป็น 6 กลวิธีย่อย ได้แก่ การเปลี่ยนโครงสร้างประโยค การเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ การเปลี่ยนพจน์และรูปของนามและกริยา การเปลี่ยนคำบุพบท การเปลี่ยนคำสรรพนามและการเปลี่ยนคำนำหน้านาม ซึ่งในการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้าง พบว่านิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนกาลหรือรูปของกริยาและพจน์ของนามมากที่สุด รองลงมาคือ การเปลี่ยนโครงสร้างประโยค และการเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ ซึ่งมีความถี่เท่ากัน การเปลี่ยนคำบุพบท การเปลี่ยนคำสรรพนาม และการเปลี่ยนคำนำหน้านามตามลำดับ

4.1 การเปลี่ยนโครงสร้างประโยค

ในการเปลี่ยนโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อทำให้ข้อความมีความหมายเท่าเทียมกับความหมายของประโยคในภาษาไทยที่ต้องการ พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนโครงสร้างประโยคโดยแบ่งเป็น 3 ลักษณะคือ การเปลี่ยนจากวลีเป็นอนุประโยค การเปลี่ยนประโยคปฏิเสธเป็นประโยคบอกเล่า และการถอดความประโยค (Paraphrasing) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนโครงสร้างประโยค คือ (\|\|\|\|) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความ และเส้นลูกศร (⟶) แสดงโครงสร้างที่ได้ทำการเปลี่ยน

การเปลี่ยนโครงสร้างประโยคโดยเปลี่ยนจากหรือคำเป็นวลี หรือวลีเป็นอนุประโยค

Her voice looked like she's in trouble and needed helpness.

⟶ someone help her.

I will hear she cried ⟶ "help me please".

The difference of ⟶ There are many differents between single and marriage.

การเปลี่ยนโครงสร้างประโยคโดยเปลี่ยนจากประโยคปฏิเสธเป็นประโยคบอกเล่าหรือประโยคบอกเล่าเป็นประโยคปฏิเสธ

Today, my father works so hard, so he have no time for vacation. However, ~~I'm not so serious about him~~. I understand him, but I still wait for a day that we can visit together again.

She hit a chicken coop near her house, she didn't cry and didn't get hurt. ⟶ she would cry and get hurt, but she didn't.

In busy world like today, they don't want to have responsibility for other people's life, me either. ⟶ , neither do I.

การเปลี่ยนโครงสร้างประโยคโดยการถอดความ (Paraphrasing)

cooking machine (we just put meat, vegetable, oil, sauces then it can cook) ⟶ then the machine will make a dish of thing that we order.)

My family has six members ⟶ There are my parents, my husband, my children and I lives together.

4.2 การเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่

ในการเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนมากที่สุดในลักษณะการตัดทิ้งเครื่องหมายมหัพภาค (Full Stops) และการเปลี่ยนจากการใช้เครื่องหมายอัฒภาค (Semicolon) เป็นจุลภาคตามลำดับ (Colon) ส่วนการเปลี่ยนการใช้อักษรตัวใหญ่พบมากที่สุดในอักษรตัวแรกของคำนามแบบคำประสม (Compound Noun) และอักษรตัวแรกของคำในตำแหน่งแรกของอนุประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ คือ (————) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความ และเส้นลูกศร (⟶) แสดงส่วนของข้อความที่ได้ทำการเปลี่ยน

การตัดทิ้งเครื่องหมายมหัพภาค

I tried many times to talk to them but they did not want to talk to me they acted to me like I was a **stranger.and** → **stranger and** they always laughed at me because I have a different accent. **but . I** → **but I** tried to smile and talk to them again.

Marriage is a good **thing . because** → **thing because** it means someone lives to someone…

การเปลี่ยนเครื่องหมายอัฒภาคเป็นจุลภาค และตัดทิ้งเครื่องหมายจุลภาค

But sometimes I felt **lonely; I have** → **lonely. I have** no one except my **parents, so** → **parents so** in my childhood I have spent time being naughty with my cousins.

การเพิ่มเครื่องหมายจุลภาค

A house of my dream has 5 bedrooms, 3 bathrooms **and 1 kitchen and 2 living room** → **, 1 kitchen, 2 living room** and swimming pool…

การเปลี่ยนการใช้อักษรตัวใหญ่ในคำประสม

When I was 13, I moved from my hometown (Singburi) to Phitsanulok because I had to study in the ~~**Secondary School**~~ → **secondary school.**

The ~~**Passer-by**~~ → **passer-by** who were thrown water by us also enjoyed with us.

There are a large television, a ~~Hi~~ → **hi** –fi stereo, a big sofa bed.

การเปลี่ยนอักษรตัวใหญ่ในคำแรกของอนุประโยค

I like a quiet place but ~~It~~ → **it** shouldn't be so far from the town.

I love to stay alone, ~~And~~ → **and** use my time foe everything that I want to do for my close friend or family.

Suppose that when you are old, live alone, nobody to talk to you, ~~How~~ → **how** do you feel with this situation.

4.3 การเปลี่ยนกาลหรือรูปของกริยาและพจน์ของนาม

ในการเปลี่ยนกาลหรือรูปของกริยาและพจน์ของนาม พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนกาลและรูปของกริยามากที่สุด โดยทำการเปลี่ยนกาลของกริยาจากปัจจุบันกาล เป็นอดีตกาล จากปัจจุบันกาลเป็นอนาคตกาล รองลงมาคือการเปลี่ยนพจน์ของนามจากนามเอกพจน์เป็นพหูพจน์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนกาลและรูปของกริยา และพจน์ของนาม คือ (\\ ) การขีดเส้นทับส่วนของข้อความ และเส้นลูกศร(→) แสดงส่วนของกริยาและนามที่ได้ทำการเปลี่ยน

การเปลี่ยนกาลของกริยา ปัจจุบันกาลเป็นอดีตกาล

I always have a manner like a girl such as maked up my face, ~~weared~~ → **wore** my mother's high-heeled shoes…

This event ~~makes~~ → **made** me know that my mother loved me very much.

I ~~always dream think~~ → **have always been thinking** of house.

การเปลี่ยนกาลของกริยา ปัจจุบันกาลเป็นอนาคตกาล

A house of my dream ~~is~~ → **will be** beautiful and comfortable.

การเปลี่ยนรูปของกริยา

My sister and I went to the market by motorcycle ~~to shopping~~ → **to shop** or buy vegetable and meat.

My father ~~was have been~~ → **has been** a drunken man and he is a very strictly person.

การเปลี่ยนพจน์ของนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์

Actually, the ~~shoe~~ → **shoes** was bigger than my feet but I still wore it.

All furniture and **households** ~~**equipments**~~ are twenty first century design…

Each team had to listen to the **questions** then wrote the ~~**answers**~~ in a small **pieces**.

We have both securities and monitor to guard my ~~**property**~~ → **properties**.

When I have ~~**a problem**~~, → **problems** I always consult him…

They don't like to take care of somebody or they want to live their life by ~~**themself**~~. → **themselves**.

4.4 การเปลี่ยนการใช้คำบุพบท

ในการเปลี่ยนการใช้คำบุพบท พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ทำการเปลี่ยนการใช้คำบุพบทภายในกลุ่มของบุพบทประเภทคำเดียว (Single Prepositions) เช่น with, on, to, in, at, by และ of ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนการใช้คำบุพบท คือ (~~/~~) การขีดเส้นทับคำบุพบท และ(→) เส้นลูกศรแสดงคำบุพบทที่ได้ทำการเปลี่ยน

การเปลี่ยนการใช้คำบุพบท

I startle and she saw me ~~with~~ → **on** her dress and she complained me so much about wearing her dress

There was a female cat which came ~~from~~ → **to** my house.

That is because it will be made of glass so that we can see stars ~~in~~ → **at** night.

The interior of our house was painted ~~by~~ → **with** cream color.

My impression to my aunt is her long lasting love ~~of~~ → **to** her husband and taking care of each other.

I think, being single is a nice choice ~~in~~ → **of** my life.

4.5 การเปลี่ยนการใช้คำสรรพนาม

ในการเปลี่ยนการใช้คำสรรพนาม พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนการใช้คำสรรพนามจากบุรุษที่ 2 เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 1 มากที่สุด นอกจากนั้นพบการเปลี่ยนคำสรรพนามเพื่อให้สอดคล้องกับคำนามที่เป็นประธานในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนคำสรรพนาม คือ (~~\~~)การขีดเส้นทับคำสรรพนาม และ (→) เส้นลูกศรแสดงคำสรรพนามที่ได้ทำการเปลี่ยน

การเปลี่ยนคำสรรพนามจากบุรุษที่ 2 เป็นบุรุษที่ 1

I can remember the happiness between ~~me~~ → I and my parents.

We hardly have times together, but ~~we~~ → I know that everybody have to do their jobs.

My family, especially ~~me~~ → I, will not feed cats or dogs because we don't extremely like them.

When ~~you~~ → I am at my house, I can see very good views.

การเปลี่ยนคำสรรพนามให้สอดคล้องกับคำนามในประโยค

They tried to talk to me a little bit but I didn't care so ~~we~~ → they never talked to ~~each others~~ → me again.

For example of married person, someone is happy to live with ~~her~~ → his soul-mate and children.

I believe that ~~that person~~ → he will fulfill my life and he will make mehappy.

She succeeds in ~~your~~ work → **her** work and she spends some money to travel everywhere ~~you~~ want → **she** want to go.

4.6 การเปลี่ยนคำนำหน้านาม

ในการเปลี่ยนคำนำหน้านาม พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ทำการเปลี่ยนคำนำหน้านามไม่เจาะจง (Indefinite Article) เช่น a,an เป็นคำนำหน้านามเจาะจง (Definite Article) คือ the มากที่สุด นอกจากนั้นพบการเปลี่ยนคำนำหน้านามที่เกี่ยวกับคำแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessives) เช่น my, their และคำแสดงตำแหน่งนาม (Demonstratives) เช่น that, these ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เครื่องหมายแสดงการเปลี่ยนคำนำหน้านาม คือ (——//) การขีดเส้นทับคำนำหน้านาม และ (→) เส้นลูกศรแสดงคำนำหน้านามที่ได้ทำการเปลี่ยน

การเปลี่ยนคำนำหน้านามไม่เจาะจงเป็นคำนำหน้านามเจาะจง

About the furniture I don't want much furniture, but I want only ~~an~~ → **the** important things.

When you want to see snows, you can set it be ~~a~~ → **the** winter, if you want to sun-bathe, you can let it be ~~a~~ → **the** summer.

What will you do when you face ~~the~~ → **any** problems alone.

การเปลี่ยนคำนำหน้านามเจาะจงเป็นคำนำหน้านามไม่เจาะจง

Personally, I don't like ~~the~~ → **a** man who drank a lot and a man who has many wives.

การเปลี่ยนคำนำหน้านามเจาะจงเป็นคำแสดงตำแหน่งนาม

Since that they, I wanted to be a nurse like ~~the~~ → **that** nice nurse.

การเปลี่ยนคำนำหน้านามเจาะจงเป็นคำแสดงความเป็นเจ้าของ

I thought about my future, but I never forgot my friends at ~~the~~ → **our** last day.

การเปลี่ยนคำนำหน้านามเพื่อให้สอดคล้องกับคำนามในประโยค

Each person will also take ~~a~~ → **their** bikes except me, because I cannot ride the bike.

I have known about ~~some~~ → **these** problems in some society.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากการนำเสนอลักษณะการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาข้างต้น สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะการใช้กลวิธีทางความคิด แบ่งเป็น 4 กลวิธีย่อย ได้แก่ การละทิ้งตัดออก การเสริมขยายความ การจัดเรียงลำดับ และการสลับตำแหน่ง โดยพบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการละทิ้งตัดออกมากที่สุด รองลงมาคือ การเสริมขยายความ การจัดเรียงลำดับ และการสลับตำแหน่งตามลำดับ

1.1 ในการใช้กลวิธีการละทิ้ง ตัดออกส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความนั้นพบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการละทิ้ง ตัดออกข้อความมากที่สุดในระดับคำ รองลงมาคือ ระดับอนุประโยคและประโยค และระดับวลีตามลำดับ ซึ่งในการตัดทิ้งระดับคำพบว่า นิสิตทำการตัดทิ้งคำบุพบทและคำนำหน้านามมากที่สุด รองลงมาคือ การตัดทิ้งคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ตามลำดับ ส่วนการตัดทิ้งระดับอนุประโยคและประโยค พบว่า นิสิตทำการตัดทิ้งประโยคประเภท Independent Clause อนุประโยคประเภท Subordinate Clause และ Coordinate Clause และในการตัดทิ้งระดับวลี พบว่า นิสิตทำการตัดทิ้งวลีประเภท บุพบทวลี นามวลี และกริยาวลี

1.2 ในการใช้กลวิธีการเสริมขยายความส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเสริมขยายความในระดับคำมากที่สุด รองลงมาคือระดับอนุประโยคและประโยค และระดับวลีตามลำดับ ซึ่งในการเสริมขยายความโดยใช้คำ พบว่า นิสิตใช้กลวิธีการเสริมขยายความโดยใช้คำบุพบท คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ ส่วนการเสริมขยายความโดยใช้อนุประโยคหรือประโยค พบว่า นิสิตใช้กลวิธีการเสริมขยายความโดยใช้อนุประโยคหรือประโยคประเภท Coordinate Clause และ Subordinate Clause และในการเสริมขยายความโดยใช้วลี พบว่า นิสิตใช้วลีประเภทนามวลี บุพบทวลี และกริยาวลี

1.3 ในการใช้กลวิธีการจัดเรียงลำดับส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการจัดเรียงลำดับข้อความจากระดับคำจนถึงระดับประโยค เพื่อแสดงลำดับเหตุผลและเวลา โดยทำการจัดเรียงลำดับในระดับคำกับวลีมากที่สุด รองลงมาคือ วลีกับวลี วลีกับอนุประโยค และอนุประโยคกับอนุประโยคตามลำดับ

1.4 ในการใช้กลวิธีการสลับตำแหน่งส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ เพื่อทำหน้าที่เป็นบทนำเรื่อง บทเนื้อเรื่อง หรือบทสรุป พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการสลับตำแหน่งข้อความระดับอนุเฉทในส่วนเนื้อเรื่องเพียงลักษณะเดียว โดยไม่พบการใช้กลวิธีสลับตำแหน่งในส่วนนำเรื่องหรือส่วนสรุปแต่อย่างใด

2. ลักษณะการใช้กลวิธีทางลีลาภาษา แบ่งเป็น 3 กลวิธีย่อย ได้แก่ การใช้คำเชื่อม การหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน และการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการ ซึ่งในการใช้กลวิธีทางลีลาภาษา พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการใช้คำเชื่อมมากที่สุด รองลงมาคือการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการ และการหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนตามลำดับ

2.1 ในการใช้กลวิธีการใช้คำเชื่อม เพื่อเชื่อมระหว่างคำ วลี อนุประโยค ประโยค และย่อหน้า พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้คำเชื่อมประเภท Coordinators มากที่สุด เช่น and และ but นอกจากนั้น พบการใช้คำเชื่อมประเภท Subordinators เช่น because และคำเชื่อมประเภท Sequence Indicators เช่น first ในการเชื่อมส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ

2.2 ในการใช้กลวิธีการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนโดยตัดทิ้งคำที่ซ้ำกันในประโยคมากกว่าการเปลี่ยนไปใช้คำอื่นที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

2.3 ในการใช้กลวิธีการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการของภาษาที่ใช้ในงานเขียน พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนระดับคำมากที่สุด รองลงมาคือ วลี และอนุประโยคตามลำดับ

3. ลักษณะการใช้กลวิธีทางคำศัพท์ แบ่งเป็น 3 กลวิธีย่อย ได้แก่ ได้แก่ การเปลี่ยนคำภาษาอังกฤษให้เท่าเทียมกับภาษาไทย การเปลี่ยนคำภาษาอังกฤษให้เฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการเปลี่ยนตัวสะกด ซึ่งในการใช้กลวิธีทางคำศัพท์ พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวสะกดมากที่สุด รองลงมาคือการใช้คำภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการใช้คำภาษาอังกฤษที่เท่าเทียมกับภาษาไทยตามลำดับ

3.1 ในการใช้กลวิธีการเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้เท่าเทียมกับคำศัพท์ภาษาไทย พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนคำศัพท์ประเภทนามมากที่สุด รองลงมาคือคำกริยา และคำกริยาวิเศษณ์ตามลำดับ

3.2 ในการใช้กลวิธีการเปลี่ยนคำภาษาอังกฤษให้มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนคำศัพท์ในประเภทคำนามมากที่สุด รองลงมาคือคำกริยา และคำคุณศัพท์ตามลำดับ

3.3 ในการใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวสะกด พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวสะกดคำศัพท์ประเภทคำนามมากที่สุด รองลงมาคือคำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ตามลำดับ

4. ลักษณะการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้าง แบ่งเป็น 6 กลวิธีย่อย ได้แก่ การเปลี่ยนโครงสร้างประโยค การเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ การเปลี่ยนพจน์และรูปของนามและกริยา การเปลี่ยนคำบุพบท การเปลี่ยนคำสรรพนาม และการเปลี่ยนคำนำหน้านาม ซึ่งในการใช้กลวิธีทางโครงสร้าง พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเปลี่ยนกาลหรือรูปของกริยาและพจน์ของนามมากที่สุด รองลงมาคือ การเปลี่ยนโครงสร้างประโยคและการเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ซึ่งมีความถี่เท่ากัน การเปลี่ยนคำบุพบท การเปลี่ยนคำสรรพนาม และการเปลี่ยนคำนำหน้านามตามลำดับ

4.1 ในการใช้กลวิธีการเปลี่ยนโครงสร้างประโยคเพื่อทำให้ข้อความมีความหมายเท่าเทียมกับความหมายของประโยคในภาษาไทยที่ต้องการ พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนโครงสร้างประโยคโดยแบ่งเป็น 3 ลักษณะ อันได้แก่ การเปลี่ยนจากวลีเป็นอนุประโยค การเปลี่ยนประโยคปฏิเสธเป็นประโยคบอกเล่า และการถอดความประโยค

4.2 ในการใช้กลวิธีการเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนมากที่สุดในลักษณะการตัดทิ้งเครื่องหมายมหัพภาค (Full Stops) และการเปลี่ยนจากการใช้เครื่องหมายอัฒภาค (Semicolon) เป็นจุลภาค (Colon) ตามลำดับ ส่วนการเปลี่ยนการใช้อักษรตัวใหญ่ พบมากที่สุดในอักษรตัวแรกของคำนามแบบคำประสม (Compound Noun) และอักษรตัวแรกของคำในตำแหน่งแรกของอนุประโยค

4.3 ในการใช้กลวิธีการเปลี่ยนกาลหรือรูปของกริยาและพจน์ของนาม พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนกาลของกริยามากที่สุด โดยทำการเปลี่ยนกาลของกริยาจากปัจจุบันกาล เป็นอดีตกาล จากปัจจุบันกาลเป็นอนาคตกาล รองลงมาคือการเปลี่ยนพจน์ของนามจากนามเอกพจน์เป็นพหูพจน์

4.4 ในการใช้กลวิธีการเปลี่ยนคำบุพบท พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนคำบุพบทเฉพาะภายในกลุ่มของบุพบทประเภทคำเดียว (Single Prepositions) เช่น with, on, to, in, at, by และ of

4.5 ในการใช้กลวิธีเปลี่ยนการใช้คำสรรพนาม พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ทำการเปลี่ยนการใช้คำสรรพนามจากบุรุษที่ 2 เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 1 มากที่สุด และนอกจากนั้น พบการเปลี่ยนคำสรรพนามเพื่อให้สอดคล้องกับคำนามที่เป็นประธานในประโยคอีกด้วย

4.6 ในการใช้กลวิธีการเปลี่ยนคำนำหน้านาม พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการเปลี่ยนคำนำหน้านามไม่เจาะจง (Indefinite Article) เช่น a,an เป็นคำนำหน้านามเจาะจง (Definite Article) คือ the มากที่สุด นอกจากนั้นพบการเปลี่ยนคำนำหน้านามที่เกี่ยวกับคำแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessives) เช่น my, their และคำแสดงตำแหน่งนาม (Demonstratives) เช่น that, these เป็นต้น

จากการสรุปลักษณะของการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนดังที่เสนอไว้ข้างต้นจะเห็นได้ว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการปรับเปลี่ยนส่วนของข้อความในระดับคำมากที่สุด รองลงมาคือระดับวลีและอนุประโยคตามลำดับ จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงในส่วนย่อยของข้อความ ส่วนการปรับเปลี่ยนข้อความในระดับพหุประโยคจนถึงระดับอนุเฉทซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงระดับใหญ่ขึ้นนั้น พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษทำการปรับเปลี่ยนน้อยมาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบได้แก่ แบบเล่าเรื่อง แบบบรรยาย และแบบให้เหตุผล ของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งประกอบด้วยกลวิธี 4 ประเภทคือ กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางคำศัพท์ กลวิธีทางลีลาภาษา และกลวิธีทางโครงสร้าง

2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ

3. เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

4. เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร กลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการเขียนความเรียงแต่ละรูปแบบ

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ภาคปกติ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 205422 การเขียนความเรียงและรายงาน (Essay and Report Writing) ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2544 จำนวน 73 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ หัวข้องานเขียน 3 รูปแบบ รายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาและแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษ

หัวข้องานเขียน 3 รูปแบบได้แก่ หัวข้อเรื่อง "An Unforgettable Moment of My Childhood" สำหรับการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่อง หัวข้อเรื่อง "How would you describe a typical house 50 years from now?" สำหรับการเขียนความเรียงแบบบรรยาย และ หัวข้อเรื่อง "In your opinion, what would be the reason for being single or married, and which is your choice?" สำหรับการเขียนความเรียงแบบให้เหตุผล

สำหรับรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประกอบด้วยกลวิธีใหญ่ๆ 4 ประเภท ได้แก่ กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางลีลาภาษา กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางโครงสร้าง ส่วนแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษนั้น เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ประกอบไปด้วยคำถามปลายเปิดที่เกี่ยวกับการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนตามรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา ซึ่งหัวข้องานเขียน รายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาและแบบสัมภาษณ์ดังกล่าว ได้ผ่านการพิจารณาความถูกต้องของเนื้อหาและความเหมาะสมในการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และผ่านการทดลองใช้กับนิสิตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของรายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน ก่อนนำไปใช้กับนิสิตกลุ่มตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองเป็นเวลา 6 สัปดาห์โดยให้นิสิตเขียนความเรียง 3 รูปแบบภายใต้หัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนดโดยต้องเขียนเรื่องละ 2 ฉบับ คือฉบับร่างและฉบับสมบูรณ์ ซึ่งในการเขียนฉบับร่างนั้น นิสิตต้องระบุกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาทุกครั้งที่ทำการปรับเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ แล้วผู้วิจัยจึงทำการสัมภาษณ์นิสิตเป็นรายบุคคล เพื่อตรวจสอบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างตามที่นิสิตได้ระบุไว้ในการเขียนฉบับร่าง หลังจากนั้นจึงให้นิสิตเขียนความเรียงส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ ซึ่งก่อนที่จะส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์นั้น หากนิสิตมีการปรับเปลี่ยนข้อความเพิ่มเติม ให้ระบุกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาที่ใช้ไว้ในฉบับร่าง ผู้วิจัยนำงานเขียนฉบับร่างของนิสิตที่ระบุการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา มาแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษา โดยจำแนกตามประเภทกลวิธี และจำแนกตามรูปแบบความเรียง

แล้วจึงเปรียบเทียบความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาแต่ละประเภทและแต่ละรูปแบบความเรียง โดยใช้ไคสแควร์

ในการตรวจให้คะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำงานเขียนฉบับสมบูรณ์ของนิสิตจำนวน 15 ฉบับให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจ และผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยทำการตรวจงานเขียนดังกล่าวด้วย ตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนงานเขียนของ เอช แอล จาคอบส์ และคณะ (H.L. Jacobs, et al.1981: 89-105) เพื่อหาค่าความสอดคล้องของการตรวจงานเขียน ซึ่งจากการตรวจให้คะแนนงานเขียนดังกล่าว พบว่ามีค่าความสอดคล้องในการตรวจระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้วิจัย ผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้ช่วยวิจัย และผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ 0.82, 0.84 และ 0.84 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับสูง จากนั้นผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยทำการตรวจงานเขียนดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง โดยทิ้งระยะเวลาประมาณ 1 สัปดาห์ เพื่อหาค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนงานเขียนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยซึ่งพบว่า ค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ 0.94 และ 0.90 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับสูง จากนั้น ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจึงทำการตรวจให้คะแนนงานเขียนฉบับสมบูรณ์ของนิสิตตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ แล้วจึงนำคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงของนิสิตมาคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อแบ่งนิสิตออกเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนสูงและต่ำโดยใช้เทคนิค 27% จากนั้นจึงเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ และเปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีความสามารถในการเขียนสูงและต่ำโดยใช้ไคสแควร์

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเรียงตามลำดับความถี่จากมากไปหาน้อยดังนี้คือ กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางโครงสร้าง กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางลีลาภาษา และมีการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษามากที่สุดในการเขียนแบบเล่าเรื่อง รองลงมาคือการเขียนแบบให้เหตุผล และแบบบรรยายตามลำดับ

2. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษโดยรวม 3 รูปแบบอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 61.61 และมีการกระจายของคะแนนตามค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.16 เมื่อพิจารณาความสามารถในการเขียนความเรียงในแต่ละประเภท พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องมากที่สุด รองลงมาคือแบบให้เหตุผลซึ่งมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 63.23 และ 61.18 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และมีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบบรรยายอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 59.91

3. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบได้แก่การเขียนแบบเล่าเรื่อง การเขียนแบบบรรยาย และการเขียนแบบให้เหตุผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า χ^2 เท่ากับ 30.92

4. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด กลวิธีทางลีลาภาษา กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางโครงสร้างไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาแยกตามรูปแบบความเรียง พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนงานเขียนแบบเล่าเรื่องและแบบให้เหตุผลไม่แตกต่างกัน แต่ใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนงานเขียนแบบบรรยายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษมีการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเรียงตามลำดับความถี่จากมากไปหาน้อยดังนี้คือ กลวิธีทางความคิด กลวิธีทางโครงสร้าง กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางลีลาภาษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเขียนงานเขียนฉบับร่างนั้น เป็นกระบวนการแปลความ (Translating) ซึ่งขณะใช้กระบวนการนี้ ผู้เขียนที่เป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองจะใช้เวลานานในการแปลความจากความคิดที่เป็นภาษาแม่ให้เป็นภาษาเขียนในภาษาที่สอง เพื่อถ่ายทอด

ข้อมูลตามที่ต้องการสื่อความเป็นสำคัญ (L.S Flower and J.R. Hayes 1981: 373) ดังนั้นผู้เขียนจึงใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนและการคัดเลือกหรือการลำดับข้อมูลงานเขียนมากที่สุด ซึ่งในการใช้กลวิธีทางความคิดนี้ผู้เขียนสามารถทำการตัดทิ้ง เสริมขยายความ เรียงลำดับ หรือสลับตำแหน่งข้อความที่เขียนในฉบับร่างได้ตามต้องการจนกว่าจะรู้สึกพึงพอใจต่อข้อมูลที่ถ่ายทอดไว้ในงานเขียนนั้น

ส่วนผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษมีความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้าง และกลวิธีทางคำศัพท์เป็นลำดับรองลงมานั้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นิสิตกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งผู้เขียนที่มีความสามารถในระดับปานกลางจะมุ่งทำการเปลี่ยนแปลงข้อความในระดับโครงสร้างและคำศัพท์ในปริมาณมาก เนื่องจากเป็นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างข้อความในระดับประโยค (ดูลักษณะการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษในบทที่ 4 ตอนที่ 5 : 119-154) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แอล เฟจลีย์ และเอส วิทท์ (L. Faigley and S. Witte 1981: 409) และ เอส วอลล์และ เอ พีทรอฟสกี (S. Wall and A. Petrovsky 1981: 119) ที่พบว่า ผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนที่อยู่ในระดับปานกลางหรือผู้เขียนที่ไม่มีประสบการณ์จะทำการปรับหรือแก้ไขข้อความในระดับประโยค ซึ่งเป็นลักษณะที่ไม่ทำให้ความหมายหรือโครงสร้างประโยคมีความแตกต่างจากเดิมไปมากนัก (Microstructure Differences) ดังนั้น นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เป็นผู้เขียนที่มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับปานกลาง จึงทำการปรับแก้ไขข้อความที่เกี่ยวกับโครงสร้างประโยคและคำศัพท์โดยใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้างและกลวิธีทางคำศัพท์ในปริมาณมาก ส่วนผลการวิจัยที่พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษมีความถี่ในการใช้กลวิธีทางลีลาภาษาในปริมาณน้อยที่สุดนั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ในการเขียนงานเขียนฉบับร่างนั้น เป็นการเขียนที่เน้นให้ความสำคัญในการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียน (L.S Flower and J.R. Hayes 1981: 373 and Jean Floyd 1984 : 171)โดยที่ผู้เขียนจะทำการถ่ายทอดความหมายที่ต้องการสื่อผ่านงานเขียนของตนเองให้มากที่สุด ซึ่งผู้เขียนจะยังไม่เน้นให้ความสำคัญต่อรายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับการใช้ลีลาภาษา เช่น การใช้คำเชื่อม การหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนของข้อความ หรือการเปลี่ยนแปลงข้อความเพื่อให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการของงานเขียน เนื่องจากเป็นส่วนที่สามารถทำการปรับแก้ไขได้ในภายหลัง ดังนั้น นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษจึงใช้กลวิธีทางลีลาภาษาในปริมาณน้อย

เมื่อพิจารณาแยกตามประเภทของความเรียงพบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษามากที่สุดในการเขียนแบบเล่าเรื่อง แบบให้เหตุผล และแบบบรรยายตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก หัวข้อในการเขียนแบบเล่าเรื่องคือ “An Unforgettable Moment of My Childhood” เป็นการเขียนความเรียงที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เขียนคือนิสิตมากที่สุด ผู้เขียนจึงมีความรู้ความเข้าใจในข้อมูลและเนื้อหามากกว่าการเขียนความเรียงแบบอื่นๆ ซึ่งการที่ผู้เขียนมีข้อมูลในการเขียนมากจึงสามารถทำการปรับโครงสร้างงานเขียนในทุกส่วนคือ ส่วนเนื้อหา คำศัพท์ ลีลาภาษา และโครงสร้างในปริมาณมากตามไปด้วย นอกจากนั้นจากการศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงในการวิจัยครั้งนี้ได้พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถมากที่สุดในการเขียนแบบเล่าเรื่อง รองลงมาคือการเขียนแบบให้เหตุผล และแบบบรรยายตามลำดับเช่นกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่านิสิตจะใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในปริมาณที่สอดคล้องกับความสามารถในการเขียนความเรียงด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เอ คัมมิ่ง (A. Cumming 1990: 482-111) ที่พบว่าความสามารถในการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีความสอดคล้องกับปริมาณการคิดและการเลือกใช้ภาษาเพื่อสื่อความในงานเขียน ดังนั้น รูปแบบความเรียงใดที่ผู้เขียนมีความสามารถในการเขียนสูง ผู้เขียนก็จะมีการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนในปริมาณมากตามไปด้วยเช่นกัน

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษโดยรวม 3 รูปแบบอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงโดยรวม 3 รูปแบบ คิดเป็นร้อยละ 61.61 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาของ ปรียา ธีระวงษ์และคณะ (2525 :63-67) รสริน วรรธนะภัฏ (2531: 113-122) ศิริพร พัวพันธ์ (2531: 111-114) สมชาย อบรม (2538 : 148-153) และสุภาณี ชินวงศ์ (2543 : 232-235) ที่พบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน นักศึกษาไทยอยู่ในระดับต่ำถึงพอใช้หรือในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาความสามารถในการเขียนความเรียงในแต่ละประเภท พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษมีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องมากที่สุด รองลงมาคือแบบให้เหตุผลซึ่งมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 63.23 และ 61.18 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และมีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบบรรยายอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำโดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 59.91 ทั้งนี้ อาจเนื่องจากการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องนั้น เป็นการเขียนที่ผู้เขียนสามารถเขียนได้จากการเล่าประสบการณ์ของตนเองซึ่งมีข้อมูลอยู่แล้ว

โดยที่ไม่ต้องใช้ข้อมูลหรือการกระบวนการคิดที่ซับซ้อนมากนัก เป็นการเขียนที่ใช้กระบวนการถ่ายทอดความรู้ (Knowledge Telling) (Bereiter and Scardamalia 1987 cited in Grabe and Kaplan 1996: 121-122) การเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องจึงเป็นการเขียนที่ง่าย นิสิตจึงมีความสามารถในการเขียนมากที่สุด ส่วนงานเขียนแบบให้เหตุผลนั้นมีความยากและซับซ้อนมากขึ้น นอกจากผู้เขียนจะต้องใช้ความรู้ที่นอกเหนือจากประสบการณ์ของตนแล้ว ผู้เขียนยังต้องเขียนเรียบเรียงความคิดให้เป็นข้อความที่แสดงเหตุผลอย่างเป็นระบบ เพื่อทำให้ผู้อ่านเข้าใจและเห็นด้วยกับประเด็นที่ผู้เขียนสนับสนุน ส่วนการเขียนความเรียงแบบบรรยายนั้นเป็นการเขียนที่ต้องใช้ข้อมูลนอกเหนือจากประสบการณ์ของผู้เขียนเช่นกัน และยังต้องใช้ข้อมูลหลายด้านในการเขียน โดยเฉพาะข้อมูลทางด้านคำศัพท์ที่มีความหมายเฉพาะสำหรับบรรยายลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพสิ่งที่เขียนบรรยาย (Thomas Cooley 1993: 27-229) การเขียนความเรียงแบบบรรยายจึงเป็นการเขียนที่ต้องใช้กระบวนการคิดที่ซับซ้อนอย่างมาก และทำให้ผู้เขียนต้องคิดแก้ปัญหาตลอดการเขียน ดังนั้น การที่นิสิตกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนมากที่สุดในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่อง รองลงมาคือแบบให้เหตุผล และแบบบรรยายตามลำดับนั้น แสดงให้เห็นว่านิสิตจะมีความสามารถในการเขียนความเรียงมากน้อยตามระดับของความซับซ้อนของข้อมูลและกระบวนการเขียนที่ใช้ในการเขียนความเรียงแต่ละรูปแบบนั่นเอง

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ ได้แก่ การเขียนแบบเล่าเรื่อง การเขียนแบบบรรยาย และการเขียนแบบให้เหตุผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า นิสิตใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนงานเขียนแบบเล่าเรื่อง แบบให้เหตุผล และแบบบรรยายแตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เอ คัมมิ่ง (A. Cumming 1990: 482-111) ที่พบว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีการคิดเกี่ยวกับวิธีการเลือกใช้ภาษาและการคิดเพื่อถ่ายทอดความหมาย (Metalinguistics and Ideational Thinking) แตกต่างกันในการเขียนความเรียงรูปแบบที่ต่างกัน

4. จากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด กลวิธีทางลีลาภาษา กลวิธีทางคำศัพท์ และกลวิธีทางโครงสร้างไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้เขียนที่มีความสามารถทางภาษาต่างกัน จะมีการใช้กลวิธีปรับโครงสร้าง

ภาษาที่แตกต่างกัน ตามผลการศึกษาของ เจ อาร์ เดอ ลาริออส และคณะ (J.R. De Larios, et.al. 1999: 13-44) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการวิจัยนี้ มีประสบการณ์และระยะเวลาในการฝึกฝนการเขียนเท่าเทียมกัน จากการเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเฉพาะภายในชั้นเรียนเป็นส่วนใหญ่ นิสิตทั้งสองกลุ่มจึงใช้กระบวนการเขียนและมีการคิดแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการเขียนตามแนวทางที่ได้ฝึกฝนร่วมกันในชั้นเรียน ซึ่งทำให้นิสิตทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้น จึงไม่พบความแตกต่างในการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษระหว่างนิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนสูงและต่ำ

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงแต่ละรูปแบบ พบว่านิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนแบบบรรยายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับสถิติ 0.05 โดยเฉพาะการใช้กลวิธีทางคำศัพท์ที่พบว่า นิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีทางคำศัพท์แตกต่างจากนิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับสถิติ 0.05 โดยนิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงมีปริมาณการใช้กลวิธีทางคำศัพท์มากกว่า ทั้งนี้อาจเนื่องจาก ในการเขียนความเรียงแบบบรรยายนั้น เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องใช้ความรู้ทางด้านคำศัพท์เพื่อใช้ในการอธิบายลักษณะของสิ่งที่ต้องการบรรยายให้ผู้อ่านได้เห็นภาพ ซึ่งผู้เขียนจะต้องใช้คำคุณศัพท์ (Adjectives) เป็นจำนวนมากเพื่อบรรยายลักษณะของสิ่งนั้นๆ (Thomas Cooley 1993: 27-39) ซึ่งโดยทั่วไป นิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงจะมีความรู้ทางด้านคำศัพท์ที่มีความหมายเฉพาะสำหรับการบรรยายมากกว่านิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำ และสามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในการเขียนบรรยายได้ดีกว่า (Frank J. D'Angelo 1980: 116-121) ดังนั้น นิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงจึงใช้กลวิธีทางคำศัพท์ที่แตกต่างจากนิสิตกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิดมากที่สุด แสดงให้เห็นว่า ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษฉบับร่างนั้น นิสิตให้ความสนใจต่อการถ่ายทอดข้อมูลความคิดที่ต้องการสื่อในการเขียนมากกว่าความถูกต้องของการใช้ภาษา ซึ่งผู้สอนการเขียนควรให้ความสำคัญต่อการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาโดยเฉพาะกลวิธีทางความคิดในการเขียนฉบับร่างให้มากขึ้น โดยผู้สอนควรแนะนำให้ผู้เรียนใช้กลวิธีทางความคิดเพื่อช่วยให้สามารถเลือกข้อมูลที่ตรงตามความตั้งใจมากที่สุด โดยสอนการใช้กลวิธีย่อยของกลวิธีทางความคิด เช่น การละทิ้ง ตัดออกข้อมูลส่วนที่ไม่จำเป็นในงานเขียน การเสริมขยายส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ เมื่อต้องการอธิบายขยายความข้อมูลส่วนนั้นให้ชัดเจนขึ้น รวมถึงการเรียบเรียงและการสลับตำแหน่งข้อความให้มีความสอดคล้องกันตามหลักเหตุผลและเวลา ซึ่งการใช้กลวิธีย่อยของกลวิธีทางความคิดต่างๆข้างต้นนั้นจะสามารถช่วยให้การเขียนงานเขียนฉบับร่างสามารถถ่ายทอดข้อมูลได้ตรงตามความตั้งใจของผู้เรียนได้มากขึ้น

อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัยพบว่า ในการเขียนความเรียงแต่ละประเภท การใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษามีความแตกต่างกันไปเช่น ในการเขียนแบบเล่าเรื่อง นิสิตใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางโครงสร้างมากที่สุด ทั้งนี้ เนื่องจากการเขียนแบบเล่าเรื่องเป็นการเขียนเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นแล้ว การใช้โครงสร้างประโยคที่บ่งบอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับและการใช้กริยาในรูปอดีตกาลเป็นหลักจึงเป็นสิ่งสำคัญ จากผลการวิจัยนี้จึงเสนอให้ผู้สอนการเขียนให้ความสนใจกับการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการสอนการเขียนความเรียงแต่ละรูปแบบ ยกตัวอย่างเช่น ควรเน้นการใช้กลวิธีทางโครงสร้างในการสอนการเขียนแบบเล่าเรื่อง โดยสอนให้ผู้เรียนใช้กลวิธีย่อยของกลวิธีทางโครงสร้าง โดยเฉพาะ การเปลี่ยนพจน์และรูปของกริยา เพื่อช่วยในการใช้พจน์และรูปของกริยาที่เหมาะสมกับการเขียนเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต นอกจากนั้นควรสอนให้ใช้กลวิธีย่อยอื่นๆของกลวิธีทางโครงสร้างอันได้แก่

การเปลี่ยนโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษให้มีความหมายเท่าเทียมกับความหมายของประโยคภาษาไทยที่ต้องการ โดยการแสดงส่วนประธาน ส่วนกริยา ส่วนขยาย และส่วนกรรมให้มีความชัดเจนมากขึ้น รวมถึงการเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ การเปลี่ยนคำบุพบท การเปลี่ยนคำกำหนดนาม และการเปลี่ยนคำสรรพนาม ซึ่งการใช้กลวิธีย่อยเหล่านี้จะช่วยทำให้โครงสร้างประโยคในทุกระดับมีความชัดเจน สามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้โครงสร้างประโยคในการเขียนแบบเล่าเรื่องได้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่วนในการเขียนแบบบรรยายและให้เหตุผล นั้น ผู้สอนควรเน้นการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทกลวิธีทางความคิด และกลวิธีทางคำศัพท์ โดยแนะนำให้ผู้เรียนสนใจในการเรียบเรียงข้อมูลในส่วนเนื้อหามาก่อนเป็นลำดับแรก และให้ความสำคัญในการเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาของงานเขียนแบบบรรยายและแบบให้เหตุผลเพื่อนำมาใช้ประกอบการเขียนให้มากขึ้น เพราะเป็นงานเขียนที่ผู้เรียนอาจไม่มีพื้นความรู้เดิมที่เพียงพอ โดยสอนการใช้กลวิธีทางความคิดเพื่อช่วยในการถ่ายทอดความคิดในการเขียน อันได้แก่ การละทิ้งและการตัดออกข้อมูลส่วนที่ไม่จำเป็นในงานเขียน การเสริมขยายส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความ รวมถึงการจัดเรียงลำดับ และการสลับตำแหน่งข้อความให้มีความสอดคล้องกันตามหลักเหตุผลและเวลา นอกจากนั้นควรเน้นให้ผู้เรียนทำการศึกษารวบรวมเกี่ยวกับคำศัพท์ ถ้อยคำสำนวนที่เฉพาะเจาะจงสำหรับใช้ในการเขียนงานเขียนแบบบรรยายและแบบให้เหตุผล ควบคู่กับการใช้กลวิธีทางคำศัพท์ อันได้แก่ การเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มีความหมายเท่าเทียมกับคำในภาษาไทยที่ต้องการ การเปลี่ยนคำศัพท์ให้มีความเฉพาะเจาะจงมากขึ้น ซึ่งการใช้กลวิธีดังกล่าวสามารถช่วยในการคัดเลือกคำศัพท์ได้ตรงตามความหมายที่ต้องการ และมีความเหมาะสมกับเนื้อหาของรูปแบบงานเขียนมากยิ่งขึ้น

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่านิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษมีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่องและแบบให้เหตุผลอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีความสามารถในการเขียนแบบบรรยายอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำนั้น ผู้สอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษควรหาทางแก้ไข เพื่อช่วยให้นิสิตมีความสามารถในการเขียนความเรียงแบบบรรยายในระดับที่ดีขึ้น โดยให้นิสิตเพิ่มการฝึกฝนการเขียนแบบบรรยายให้มากขึ้น และศึกษาเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของการเขียนแบบบรรยาย ซึ่งลักษณะของการเขียนแบบบรรยายนั้นเป็นการเขียนถ่ายทอดการรับรู้ของประสาทสัมผัสทั้งห้าของผู้เขียนที่มีต่อ สิ่งของ บุคคล สถานที่หรือเหตุการณ์ โดยเขียนให้ผู้อ่านได้เห็นภาพสิ่งที่ต้องการจะบรรยาย ในการนี้ ผู้เขียนจะต้องใช้คำคุณศัพท์ (Adjectives) เป็นจำนวนมากเพื่อบรรยายลักษณะของสิ่งนั้นๆ (Thomas Cooley 1993: 27-39) ดังนั้น การสอนการเขียน

แบบบรรยายควรเน้นการศึกษาการใช้คำคุณศัพท์หมวดหมู่ต่างๆ ที่ใช้ในการบรรยายสิ่งของ บุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นภาพสิ่งที่เขียนบรรยายได้ชัดเจนมากขึ้น

1.3 ผู้สอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ควรศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาประเภทต่างๆ ให้เข้าใจเพื่อที่จะนำมาใช้ในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษและเน้นให้ผู้เรียนนำกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษามาใช้ในการเขียน เพื่อช่วยในการถ่ายทอดความคิดและการเลือกใช้ภาษาในการเขียนที่ตรงตามความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด ซึ่งจะช่วยให้งานเขียนนั้นมีคุณภาพที่ดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มที่ได้รับการสอนการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนกับกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียน

2.2 ควรศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษากับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตหรือนักเรียนระดับอื่นๆ เช่น นิสิตชั้นปีที่ 1-3 หรือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

2.3 ควรศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษในการเขียนความเรียงประเภทอื่นๆ เช่น การเขียนชักชวน การเขียนเปรียบเทียบ และการเขียนสรุปความ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ฉัตรศรุต มาลยมณฑล. “กลวิธีการสื่อสารในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.

ชัยอนันต์ สมุทรวณิช . “ ‘ชัยอนันต์’ แนะครูภาษาอังกฤษปรับวิธีสอนให้ยึด ‘เด็ก’ ศูนย์กลาง-เปิดโอกาสแสดงความเห็น.” ไทยโพสต์. (8 พฤศจิกายน 2542) : 12.

ชาคริต สีหโรหิจจ์. “กลวิธีการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยวมหาวิทยาลัยรังสิต.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.

นองศิริ โชติรัตน์. “การศึกษากลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับสูงและต่ำ.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

บังอร สว่างวโรรส. “การศึกษาความสอดคล้องระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจไทย.” สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

ประคอง กรรณสูต. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

ปรียา ธีระวงษ์ และคณะ. “ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น..” สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2540.

พิมพันธ์ เวสสะโกศล. “การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของบัณฑิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.” คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

รสริน วรรธนะภัฏ. “ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

รัตนา เล็กพุก. “การเปรียบเทียบความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

ศิริพร พัวพันธ์. “ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

ศิริชัย กาญจนวาสี. ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2539. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2539.

สมชาย อบรม. “ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำในโรงเรียนมัธยมศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

สุพรรณี ลือเกียรติไพศาล. “การเปรียบเทียบกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

สุภาณี ชินวงศ์. “การศึกษาความสามารถในการเขียนของนิสิตวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิทยาศาสตร์.” สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

อัจฉรา วงศ์โสธร. “การวิจัยเพื่อหาวิธีการแก้ไขข้อผิดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยที่เหมาะสมที่สุด.” สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

อัจฉรา วงศ์โสธร. แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

อารีรักษ์ มีแจ้ง. “การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนและกลวิธีในการเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวรที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ.” คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2542.

ภาษาอังกฤษ

Abrams, Kathleen S. Communication at Work. New Jersey: Prentice-Hall, Inc.,1986.

Adelstein, Michael E. and Jean Pival G. The Writing Commitment. 3rd ed. Florida: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1986.

Arnuadet, Martin L. and Mary Barrett E. Paragraph Development : A guide for students of English. Englewood Cliffs, NJ : Regent/Prentice Hall, 1990.

Beach, R. “The Effects of Between-Draft Teacher Evaluation Versus Student Self-Evaluation on High School Students’ Revising of Rough Drafts.” Research in the Teaching of English 13 (1979): 111-119.

Birdwell, L. “Revising Strategies in Twelfth Grade Students’ Transactional Writing.” Research in the Teaching of English 14 (1980): 197-222.

Byrne Donn. Techniques for Classroom Interaction. London : Longman, 1987.

Chutisilp, Pornpimol and Amara Poovatanasedj. Paragraph Writing. 3rd ed. Bangkok : Thammasat University Press, 1988.

Cooley, Thomas. Writing: A Concise Rhetoric. London: Scott Foresman and Company, 1993.

Cross, David. A Practical Handbook of Language Teaching. London: Fakenham Photosetting Ltd., 1991.

Crowhurst, Marion. “Revision Strategies of Students at Three Gade Levels: Final Report.” Educational Research Institute of British Columbia 14 (1983) : 12.

Cumming, Alister. “Metalinguistics and Ideational Thinking.” Written Communication 7 (1990) : 482-511.

D'Angelo, Frank J. Process and Thought in Conposition. Cambridge, Mass: Winthrop Publishers, Inc. 1980.

De Larios, J.R. , Murphy, L. and Manchon, R. "The Use of Restructuring Strategies in EFL Writing : A Study of Spanish Learners of English as a Foreign Language." Journal of Second Language Writing 8 (1999) : 13-44.

Donald, Robert B. Writing Clear Paragraphs. New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1995.

Emig, Janet. "Writing as a Modes of Learning." College Composition and Communication 28 (1977): 122-128.

Engelhard , George Jr. et al. "The Influences of Mode of Discourse, Experimental Demand and Gender on the Quality of Student Writing." Research in the Teaching of English 26 (October 1992) , 315-336.

Faigley, Lester. and Stephen Witte P. "Analyzing Revision." College Composition and Communication 32 (1981) : 400-414.

Finocchiaro, Mary and Michael Bonomo. The Foreign Language Learner : a Guide for Teachers. New York : Regent Publishing Company, Inc., 1973.

Fletcher, Flynn and Thomas McGuire G. Design 3 : Rhetoric and Anthopology for College English. 3rd ed. California : Wadsuworth Publishing. 1982.

Flower, L.S. and John Hayes R. "A Cognitive Process Theory of Writing." College Composition and Communication 32 (1981) : 365-387.

Floyd, Jean. Study Skills for Higher Education. London : Collins Educational, 1984.

Freedman, A., and I. Pringle. "Why Students can't Write Arguments." English in Education. 18 (1984) : 73-84.

Gagne, Edwad D. The Cognitive Psychology of School Learning. Boston, MS: Little Brown, 1985.

Goldberg, Enid A. How to Write an Essay. London: Scott Foresman and Company, 1981.

Grabe, William and Robert Kaplan B. Theory & Practice of Writing. New York: Longman, 1996.

Harris, David P. Testing English as a Second Language. New Delhi : Tata McGraw – Hill Publishing Co., 1974.

Harris, Jeanette and Ann Moseley. Strategies for College Writing. Boston, Massachusetts :Allyn & Bacon, 2000.

Heaton, J.B. Writing English Language Test. London : Longman Group Ltd., 1979.

Heuring, David L. "The Revision Strategies of Skilled and Unskilled ESL Writers: Five Case Studies." Annual Research Review : University of Hawaii at Manoa 32 (1985): 1-85.

Hughey, Jane B. et al. Teaching ESL Composition Princuples and Techniques. Rowley, MS : Newbury House Publishers, Inc., 1983.

Ike, Ndubishi J. "From Brainstorming to Creative Essay: Teaching Composition Writing to Classes." English Teaching Forum 28 (April 1990), 43.

Jacobs, H.L. et al. Testing ESL Composition. Rowley, MS: Newbury House Publishers, 1981.

Kelsch, Mary Lynn. And Thomas Kelsch. Writing Effectively : A Practical Guide. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall, 1981.

Krashen, Stephen D. Writing : Research, Theory and Application. Oxford: Pergamon Press, 1984.

Kurth, Justine R. and Linda Stormberg J. "A Developmental Analysis of Sentence Production Errors in the Writing of Secondary Students." Paper Presented at the Annual Meeting of the American Eduacational Research Association. (April 1983), 11-15.

Lado, Robert. Language Teaching : A Scientific Approach. New York : McGraw – Hill Inc., 1983.

Leary, Buckett B. "The Effects of a Cognitive Strategy and Revision Practice Instruction on the Written Compositions of Third and Fifith – Grade Students with Low Writing Proficiency (Third – Grade)." Dissertation Abstract International 51 (1990): 07A.

Leki, Ilona. "Coping Strategies of ESL Students in Writing Tasks Across the Curriculum." Tesol Quarterly 29 (1995) : 235-260.

Lynch, Mark W. "An Investigation of Writing Strategies Used by High Ability Seventh Grades Responding to a State-Mandated Exploratory Writing Assessment Task, Draft." Paper presented at the Annual Meeting of the American Educational Research Association. (April 1998): 13-17.

Martin, Sarah H. "A Description of Meaning – Making Strategies Reported by Proficient Readers and Writing." Dissertation Abstract International 48(1987) : 06A.

McColly, William. "What does educational research say about the judging of writing ability." Journal of Educational Research 64 (December 1970): 148-156.

McMahan, Elizabeth. And Susan Day. The Writer's Rhetoric Handbook. New York : McGraw- Hill, Inc., 1980.

McWhorter, Kathleen T. Study and Thinking Skills in College. 2nd ed. New York : Harper – Collins Publishers, Inc., 1992.

Murray, Donald M. Research on Composing: Points of Departure Urbana, IL: National Council of Teachers of English, 1978.

Owens, R.J. "Teaching of English Composition." RELC Journal 1 (June 1970) : 119.

Palmer, Joe D. "How a Paragraph Hangs Together." English Teaching Forum 18 (April 1980) : 16-19.

Paulston, Christina Bratt and Mary Bruder. Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedure. Massachusetts : Wintrop Publishers, Inc., 1976.

Penfield, Alizabeth. The Writier's Role : Readings with Rhetoric. Illinois : Scott, Foresman and Company, 1985.

Pincas, Anita. Teaching English Writer. Hong Kong : The Macmillan Press Limited, 1987.

Prater, Doris L. and William Padia. "Effect of Mode of Discourse on Writing Performance on Grade Four and Six." Research in the Teaching of English 17 (1983) : 127-134.

Raimes, Ann. "Language Proficiency, Writing Ability and Composing Strategies: A Study of ESL College Student Writers." Language Learning 37 (1987) : 439-467.

Raimes, Ann. Techniques in Teaching Writing. New York : Oxford University Press, 1983.

Reid, Stephen. The Prentice Hall Guide For Collage Writers. New Jersey: Prentice Hall, 2000.

Risemberg, Rafael. "Self –regulated Strategies of Organinzing and Information Seeking When Writing Expository text from Sources." Dissertation Abstract International 54 (1993): 09A.

Rivers, Wliga M. Teaching Foreign Language Skills. Chicago: The University of Chicago Press. 1972.

Rivers, Wilga M. and Temperley Mary S. A Practical Guide to the Teaching of English as a Second or Foreign Language. New York : Oxford University Press, 1978.

Rose M. "Rigid rules, Inflexible Plans and the Stifling of Language: A Cognitivist Analysis of Writer's Block." College Composition 31 (1979) : 389-401.

Selfe, Cynthia L. "Reading as a Writing and revising Strategy" Dissertation Abstract International 45 (1984): 04A.

Sessoms, Lois F. "Effects of Composition Strategies Strategies Upon the Response of College Students to a Short Story." Dissertation Abstract International 51 (1990): 09A.

Schwartz, Mimi. et. al. Writing for Many Roles. New Jersey : Boynton/ Cook Publishers,Inc., 1984.

Sommers, N. "Revision Strategies of Student Writers and Experienced Writer." College Composition and Communication 31 (1980): 178-188.

Stanford, Gene and Marie Smith N. Better Writing. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1980.

Stern, H.H. "What Can We Learn from the Good Language Learners?." In Readings on English as a Second Language, Kenneth Croft (Ed.). Cambridge : Winthrop, 1980.

Torrance, Mark. et. al. "Individual Differences in Undergraduate Esssay-Writing Strategies : A Longitudinal Study." Higher Education 39 (2000), 181-200.

Wall, S. and Petrovsky, A. “Freshmen Writers and Revision: Results from a Survey.” Journal of Basic Writing. 3 (1981) : 109-122.

Wallace, Michael J. Study Skills in English. London : Cambridge University Press, 1983.

White, Ronald V. Teaching Written English. London : George Allen & Unwin, 1980.

Widdowson, Henry G. Teaching Language as Communication. 4th ed. Oxford : Oxford University Press, 1983.

Winterowd, Ross W. and Murray, Patricia Y. English Writing and Skills. San Diego: Cororado Publishers, Inc., 1978.

Witt, S. The Acquisition of Written Language. New York: McGraw – Hill Inc., 1985.

Zamel, V. “The Composing Process of Advanced ESL Students: Six Case Studies.” Tesol Quaterly. 17 (1983) 165-187.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร. พิมพันธ์ เวสสะโกศล ศูนย์ภาษา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

2. รองศาตราจารย์ ดร. ณัฐชยา เฉลยทรัพย์ คณะภาษาและการสื่อสาร
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
(NIDA)

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภาณี ชินวงศ์ สถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจให้คะแนนงานเขียน

รองศาสตราจารย์ ดร. เกรียงศักดิ์ สยะนานนท์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ทม. 0302(2770.0603)1193

ฝ่ายวิชาการ คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพ 10330

มิถุนายน 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร. พิมพันธ์ เวสสะโกศล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวฐิติรัตน์ สุวรรณสม นิสิตชั้นปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุลักษณ์ ศรีบุรี)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ทม. 0302(2770.0603)1194

ฝ่ายวิชาการ คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพ 10330

มิถุนายน 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภาณี ชินวงศ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวฐิติรัตน์ สุวรรณสม นิสิตชั้นปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุลักษณ์ ศรีบุรี)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ทม. 0302(2770.0603)1195

ฝ่ายวิชาการ คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพ 10330

มิถุนายน 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร. ณัฐชยา เฉลยทรัพย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวฐิติรัตน์ สุวรรณสม นิสิตชั้นปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุลักษณ์ ศรีบุรี)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ทม. 0302(2770.0603)1648

ฝ่ายวิชาการ คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพ 10330

กันยายน 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร. เกรียงศักดิ์ สยะนานนท์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวฐิติรัตน์ สุวรรณสม นิสิตชั้นปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุลักษณ์ ศรีบุรี)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

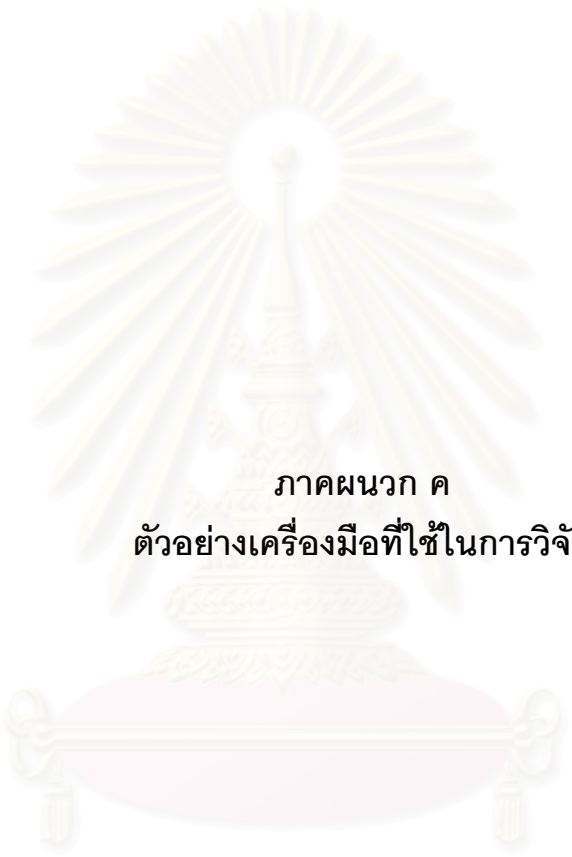

ภาคผนวก ค
ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อสำหรับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบ

Expository Writing 1 : Write a composition about 100-150 words under the given topic "An Unforgettable Moment of My Childhood"

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Expository Writing: 2 Write a composition about 100-150 words under the given topic " How would you describe a typical house 50 years from now?."

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Expository Writing: 3 Write a composition about 100-150 words under the given topic "In your opinion, what would be the reason for being single or married, and which is your choice?"

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการกลวิธีการปรับโครงสร้างภาษา

<u>กลวิธีทางความคิด</u>

1. การละทิ้งและการตัดออก ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเมื่อพิจารณาว่าเป็นข้อมูลส่วนที่ไม่จำเป็นในงานเขียน

2. การเสริมขยายความ ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเมื่อต้องการอธิบายขยายความข้อมูลนั้นให้ชัดเจนขึ้น โดยการใช้คำ วลี อนุประโยคหรือประโยค รวมถึง การให้คำจำกัดความ การยกตัวอย่าง และการแจกแจงรายละเอียด

3. การจัดเรียงลำดับส่วนใดส่วนหนึ่งข้อความใหม่โดยคำนึงถึงลำดับเหตุผลและเวลา

4. การสลับตำแหน่งส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อให้ข้อความส่วนดังกล่าวทำหน้าที่เป็นบทนำเรื่อง บทเนื้อเรื่อง หรือบทสรุป

<u>กลวิธีทางลีลาภาษา</u>

5. การใช้คำเชื่อม เพื่อเชื่อมระหว่างคำ วลี อนุประโยค ประโยค และย่อหน้า

6. การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำ วลี อนุประโยค และประโยคที่ซ้ำกับข้อความในส่วนข้างหน้า

7. การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการของภาษาที่ใช้ในงานเขียน

<u>กลวิธีทางคำศัพท์</u>

8. การเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มีความหมายเท่าเทียมกับความหมายของคำในภาษาไทยที่ต้องการ

9. การเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการใช้คำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการใช้สำนวนแทนคำศัพท์

10. การเปลี่ยนตัวสะกด

<u>กลวิธีทางโครงสร้าง</u>

11. การเปลี่ยนโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อทำให้ข้อความมีความหมายเท่าเทียมกับความหมายของประโยคในภาษาไทยที่ต้องการ โดยการแสดงส่วนประธาน ส่วนกริยา ส่วนขยาย และส่วนกรรมให้มีความชัดเจนมากขึ้น

12. การเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความที่เกี่ยวกับ เครื่องหมายวรรคตอน และอักษรตัวใหญ่

13. การเปลี่ยนพจน์และรูปของกริยา และพจน์ของนาม

14. การเปลี่ยนคำบุพบท

15. การเปลี่ยนคำสรรพนาม

16. การเปลี่ยนคำนำหน้านาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสัมภาษณ์กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษ

ชื่อ……**นามสกุล**……
รหัส……..**หัวข้องานเขียน**……
วันที่ทำการสัมภาษณ์……..

<u>คำถาม</u>

1. กลวิธีทางความคิด

1.1 นิสิตทำการละทิ้ง ตัดออก ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเมื่อพิจารณาว่าเป็นข้อมูลส่วนที่ไม่จำเป็นในงานเขียนหรือไม่ อย่างไร

……
……
……

1.2 นิสิตทำการเสริมขยายความ ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเมื่อต้องการอธิบายขยายความข้อมูลนั้นให้ชัดเจนขึ้น โดยการใช้คำ วลี อนุประโยคหรือประโยค รวมถึง การให้คำจำกัดความ การยกตัวอย่าง และการแจกแจงรายละเอียดหรือไม่ อย่างไร

……
……
……

1.3 นิสิตทำจัดเรียงลำดับของข้อความใหม่โดยคำนึงถึงลำดับเหตุผลและเวลาหรือไม่ อย่างไร

……
……
……

1.4 นิสิตทำการสลับตำแหน่งส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อให้ข้อความส่วนดังกล่าวทำหน้าที่เป็นบทนำเรื่อง บทเนื้อเรื่อง หรือบทสรุปหรือไม่ อย่างไร

……
……
……

2. กลวิธีทางลีลาภาษา

2.1 นิสิตใช้คำเชื่อมระหว่าง วลี อนุประโยค ประโยค และย่อหน้า หรือไม่ อย่างไร

……

……

……

2.2 นิสิตทำการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำ วลี อนุประโยค หรือประโยคที่ซ้ำกับข้อความในส่วนข้างหน้า หรือไม่ อย่างไร

……

……

……

2.3 นิสิตทำการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความให้เหมาะสมกับระดับความเป็นทางการของภาษาที่ใช้ในงานเขียน หรือไม่ อย่างไร

……

……

……

3. กลวิธีทางคำศัพท์

3.1 นิสิตทำการเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มีความหมายเท่าเทียมกับคำในภาษาไทยที่ต้องการ หรือไม่ อย่างไร

……

……

……

3.2 นิสิตทำการเปลี่ยนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการใช้คำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น และการใช้สำนวนแทนคำศัพท์ หรือไม่ อย่างไร

……

……

……

3.3 นิสิตทำการเปลี่ยนตัวสะกด หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

4. กลวิธีทางโครงสร้าง

4.1 นิสิตทำการเปลี่ยนโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อทำให้ข้อความมีความหมายเท่าเทียมกับความหมายของประโยคภาษาไทยที่ต้องการ โดยการแสดงส่วนประธาน ส่วนกริยา ส่วนขยาย และส่วนกรรมให้มีความชัดเจนขึ้น หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

4.2 นิสิตทำการเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อความที่เกี่ยวกับ เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

4.3 นิสิตทำการเปลี่ยนพจน์และรูปของกริยา และพจน์ของนาม หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

4.4 นิสิตทำการเปลี่ยนคำบุพบท หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

4.5 นิสิตทำการเปลี่ยนคำสรรพนาม หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

4.6 นิสิตทำการเปลี่ยนคำนำหน้านาม หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง
ตัวอย่างงานเขียนของนิสิต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

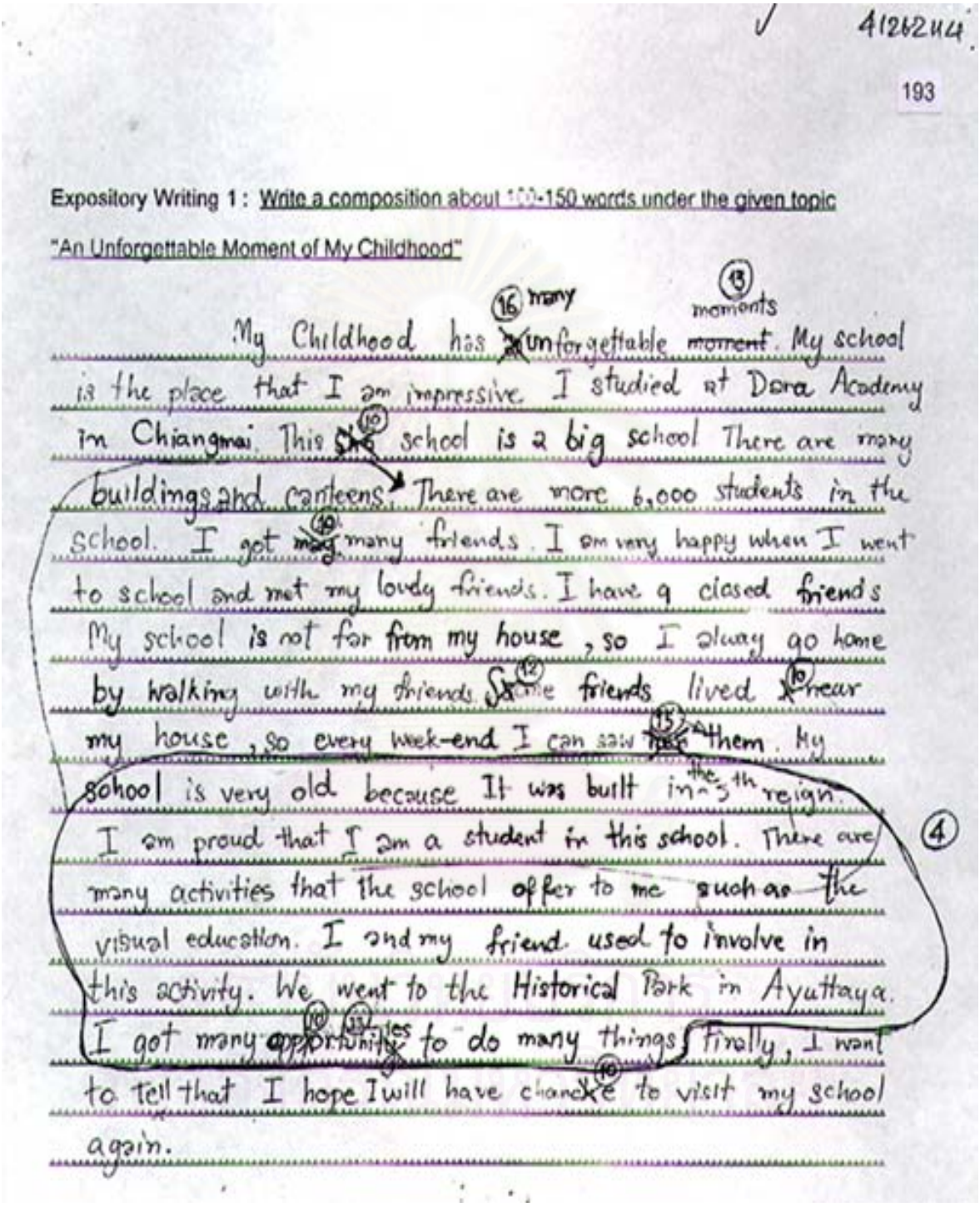

✓ 4126244

193

Expository Writing 1 : Write a composition about 100-150 words under the given topic

"An Unforgettable Moment of My Childhood"

My Childhood has (16) many unforgettable (13) moments moment. My school is the place that I am impressive. I studied at Dora Academy in Chiangmai. This (10) school is a big school There are many buildings and canteens. There are more 6,000 students in the school. I got (19) many friends. I am very happy when I went to school and met my lovely friends. I have a closed friends My school is not far from my house, so I alway go home by walking with my friends. (12) friends lived (10) near my house, so every week-end I can saw (15) them. My school is very old because It was built in the 5th reign. I am proud that I am a student in this school. There are many activities that the school offer to me such as the visual education. I and my friend used to involve in this activity. We went to the Historical Park in Ayuttaya. I got many (10) (13) to do many things. Finally, I want to tell that I hope I will have (10) to visit my school again.

(4)

41262163
Group 101

Expository Writing 1 : Write a composition about 100-150 words under the given topic

"An Unforgettable Moment of My Childhood"

When I was young, I was very ~~daughty~~ naughty. I liked to play the games with the guys, my cousins. One day, I was at my cousins' home and playing a game with them. The rule of the game was that the loser had to run for catching ~~chatch~~ up ~~brothers~~, and I was the loser in the game. A boy, my older cousin, ran away and I followed him. He climbed up the tree. I looked for him and saw that he was in the tree. He laughed at me because he thought I couldn't catch him. ~~I was very angry so I followed him.~~ I thought I could climb up the tree like him. I followed him angrily. Unfortunately, I fell down from the tree when I almost caught him. The ~~world~~ sky was very dark when I crashed the floor; I saw a lot of stars ~~in the sky~~. Luckily, my legs didn't break, but I felt bad in my ~~stomach~~ stomach. I couldn't stand up for a while. ~~I sat there~~ The boy in the tree came down to see whether I was fine. His face was very pale like paper when he saw me because he thought I was hurt. I was happy because I frighten him. At least he didn't laugh at me anymore.

41262437

Expository Writing: 2 Write a composition about 100-150 words under the given topic

" How would you describe a typical house 50 years from now? "

My house in the future will be made from the slabs, has only one ~~floor~~ store (8), and located in the city. There will be ~~six rooms~~ (2) two bedrooms, bathrooms one living rooms, one kitchen, and two ~~bathrooms~~ (10) in fifty square metres. ~~There will be many~~ (3) ~~bushes, trees, flowers, and a pond around my house. There will be a with the with fence~~ white fence. ~~There will~~ Every furnitures in my house will be made from wood. There will be a playground on the green lawn beside my house. I will plant some ~~trees~~ mango trees (2), and some roses around my house. There will be ~~plenty of~~ many kinds (2) fishes in a medium pond in front of it and I will keep two dogs, two ~~mouses~~ mice (13), and some cats in my lovely house. I will live there with my husband and my children. My house will be simple but warm.

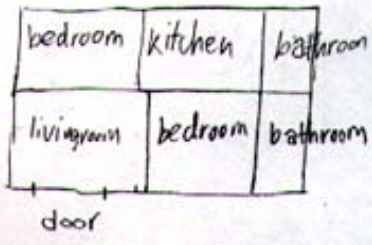

41262361 (Sec. 101)
196

Expository Writing: 2 Write a composition about 100-150 words under the given topic

" How would you describe a typical house 50 years from now?"

How would you describe a typical house 50 years from now?

I would like to have a little house which made of wood. It has one story. There ~~are~~ are six rooms such as living-room, bedroom, bathroom, baby's room and kitchen. My house is on the hill and it is in the forest which is plenty of many flowers and trees. Around the house, there are flower gardens which are colorful. There is waterfall behind my house.

Inside my house, I have a living-room which looks warm. My bedroom is white and quite big. There is a big mirror in my bedroom. The waterfall is near my bedroom. I can see it from my big window which has white and beautiful curtains. My bathroom is very fantastic. There is a little garden in it. The ceiling of my bathroom is a clear big glass. It makes my bathroom bright. Especially, I can see the sky while I 'm in the bathroom. Baby's room is a good room. It is blue and quite big. There are little two beds in it. Especially, there are many toys for children. The kitchen is very big and it includes a dining table for 6 people. There are many kitchen instruments in the kitchen.

I live in my pretty house with my lovely husband and my good children. I have two white dogs. They are very lovely dogs. I 'm very happy to live in my house and people that I love.

Expository Writing : 3 Write a composition about 100-150 words under the given topic

" In your opinion, what would be the reason for being single or married, and which is your choice?" Name..... Sec. 103

In my opinion, there are many reasons for being single. The main reason is individual aim of life. Some people plans his their aims about the education. they want to learn a lot. If they get married, they perhaps might not have much more time for their education. It can be easily seen in the developing developed countries such as Singapore and Japan.

The second reason is about the individual habits. Someone is easy to be annoyed or used to be like to live alone, naturally like me. I used to live alone, because, and so I always feel, uncomfortable when I live with many people. since I was in junior high school.

The next reason for being reason is that we do not find ones who can get along with us

The last reason which is individual believe is that when virgin people my died, they will become to be divinities in the heaven. I like

For me, I support being single because I, like myself, have the above characters.

The above reasons make me seem to choose to be single more than getting married

Expository Writing : 3. Write a composition about 100-150 words under the given topic

" In your opinion, what would be the reason for being single or married, and which is your choice?" Name: ..... Sec. 103

The advantage of being single is freedom. There are many reasons to support this idea. Firstly, nobody disturbs you whenever you want to do something personal. Secondly, we can easily see that many couples, who married for a long time always argue each other. ~~Nowadays we often~~ In the headline of newspapers, we always see many ~~criminal~~ news from a little problem of family become the criminal. If you get married, you have to share your life to your husband or your wife. Our life will not belong to us anymore. The following problems are about economic, and how to rest the children, and relatives.

~~However, I chose married because I think I can not live alone.~~ However, I chose married, if we ~~How see in the other~~

However, I chose if we see in the other way everybody can not live alone. What will you do when we get older. I hope you will not we can not get younger forever. What will you do when you face any problems alone. Your wife will always cheer your mind up. If we have too much freedom, sometime we feel lonely. Sometime we have an argument but It is better than being alone. When you have children. They will make you find the definition of life, and moreover, you have to take care of them best. That is your perfect goal. All of these is the advantage of being married, that why I chose this one.

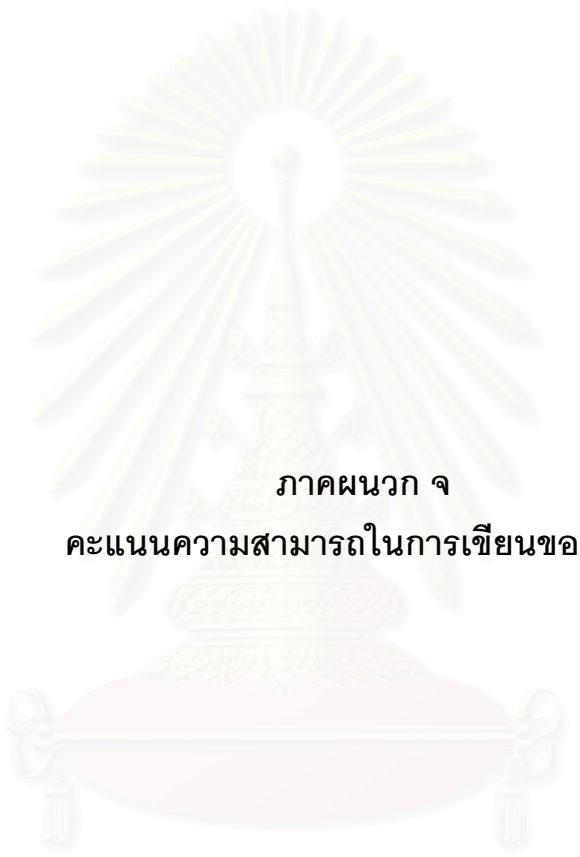

ภาคผนวก จ
คะแนนความสามารถในการเขียนของนิสิต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนและกลุ่มของความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ

ลำดับที่	แบบเล่าเรื่อง	แบบบรรยาย	แบบให้เหตุผล	รวม	กลุ่มความสามารถในการเขียน
1	69.5	71.5	67.5	208.5	สูง
2	71	65	69	205	สูง
3	69.5	68.5	65	203	สูง
4	70.5	63.5	66	200	สูง
5	65	65.5	68.5	199	สูง
6	64	65.5	69.5	199	สูง
7	68.5	64	65	197.5	สูง
8	65	65	65.5	195.5	สูง
9	68.5	63.5	63	195	สูง
10	67.5	66	61.5	195	สูง
11	65.5	64.5	63.5	193.5	สูง
12	65	60.5	68	193.5	สูง
13	67.5	58	63	193	สูง
14	68	61.5	63.5	193	สูง
15	67.5	61	62.5	193	สูง
16	65	63.5	64	192.5	สูง
17	68.5	60	62.5	191	สูง
18	66.5	60.5	63.5	190.5	สูง
19	65.5	61.5	63	190	ปานกลาง
20	66	66	58	190	ปานกลาง
21	68	60.5	61	189.5	ปานกลาง
22	63.5	63	62	188.5	ปานกลาง
23	62.5	64.5	61.5	188.5	ปานกลาง
24	67	59.5	61.5	188	ปานกลาง
25	65	59.5	63.5	188	ปานกลาง
26	63.5	61.5	63	188	ปานกลาง
27	64	63	60.5	187.5	ปานกลาง

ลำดับที่	แบบเล่าเรื่อง	แบบบรรยาย	แบบให้เหตุผล	รวม	กลุ่มความสามารถในการเขียน
28	65.5	60	61	186.5	ปานกลาง
29	65.5	58	63	186.5	ปานกลาง
30	62	60	64	186	ปานกลาง
31	64	62.5	59.5	186	ปานกลาง
32	65.5	59	61.5	186	ปานกลาง
33	62	59.5	64	185.5	ปานกลาง
34	64	60.5	60.5	185	ปานกลาง
5	61	62.5	61.5	185	ปานกลาง
36	63.5	60	61	184.5	ปานกลาง
37	63.5	60	61	184.5	ปานกลาง
38	65	58.5	61	184.5	ปานกลาง
39	60.5	60.5	63	184	ปานกลาง
40	64.5	59	60.5	184	ปานกลาง
41	63.5	60	60	183.5	ปานกลาง
42	59	60.5	63.5	183	ปานกลาง
43	59.5	61.5	61.5	182.5	ปานกลาง
44	59	63.5	60	182.5	ปานกลาง
45	60	61.5	61	182.5	ปานกลาง
46	61	59	62.5	182.5	ปานกลาง
47	65.5	56.5	60.5	182.5	ปานกลาง
48	63	62	57	182	ปานกลาง
49	64	58.5	59.5	182	ปานกลาง
50	61	57	64	182	ปานกลาง
51	61	59	61.5	181.5	ปานกลาง
52	60	58	63.5	181.5	ปานกลาง
53	63.5	57.5	59.5	180.5	ปานกลาง
54	62	58	59.5	179.5	ปานกลาง
55	60	60.5	58.5	179	ปานกลาง
56	62.5	57	59	178.5	ต่ำ
57	63.5	59	56	178.5	ต่ำ

ลำดับที่	แบบเล่าเรื่อง	แบบบรรยาย	แบบให้เหตุผล	รวม	กลุ่มความสามารถในการเขียน
58	61	58.5	58.5	178	ต่ำ
59	61.5	55	59.5	176	ต่ำ
60	57	59	59.5	175.5	ต่ำ
61	58.5	60.5	55	174	ต่ำ
62	61.5	52	60.5	174	ต่ำ
63	60.5	58	55.5	174	ต่ำ
64	59	54	61	174	ต่ำ
65	59	56.5	58.5	174	ต่ำ
66	64	53.5	56	173.5	ต่ำ
67	59	57.5	56.5	173	ต่ำ
68	61	56.5	53.5	171	ต่ำ
69	57.5	53.5	59	170	ต่ำ
70	61	54	55	170	ต่ำ
71	58	51	56.5	165.5	ต่ำ
72	55.5	48.5	53.5	157.5	ต่ำ
73	50	46.5	54.5	151	ต่ำ

ผู้วิจัยแบ่งนิสิตเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงและต่ำ โดยใช้เทคนิค 27% ดังนั้น นิสิตที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงสูงคือผู้ที่มีคะแนนอยู่ในลำดับที่ 1-18 จำนวน 18 คน นิสิตที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงต่ำคือผู้ที่มีคะแนนอยู่ในลำดับที่ 56-73 จำนวน 18 คน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ฉ
ตัวอย่างการคำนวณทางสถิติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. การหาค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนงานเขียนด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation)

คะแนนที่ได้จากการตรวจงานเขียนเพื่อหาค่าความสอดคล้องในการตรวจระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย

ฉบับที่	X	Y	X^2	Y^2	XY
1	59	58	3481	3364	3422
2	62	64	3844	4096	3968
3	63	62	3696	3844	3906
4	56	59	3136	3481	3304
5	59	59	3481	3481	3481
6	67	67	4489	4489	4489
7	66	63	4356	3969	4158
8	58	59	3364	3481	3422
9	60	58	3600	3364	3480
10	67	64	4489	4096	4288
11	62	59	3844	3481	3658
12	60	62	3600	3844	3720
13	66	63	4356	3969	4158
14	56	53	3136	2809	2968
15	58	58	3364	3364	3364
	$\Sigma X = 919$	$\Sigma Y = 908$	$\Sigma X^2 = 56509$	$\Sigma Y^2 = 55132$	$\Sigma XY = 55786$

คะแนนจากการตรวจของผู้วิจัย แทนค่าด้วย (X)

คะแนนจากการตรวจของผู้ช่วยวิจัย แทนค่าด้วย (Y)

$$r_{XY} = \frac{N\Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N\Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{XY} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

X แทน คะแนนที่ได้จากการตรวจของผู้ตรวจคนที่ 1

Y แทน คะแนนที่ได้จากการตรวจของผู้ตรวจคนที่ 2

N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำแบบสอบทั้งหมดคือ 15 คน

Σ แทน การรวมกันของคะแนนทั้งหมด

(ประคอง กรรณสูต 2535: 37)

แทนค่า

$$r_{XY} = \frac{(15)(55786) - (919)(908)}{\sqrt{\left[(15)(56509) - (919)^2\right]\left[(15)(55132) - (908)^2\right]}}$$

$$= 0.84$$

2. การคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) ของคะแนนความสามารถในการเขียนงานเขียน โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่ามัชฌิมเลขคณิต

ΣX แทน ผลรวมของคะแนนงานเขียนแบบเล่าเรื่องของนิสิตทั้งหมด คือ 4616

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างประชากร คือ 73

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แทนค่า

$$\bar{X} = \frac{4616}{73}$$

$$= 63.23$$

3. การหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D - Standard Deviation) ของคะแนนในแต่ละกลุ่มโดยใช้สูตร

$$S.D = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N}}$$

เมื่อ X แทน คะแนนงานเขียนแบบเล่าเรื่องของกลุ่มตัวอย่างประชากรแต่ละคนในกลุ่ม

$\bar{X}$ แทน มัชฌิมเลขคณิตของงานเขียนแบบเล่าเรื่อง คือ 63.23

N แทน จำนวนคะแนนทั้งหมดในแต่ละกลุ่ม คือ 73

แทนค่า

$$S.D = \sqrt{\frac{\sum (X_{1...73} - 63.23)^2}{73}}$$

$$= 0.43$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. การเปรียบเทียบความถี่ในการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบของนิสิตโดยคำนวณหาค่าไคสแควร์ χ^2

$$\chi^2 = \sum_{k=3}^{k} \frac{(O_I - E_I)^2}{E_I}$$

เมื่อ O_I แทน ความถี่ที่สังเกตได้ของการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียง 3 รูปแบบ

O_1 แทน ความถี่ในการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงแบบเล่าเรื่อง คือ 692

O_2 แทน ความถี่ในการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงแบบบรรยายคือ 512

O_3 แทน ความถี่ในการใช้กลวิธีปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนความเรียงแบบให้เหตุผล คือ 549

E_I แทน ความถี่ที่คาดว่าจะเป็นคือ 548.3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แทนค่า

$$\chi^2 = \sum_{k=3}^{k} \frac{(O_{1...3} - 548.3)^2}{548.3}$$

$$= 30.92$$

5. การคำนวณหามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ โดยใช้สูตร

$$\text{ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ} = \frac{\text{ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียน 3 รูปแบบ}}{\text{คะแนนเต็ม}} \times 100$$

แทนค่า

$$= \frac{184.83}{300} \times 100$$

$$= 61.61$$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวฐิติรัตน์ สุวรรณสม เกิดวันที่ 21 กันยายน พ.ศ. 2518 ที่จังหวัดลำปาง จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนดาราวิทยาลัย และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์-คณิตจากโรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง) สาขาภาษาอังกฤษ จากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในปีการศึกษา 2539 ปัจจุบันรับราชการ ตำแหน่งอาจารย์ประจำภาควิชาภาษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย